

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာဖြူပန်းကလေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၈၀၅၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၁၈၀၆၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၁၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅-၈၃

မင်းမြတ်သူရ
ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာဖြူပန်းကလေး/မင်းမြတ်သူရ-ရန်ကုန်။
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၉၆- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
(၁) ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာဖြူပန်းကလေး

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျှင်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ-ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

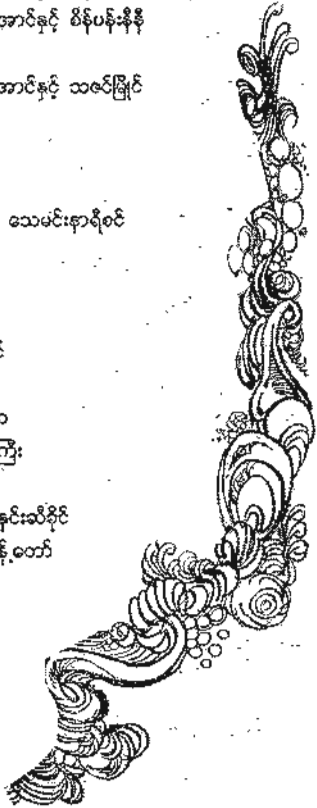
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်
- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခိုးပျံတစ်တိုက်
- ၂၆။ စကြာရှင်
- ၂၇။ ခိုးကြီးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အူတိုင်းအံဆမဲ့
- ၂၉။ အတုမရှိစဉ်တော်
- ၃၀။ ဇီဝဗိုးရွှေလိုက်ဂူ
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဇနမင်းစေတမာန်
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
- ၃၃။ ဘာမထီဘွား
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သင်္ဃန်းဖြူ
- ၃၅။ ခိုးမြေသစ္စာ
- ၃၆။ လှနတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ
- ၃၈။ ဂျပဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာရီစင်
- ၃၉။ ရွှေနတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခဉာဏ်
- ၄၂။ တိမ်ကြာမင်းခေါင်
- ၄၃။ နဝရတ်ကျီးသွယ်
- ၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်စေ
- ၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၄၆။ မနောစကြာ
- ၄၇။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းဆီခိုင်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်

တစ်ခါက မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတဲ့ စုံထောက်တစ်ဦးဟာ အမှန်တကယ် ခိုးတယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ ကံအကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စွန့်စားခန်းတွေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်လို ယောက်ျားပီသပြီး စွန့်စားဝံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လို့ မဆုံးပါဘူး။

သူလို ယောက်ျားပီသတဲ့လူ၊ သူလို စွန့်စားဝံ့တဲ့လူ၊ သူလို စုံထောက်ဉာဏ်ရည်ထက်သန်တဲ့လူဟာ မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ရှာမှရှားပါ။

သူလိုလူမျိုး နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်
ပေါ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူဟာ အင်မတန် ရဲဝံ့တယ်၊ အင်မတန် ယောက်ျား
တယ်၊ အင်မတန် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရဲတယ်။

သူလိုလူမျိုး ကျွန်ုပ် တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ
မူးပါဘူး။

သူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လို့
မဆုံးပါဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့
အတူတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ရင်း ...

စားရေးဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့ဘဝ သူ့
အကြောင်းတွေကို မသိမသာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။

သူလို လူစွန့်စားတစ်ယောက်နဲ့ ကံအကြောင်းတိုက်
ဆိုင်လို့ ကြံဆခွင့်ရတဲ့ ...

အခိုက်အတန့်မှာ သူ့အကြောင်းတွေကို မှတ်တမ်း
မတင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်လောက်မိုက်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟာ သူ့အကြောင်းတွေကို
ကျွန်ုပ်က တကူးတက မှတ်တင်းတင် ရေးသားနေတာကို သိရက်
နဲ့ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေခဲ့တယ်။

သူ့အကြောင်းတွေကို ကျွန်ုပ် ရေးသားပြုစုနေတာ
ကို တားဆီးခြင်းလည်း မရှိသလို ...

အားပေး အားမြှောက်ခြင်းလည်း မရှိပါဘူး။

သဘာဝတရားကြီးရဲ့ အလိုအရ သူလို လူစွန့်စား
တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် မှတ်တမ်းတင်ခွင့်ရှိတယ်လို့
ယူဆမိပါတယ်။

သူက လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်ရှိတဲ့လူမျိုးပါ။

သူလို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး၊ သူလိုအသိဉာဏ်မဟု
သုတမျိုး၊ သူလို ရဲဝံ့ပုံမျိုး။

နောင်အနှစ်တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ ပေါ်လာမယ်လို့ ကျွန်ုပ်
မပြောဝံ့ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာ ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူ
လို့မဆုံးသလို ...

www.burmeseclassic.com

သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်း... သူ့စွန့်စားခန်းတွေကို
ရေးသားခွင့်ရတာလည်း ကျွန်ုပ် နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပါတယ်။

နှစ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း သူ့စွန့်စားခန်းတွေက
ပရိသတ်တွေအတွက် ဆန်းသစ်နေဆဲပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ကတော့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ကို မရေးဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

သူ့အကြောင်းတွေကို မရေးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့လှပ
တဲ့ပုံရိပ်တွေကတော့ ကျွန်ုပ်နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မရပါ
ဘူး။

သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ် အနစ်နာ
ခံစိတ်၊ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်တတ်တဲ့စိတ်၊ ထောက်ထား
ညှာတာစိတ်တွေကို အစဉ်ထာဝရ သတိရနေဆဲပါ။

တစ်ခါက ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတဲ့ စုံထောက်
တစ်ယောက်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ အမှန်တကယ်ရှိခဲ့
ဖူးပါတယ်။ သူ့မှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် လူတိုင်း
အပေါ် မေတ္တာထားတတ်တဲ့သူပါ။

သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောတဲ့ လူကိုတောင်
ကရုဏာစိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်တတ်သူပါ။

သူဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတော်စင်တစ်ပါးနဲ့ တူ
ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်တဲ့လူနဲ့လည်း တူပါတယ်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက်လို
ပါပဲ။

သူ့လောက် ကြာင်နာတရားရှိတဲ့လူ၊ သူ့လောက်
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူ၊ သူ့လောက် သနားကရုဏာသက်တတ်
တဲ့လူ၊ သူ့လောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့လူ စသည် စသည်ဖြင့်
ပြောရမှာ မဆုံးတော့ပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ဝတ္ထုရေးတဲ့အခါတိုင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ရေးပါလို့ တောင်းဆိုတဲ့ ပရိသတ်တွေ အများကြီးပါ။ သူ့စွန့်စား
ခန်းဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရတာ စိတ်အားတက်ကြွလွန်းလို့ တသသ
တောင်းဆိုနေတဲ့ ပရိသတ်တွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ။

မြန်မာနိုင်ငံ စာဖတ်ပရိသတ်တွေရဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ထဲမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ပါ။

သူ့ကို ကျွန်ုပ် မေ့ထားလို့ မရပါဘူး။ ပရိသတ်တွေ ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် တစ်ကြော့ပြန် ရှင်သန်လာမှာပါ။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ကတော့ အစဉ်ထာဝရ ဆန်းသစ်နေဦးမှာပါ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ ဥပဓိရုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူဟာ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး မြေးနီရောင် အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ အဆီပို တစ်ပြားသားမှ မရှိဘဲ ကြွက်သားတွေနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ထားပါတယ်။

သူဟာ အစဉ်ထာဝရ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းနေပြီး လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းတဲ့ အမူအရာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းအစုံဟာ စူးရှတောက်ပြောင်ပြီး ညှို့ဝင်အားတွေ နှိုပါတယ်။ နှာတံပေါ်ပြီး ပရိသေသပဲတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း ပြိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

သူ့မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ယှဉ်ယှဉ် လွမ်းမိုးနိုင်တဲ့ ဘန်ခိုးစွမ်းအင်တစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

တစ်ခါက လျှော်ကန်းဇာတ်ရုံကြီးမှာ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေနဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အတူယှဉ်တွဲတွေ့ မြင်ဖူးပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံကျော်မင်းသားတွေအားလုံး သူနဲ့ ယှဉ်ရင် လမင်းကြီးနဲ့ ယှဉ်မိတဲ့ ပိုးစုန်းကြူးတွေလို ဖြစ်သွားခဲ့ ပါတယ်။

သူဟာ လူတကာအပေါ် ဩဇာညောင်းပြီး ညှို့ဝင် စွမ်းရှိတဲ့ အစွမ်းတစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူပါ။

သူ့အသံဟာ အနည်းငယ်သြပြီး သံလိုက်ဓာတ်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းပါတယ်။

လူပေါင်းများစွာဟာ သူ့စကားရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပြီး မှင်သက်မိသလို ဖြစ်အောင်လည်း အပြောကောင်းလှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ ဥပမိရုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ဥစ္စာစောင့်မလေးမြန်းဆီ ဆိုတဲ့ စာအုပ် မှာ ကျွန်ုပ် ဒီလိုရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ရန်သူတော်ကြီး ကိုပုညက ပြောတဲ့အနေနဲ့ပါ။

သင့်ရဲ့အရပ်အမောင်းဟာ ငါးပေဆယ်တစ်လက်မ တိတိရှိတယ်။

သင့်ရဲ့အသားအရောင်ဟာ ကြေးနီရောင် အဆင်း ရှိတယ်။ မျက်လုံးအစုံဟာ သိန်းငှက်မျက်လုံးလို စူးရှတယ်။

သင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းဟာ ပိရီသေသပ်တယ်။ သင့်ရဲ့ နက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်တွေဟာ နဖူးပေါ်ကို ကပိုကယို ဝဲကျနေတယ်။ သင်ဟာ ကုတ်အင်္ကျီအညိုရော၊ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီ အနက် ရောင်ကို ဆင်ယင်ထားတယ်။ သင်စီးတဲ့ဖိနပ်ဟာ ဂျွန်ဂိုက်အမျိုး အစားဖြစ်တယ်။

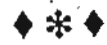
သင်ဟာ မထီလေးစား အမူအရာနဲ့ ဂျွန်ပလေယာ မုတ်ဆိတ်စီးကရုတ်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ ခံထားတယ်။ သူ့ရဲ့အမူအရာ ဟာ အေးတိအေးစက် အမူအရာပဲ။

သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို ကိုးလ်အမျိုးအစား သေနတ် တစ်လက်နဲ့ ချိန်ထားတယ်။ သေနတ်ဒင်မှာ အမဲအေ ဆိုပြီး သင့် နာမည်ကို အတိုကောက် ရေးထားတယ်။ သင် သေနတ်ကိုင်တဲ့ ဟန်ကတော့ ဂန္ထဝင်သေနတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်စတိုင် သက်သောင့်သက်သာ အနေအထားဖြစ်တယ်။

၁၄ မင်းမြတ်သူရ

သင်ဟာ မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့ရဲ့ အတော်ဆုံး
စုံထောက်ဖြစ်တဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဖြစ်တယ်။

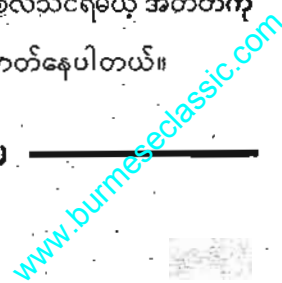
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်
ရင် ထူးခြားတဲ့ ပါရမီရင်တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ဘယ်အရာမျိုး
မဆို တစ်ကြိမ်ဖတ်ရုံနဲ့ မှတ်မိနိုင်တဲ့ စူပါဘရိန်းပိုင်ရှင်ပါ။

သူ့တစ်သက်မှာ ဖတ်ဖူးသည့်စာအုပ် အားလုံးကို
တစ်ကြိမ်တည်း ဖတ်ရုံနဲ့ အလွတ်ရသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ ဗဟုသုတဘဏ်တိုက်ကြီးလို့
မသိတာမရှိ ဖြစ်နေတာပါ။

နောက်ပြီးတော့ သူ့မှာ အထူးခြားဆုံးက ထိုးထွင်း
ဉာဏ်ပါ။ သူဟာ ဘယ်အရာမဆို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်း အလွန်
ကောင်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတစ်ပါး တစ်လသင်ရမယ့် အတတ်ကို
သူဟာ တစ်ရက်တည်းနဲ့ တတ်ရင် တတ်နေပါတယ်။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့မွေးရာပါ အရည်အချင်းပါ။ သူတော်
လို့ တတ်လို့ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ စုံထောက်
အားလုံးရဲ့ မျက်ခုံးမွေးပေါ် စင်္ကြံလျှောက်ပြီး ဗိုလ်တကာဗိုလ်
ဖြစ်နေတာပါ။

သူ့ကို စုံထောက်လုပ်ဖို့အတွက် ဘုရားသခင်က
ပေးသနားတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မမှားပါဘူး။

သူလို ပါရမီရှင်မျိုး လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်
မရှိနိုင်ပါဘူး။

တစ်သက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တစ်ကြိမ်တည်း
ဖတ်ရုံနဲ့ အလွတ်ရတယ်ဆိုမှတော့ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီး
ဖြစ်နေတာ မဆန်းပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်။

ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝပါ။ သူဟာ အင်မတန်
ရှားပါးလျှို့ဝှက်တဲ့ အတတ်ပညာတွေကို ငယ်စဉ်ကတည်းက
သင်ယူခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်ကလွဲရင်
ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။

ဒါဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်
ချက်တစ်ခုပါ။

သူဟာ မြန်မာလူမျိုး မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားလာ
တယ်ဆိုပေမယ့် သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာက တိဘက် ပေါတလနန်း
တော်ထဲမှာပါ။

သူ့ရဲ့လက်ဦးဆရာက တိဘက်လားမားဘုန်း
တွေပါ။ သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ
လုံး တိဘက်ဘုန်းကြီးတွေဆီက ရတာပါ။

သူ့ဘဝရဲ့ လူအများမသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
ဆားပုလင်းမင်းအောင် (သို့မဟုတ်) မဟာစွမ်းအားရှင် ဆိုပြီး
ကျွန်ုပ်ရေးထားတာ ရှိပါတယ်။ မကြာမီ ပရိသတ်တွေ သိခွင့်ရ
မှာပါ။

နောက်ပြီးတော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ ပတ်သက်
ပြီး အထူးပြောလိုတာက သူ့ရဲ့တိုက်ခိုက်ရေး ပညာပါ။

ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူနဲ့တွဲပြီး ရာဇဝတ်
မှုခင်းအမျိုးမျိုးကို လိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကြမ်းပေ ရမ်းပေဆိုတဲ့
လူဆိုးကြီးတွေနဲ့လည်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖူးပါတယ်။

လံက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူစွန့်စားကြီး
တွေနဲ့လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟာ တိုက်ခိုက်ရေး
ဘနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ယှဉ်ယှဉ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ

မရှိဘူး။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောဖူးတာက သူ့ဘဝမှာ
တိုက်ခိုက်ရေးပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အခွံကြောက်ဆိုး လူတစ်ယောက်
ပဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ သူကတော့ ယောက်ျားရင့်မကြီး မဟုတ်ပါဘူး။
မြန်မာပြည်ထိပ်ဖျားက နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေမှာ နေထိုင်တဲ့
ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ ဆိုတဲ့ မိန်းမပါ။

သူဟာ ပင်ကိုပါရမီအရ တိုက်ခိုက်ရေးပညာမှာ
ထူးချွန်သလို၊ ထိုးထွင်းဉာဏ် ကောင်းလွန်းလို့လည်း ရန်သူတွေ
ကို အနိုင်ရခဲ့တာပါ။

သူလို လူစွန့်စားတစ်ယောက်ကို စုံထောက်လုပ်ဖို့
ဘုရားသခင်က ပေးသနားတာပါလို့ တင်စားတာ မမှားပါဘူး။

နောင် အနှစ်တစ်ရာ နှစ်ရာ သူလိုလူမျိုး မပေါ်နိုင်
ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။

သူလိုက်ဖူးသမျှအမှု မပေါ်တာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။
လောကမှာ သူ မဖမ်းနိုင်တဲ့ တရားခံလည်း တစ်
ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူ မဖမ်းရက်လို့ လွှတ်ပေးထားတဲ့
တရားခံတွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အလျဉ်း
သင့်ရင် ကျွန်ုပ် ရေးဦးမှာပါ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ စွမ်းရည်ကလည်း အံ့မခန်းပါ။ သူဟာ ဘာသာစကားအမျိုး
မျိုးကို တတ်ကျွမ်းပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်စကားကို လန်ဒန်မြို့ကြီးသားတစ်ယောက်
ငေးမောကြည့်လောက်အောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်ပါ
တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခက်ခဲပါတယ်လို့ အများသတ်မှတ်ထားတဲ့
တရုတ်စာကိုတောင် အတော်လေး ရေးတတ်ပါတယ်။

သူ့အကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မဆုံးတော့ပါဘူး။ တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ထိုင်တည်း ပြောရုံနဲ့လည်း မပြည့်စုံပါဘူး။

သူလိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတာ ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုပါ။

ဘုရားသခင်ကပေးတဲ့ လက်ဆောင်မွန်လို့လည်း ဆိုချင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်က ဘုရားပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပရိသတ်အတွက် ပြန်မျှဝေပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

ဒီတာဝန်တွေကို ကျွန်ုပ်ဘက်က ပျက်ကွက်နေတာကြာပါပြီ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ စွန့်စားခန်းမှန်သမျှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ရေးမှတ်ထားတာ ထင်းရှူးသေတ္တာနဲ့တစ်လုံး ရှိပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ဖတ်ပြီး ဝတ္ထုအသွင်နဲ့ ကျွန်ုပ် ရေးပါတော့မယ်။

ချစ်လှစွာသော ပရိသတ်အားလုံးလည်း ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ဆောင်မွန်ကို မျှဝေခံစားနိုင်ပါစေ။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိသော ကာကာဆိုင်၌ထိုင်၍ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုကိုင်၍ ကာကာဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာသော လူတစ်ဦးကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုမင်းအောင် ... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ကို ရှာနေသလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အဟုတ်ပဲဗျို့၊ ဒီလူဟာ ရာဇဝတ်အုပ်လူထွက် တစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“ကိုမင်းအောင် ဒီလူကို အရင်ကတည်းက သိနေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“သူ့ကို အခုမှစပြီး မြင်ဖူးတာပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဒါဆိုရင် ကိုမင်းအောင်က ဒီလူကို ရာဇဝတ်အုပ်လို့ ဘာကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် စာအိတ်ကိုင်ထားသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ကို လက်ကာပြလိုက်၏။ စာအိတ်ကိုင်ထားသူသည် ကာကာဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ ...

“ဟောဒီက မိတ်ဆွေက ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဟုတ်ပါ တယ်နော်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်း

ညိတ်၍ ...

“အဟုတ်ပါပဲဗျာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်”

ထိုအခါ စာအိတ်ကိုဝတ်ထားသူသည် စာအိတ်ကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဟောဒီစာ ပေးနိုင်လောက်လို့ပါ။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက် ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မှန်းဆ ချက် မှန်မမှန် သိလိုသဖြင့် ...

“ဒီကဆရာကြီးက ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် စာယူလာသူက ...

“အရင်ကတော့ ရာဇဝတ်အုပ်ပါပဲဗျာ၊ နောက်တော့ ပြဿနာလေးဖြစ်လို့ အလုပ်ပြုတ်ပြီး ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ် နေပါတယ်”

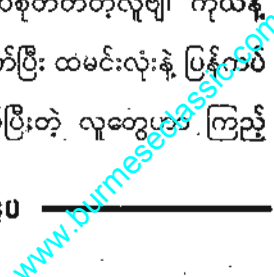
ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မှန်းဆ ချက် မှန်ကန်ကြောင်း သိလိုက်ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုသူအား အဘယ် ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် လူထွက်တစ်ယောက်ဟု တိတိကျကျ ဖြေ နိုင်သနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မှန်းဆပုံကို သိလိုလှသဖြင့် ...

“ကိုမင်းအောင် ဒီလူကို ဘာကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်လူထွက် လို့ ပြောနိုင်တာလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုသူပေးသောစာအိတ်ကို နေရောင်မှာ ထောင်ကြည့်၍ ...

“ရာဇဝတ်အုပ်လူထွက်ဟာ စပ်စုတတ်တဲ့လူဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်ပြီး ထမင်းလုံးနဲ့ ပြန်တပ် ထားတယ်။ ဆပ်ကျောင်းတက်ပြီးတဲ့ လူတွေဟာ ကြည့်

တတ်ရင် ပုလိပ်ဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားပါတယ် အိုင်ပီ၊ ပြီးတော့ ဒီလူဟာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ကြိမ်တုတ် လေးဝင့်နေပုံကို ကြည့်လိုက်ရင် ပုလိပ်ထဲမှာ အရာရှိလောက် ထဲကလို့ မှန်းလိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူရဲ့ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက နွမ်းပါးနေတယ်ဗျ။ ရာဇဝတ်အုပ် ရာထူး လက်ရှိရှိပုံမရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလူကို ရာဇဝတ်အုပ် လူထွက်လို့ မှန်းလိုက်ရတာပဲ”

ဟု ပြောတယ်။ ထိုအခါမှပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မှန်းဆပုံကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်သွားတယ်။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရာဇဝတ်အုပ်လူထွက်ပေးသောစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ...

လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကျွန်တော်တို့ဂါတ်က ပုလိပ်မောင်ခင်ဟာ ပတ္တရောင်လှည့်ရင်း ဖိုးစိန်လမ်းထိက လူမနေတဲ့ ထိုက်ပျက်ကြီးမှာ မီးရောင်မြင်လို့ သွားကြည့်တယ်။ ဒီအခါ

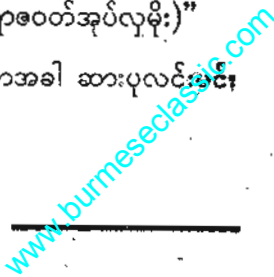
မှာ ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရပါတယ်။ အလောင်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စိန်လက်စွပ်၊ ရွှေလက်ပတ်နာရီနဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ပစ္စည်းလိုချင်လို့ သတ်သွားတဲ့သူ ဖြစ်ပုံမရပါဘူး။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း သွေးတွေစိုရွဲနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီအမှုကိုကြည့်ရတာ နက်နဲမယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်များ ရောက်မလာမီ မိတ်ဆွေကြီး ကြိုတင်စစ်ဆေးနိုင်အောင် အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ။

မူခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို မိတ်ဆွေကြီး စစ်ဆေးနိုင်အောင် ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားရှိပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး အမြန်ဆုံးလာမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

(သင့်ရဲ့မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ်လူမိုး)”

ကျွန်ုပ် စာကိုဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“တာမွေဂါတ်က ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုလှမိုး ပေးလိုက်တဲ့ စာပျ။ မှုခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာကို စီအိုင်ဒီက ခုံထောက် ကျော်ကြီးတွေ ရောက်မလာမီ ကြိုတင်စစ်ဆေးစေချင်လို့ စေတနာကောင်းနဲ့ သတင်းပေးလိုက်တာပျ။ သူ့စေတနာ ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဖိုးစိန်လမ်းကို အမြန်ဆုံးသွား တော့မယ်ဗျို့။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်းလက် ကာ၍ ...

“နေပါဦး ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ကျုပ်လည်း လိုက်မှာပေါ့ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ...

“အိုင်ပီ လိုက်လို့မရတော့ဘူးဗျ။ ဟိုမှာ စီအိုင်ဒီက ပြာတာ မောင်ရွှေ လိုက်လာပြီ၊ မင်းကြီး လွှတ်လိုက်တယ်ထင်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အိုင်ပီတို့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ဖိုးစိန်လမ်း က လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေရာကို သွားပြီး စစ်ဆေးခိုင်းလိမ့် မယ်၊ အိုင်ပီတို့ မရောက်မီ ကျုပ်အရင်သွားပြီဗျို့၊ ဦးပေါ်ဦး ကြီးကိုခေါ်ပြီး ဖိုးစိန်လမ်းကို လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောကာ ကာကာဆိုင်ထံမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

မကြာမီ စီအိုင်ဒီရုံးမှ လွှတ်လိုက်သော ပြာတာမောင် ရွှေ ရောက်လာပြီး စိတ်မသက်သာသော အမူအရာဖြင့် ...

“မင်းကြီးဆူနေပြီ ဆရာ၊ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စီအိုင်ဒီရုံးရှိ မင်းကြီး၏ရုံးခန်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိ သွားသောအခါ စုံထောက်ကျော်များအားလုံး မင်းကြီးရှေ့၌ မျက်နှာ ငယ်လေးများနှင့် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ မျက်နှာနှင့် ဤ ...

“မောင်မင်းတို့ မြန်မာတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးနေရတာလဲ၊ ထစ်ခနဲဆို လူသတ်မှုဖြစ်နေပြီ၊ စီအိုင်ဒီမှာ လူသတ်မှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးနေတယ်၊ လူကလေးတို့ စုံထောက်တွေ ဘယ်မှာသွားအိပ်နေလဲ၊ ကျွန်ုပ် အင်မတန် စိတ်ညစ်ပြီး အင်္ဂလန်ကို ပြန်ချင်နေပြီ၊ ဖိုးစိန်လမ်းက လူမနေတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးမှာ လူသတ်မှု

ဖြစ်နေပြီလို့ တာမွေဂါ့တ်က အကြောင်းကြားတယ်၊ မောင် မင်းတို့အားလုံး လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာကို အမြန်ဆုံး သွားပြီး တရားခံကို စုံစမ်းကြပါ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ စီအိုင်ဒီ ရဲ့နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဘယ်ရောက်နေ သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကို မနာလိုဝန်တို့ပြီး ချောက်တွန်းရန် အသင့်စောင့်နေသော စုံထောက်ကိုတင်လှက ...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တာဝန်ချိန်ကို လေးစားတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး သခင်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ စီအိုင်ဒီရုံးကို မှန်မှန်လာတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ချောက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်ကလည်း ဝင်ရောက်၍...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟာ ကံ ကောင်းလို့ အမှုလေးတွေ ဖော်နိုင်ပြီး ဘဝင်တွေမြင့်နေတာပါ။ သူ့မှာ အရည်အချင်း ဒီလောက်မရှိပါဘူး”

ဟု ဝင်ရောက် ချောက်တွန်းလေ၏။ သို့သော် စုံထောက်မင်းကြီးက ၎င်းတို့၏ စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ စားပွဲ ခုံကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲထု၍ ...

“တော်ပြီ ... လူကလေးတို့မှာ အရည်အချင်းမရှိဘူး၊ သူ တစ်ပါးကို ချောက်တွန်းဖို့ပဲ သိတယ်၊ ဆားပုလင်းမင်း အောင်ဟာ တာဝန်ချိန်ကို မလေးစားပေမယ့် နောက်ဆုံး မှာ တရားခံကိုတော့ ဖမ်းပေးနိုင်တာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ မနာလိုဝန်တို့စိတ် အလွန် များသည့် ကိုစိန်မြင့်သည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ စီအိုင်ဒီရုံး အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု ကိုမင်းအောင်ကို ချောက်တွန်းလို့ မင်းကြီးက ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုမင်းအောင်က ဘုန်းနဲ့ ကံနဲ့ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဖွဲ့ဒိကားစုတံ ကလေးပေါ်သို့တက်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ ဖိုးစိန်လမ်းသို့ ထွက် ခွာရန် ပြင်ကြလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဘယ်ရောက် နေလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ တာမွေဂါတ်မှစာကို နှိုသဖြင့် ကိုမင်းအောင် ဖိုးစိန်လမ်းသို့ ထွက်သွားကြောင်းပြော သေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ဣဒိုင်ဒီမှ ဂျစ်ကားစုတံကြီးကို တွန်းနှိုးရန် ကြိုးစားကြလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ကားကို ၎င်းတို့အနီးသို့ ဆောင်းသွားပြီး ...

“ဟေ့လူတွေ ဓာတ်ဆီနဲ့မီးခြစ် ယူမှာလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ ကိုစိန်မြင့်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှမ်း၍ပင် မကြည့်နိုင်ဘဲ ဂျစ်ကားစုတ်ကြီးကိုသာ စက်နှိုးရန် ကြိုးပမ်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဖိုးစိန်လမ်းသို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရောက်ရှိနေသည်ဆိုသဖြင့် ကားကို အေးဆေးစွာပင် မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစု မောင်းနှင်သော ဂျစ်ကားသည် မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် မောင်းနှင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကားကို ကျော်တက်သွားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက တံခါးဝမှ ခေါင်းပြု၍ ...

“ဟေ့လူတွေ သတိထားမောင်းနော်၊ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး ကန်တော်ကြီးထဲ ထိုးကျလို့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ၎င်းတို့လူစုကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“သူတို့အရည်အချင်းနဲ့များ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ဉာဏ်ရည်နဲ့ ယှဉ်ချင်သေးတယ်၊ ဖားတုလို့ ခရုခုန် အိုင်ပျက်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့သည် ဘယ်ဘဝကရေစက်မှန်း မသိ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အလိုလိုနေရင်း မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကားနှင့် ကိုစိန်မြင့်တို့ကားသည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပင် ဖိုးစိန်လမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားရာ အိမ်ပျက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစု၏ဂျစ်ကားသည် ဘရိတ်ကို ဝုန်းခနဲအုပ်၍ ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကိုစိန်မြင့်သည် ဂျစ်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ “စီအိုင်ဒီ ... စီအိုင်ဒီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ လူသတ်မှုဖြစ်ရာ အိမ်ပျက်ကြီးသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

အရှက်မရှိသော ကိုတင်လှ၊ ဘိလပ်ပြန် ဆရာမြ စသော စုံထောက်များသည်လည်း ၎င်းအနောက်မှ သေတ္တာကိုယ်စီကိုင်၍ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီလူတွေ အရက်သိက္ခာကို မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ကြောင့် စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ သိက္ခာကျတော့မှာပဲ၊ လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားတာ စုံထောက်တွေနဲ့မတူဘူး၊ အမဲလိုက်ခွေးတွေ ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးပေါ်ဦး၏စကားကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောနေလေ၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ကြီးရှေ့၌ တာမေ့ဂါတ်မှ ပုလိပ်လေးတစ်ဦး စောင့်နေပြီး ခြံဝင်းထဲ၌ ရုပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးသုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူများသည် စီအိုင်ဒီ စီအိုင်ဒီဟု အော်ဟစ်ပြီး ပြေးဝင်လာသော ကိုစိန်မြင့်တို့ကို အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြလေ၏။

ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ၎င်းတို့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုနေမှန်းသိ၍ ပေကြီးဘူးများ၊ မှန်ဘီလူးများ စသည့် စုံထောက်အသုံးအဆောင်များကိုထုတ်၍ ဟန်ရေးပြရလေ၏။

သေသူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို အိမ်၏ ဧည့်ခန်းနေရာ၌ တော့ရလေ၏။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွားဖန်မှုန်များ၊ ပင့်ကူမျှင်များရှိနေ၏။

ဦးပေါ်ဦးက အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျိ၍ ...

“အိမ်ကြီးက အတော်ခမ်းနားတယ်ဗျာ၊ ဟိုးတုန်းက သူဌေးသူကြွယ်ကြီးတွေ နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းသည် မင်းအောင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အမှုကို စုံစမ်းနေသဖြင့် သေသူကို အလေးဂရုမပြုတော့ဘဲ သာမန်မျှသာ စစ်ဆေးလေ၏။

သေသူ၏ရင်ခွင် သွေးများစိုရွှဲနေသော ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိပြီး သေသူသည် အဖိုးတန်ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သေသူ၏ လက်သူကြွယ်၌ စိန်လက်စွပ်၊ ရွှေလက်ပတ်နာရီ စသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် ၎င်းတို့ကို ဘကြည့်နေသော ရပ်ကွက်လူကြီးများ ကြားစေရန် ရည်ရွယ်၍...

“အဟမ်း ... သေသူရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ လူသတ်သမားဟာ ပစ္စည်းလိုလို့ လူသတ် ဘာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် သတ်တာပဲဖြစ်မယ်၊ သေသူနဲ့ လူသတ်သမားဟာ အရင်ကတည်းက သိကျွမ်း ခဲ့တဲ့သူတွေဖြစ်မယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူမနေတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးမှာ ချိန်းဆိုပြီး သတ်ပုတ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ သေသူရဲ့အသိအကျွမ်းတွေကို ရှာဖွေပြီး စစ်ဆေးလိုက်ရင် တရားခံကို ဖမ်းမိမှာပဲ”

သေသူ
ပျက်

ဟု အူကြောင်ကြောင် ပြောပါလေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်လှကလည်း ၎င်း၏စုံထောက်သေတ္တာကို ဖွင့်၍ မှန်ဘီလူးကို ဟန်ပါပါထုတ်ကာ သေသူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို အနီးကပ်ကြည့်၍ ...

“သဲလွန်စတွေ တဖြည်းဖြည်း စုနေပြီ၊ မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းမိတော့မယ်၊ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေကို နှယ်နှယ်ရော မှတ်ပြီး သွေးတိုးစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရပ်ကွက်လူကြီးများသည် ၎င်းတို့ ကို အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြလေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် ပေကြီးဘူးကိုထုတ်၍ သေ သူ၏အရပ်အမောင်းကို တိုင်းပြန်၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ၎င်းတို့၏ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်ပုံကို ကြည့်မရတော့ဘဲ ...

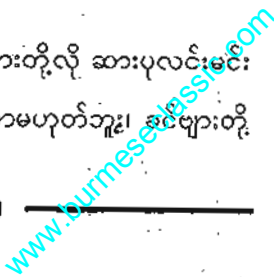
“ဒီမှာ ဟောလူ၊ သေသူရဲ့အရပ်က ၆ ပေရှိတယ်ဆိုပါစို့၊ ဒီလူနဲ့ တရားခံနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်မှာလဲ”

ဟု ဘုကျကျ မေးမြန်းလေရာ ကိုစိန်မြင့်သည် ဦးပေါ်ဦးကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ ...

“မနောက်နဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အမှုကို အားကြီးမာန်တက် စစ် ဆေးနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့လို အချိန်ဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အနီး၌ရှိသော စုံထောက်ကိုတင်လှ က ...

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့လို ဆားပုလင်းမင်း အောင် နောက်လိုက် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့

ဟာ ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကြီးတွေ လုပ်နေပြီး ဘာမဟုတ်
တဲ့ ဆားပုလင်းကို ဆရာတင်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆား
ပုလင်းဟာ ကံကောင်းလို့ အမှုတွေပေါ်နေတာဗျ၊ ဒီမှာ
လောကမှာ အမြဲကံမကောင်းနိုင်ပါဘူး။”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ၎င်းတို့၏ စကား
ကြောင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟား
ဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီမှာ ကျုပ်တစ်သက်လုံး ပုလိပ်
လုပ်လာတာ၊ ခင်ဗျားတို့လောက် စိတ်ကောင်းမရှိပြီး သူ
တစ်ပါးကို မနာလိုတတ်တဲ့ စုံထောက်မျိုး မမြင်ဖူးပါဘူး။
ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့
ဝေးလို့ ခြေဖျားကိုတောင် မီတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ စီအိုင်ဒီ
က စုံထောက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းက
အရေးပါတဲ့တရားခံကို ဖမ်းဖူးလို့လဲ၊ လူသတ်မှုလုပ်ပြီး
ကိုယ့်ဘာသာ လာအဖမ်းခံတဲ့ တရားခံမျိုးကို ဖမ်းဖူးတဲ့
စုံထောက်တွေကများ၊ ကျုပ်တို့ကို ဆားပုလင်းနောက်လိုက်

တဲ့၊ ဒီမှာ ... ဆားပုလင်းနောက်လိုက်ကို ခင်ဗျားတို့
ကြည့်မရဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့
မယှဉ်နဲ့ဦး၊ ကျုပ်တို့နဲ့ အရင်ယှဉ်လိုက်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
လက်ရုံးချင်း ယှဉ်မလား၊ နှလုံးရည်ချင်း ယှဉ်မလား။”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်ရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့သည်
ဦးပေါ်ဦးကြီး တစ်ဇွတ်ထိုးစိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် စကားမတူ
ပြန်ရဲတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တာမွေ
ဂါတ်မှ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးနှင့်အတူ ခြံအနောက်မှပတ်၍ စကား
တပြောပြောဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် မဲချော်လင့်ပဲ အိမ်အနောက်မှ
ထွက်လာသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မြင်သောအခါ မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထက်ဦးစွာ လူ
သတ်မှုဖြစ်ရာ နေရာသို့ ရောက်ရှိသည်ဟု ထင်ဖြစ်နေလေ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီ ...

“အိုင်ပီတို့ ရောက်လာပြီလား၊ ဌာနအုပ်ဦးလှမိုးနဲ့အတူ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်က သဲလွန်စလေးတွေ လျှောက်ကြည့်နေ တာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရပ်လာ၍ ...

“ကျုပ်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာသဲလွန်စမှ ရှာမရသေး ဘူးဗျို့၊ သေသူက အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာပဲ တိတိကျကျ ပြောနိုင်သေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ တရားခံကို ကိုမင်း အောင်ပဲ ဖမ်းပေးမှာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရယ်မော

၍ ...

“ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို သိတယ်ဗျ၊ ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်မသိဘဲ လူတွင်ကျယ်လုပ်ချင်ရင် ဖားတုလို့ ခရုခုန် ဖင်ကျိုးရုံသာ ရှိတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည်

ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ ဧည့် ခန်းထဲသို့ လွန်စွာကြည့်ကောင်းအောင် လျှောက်သွားပြီး ...

“သေသူဟာ ရန်ငြိုးရန်စတစ်ခုကြောင့် ကလဲစားချေခံရ တာတော့ သေချာပါတယ်ဗျာ၊ သေသူနဲ့ လူသတ်သမားက ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တိုက်ခိုက်ကြသေးတယ်ဗျ၊ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်တဲ့ လူသတ်သမားက သေသူကို အနိုင်ရလိုက်တာပဲ၊ သေသူဟာ အရက်မူးနေပုံရတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို အတူယှဉ်တွဲပြီး ဝင်လာခဲ့တာဗျ၊ အိမ်ထဲကို ရောက်တော့မှ လူသတ်သမား ဟာ ဟောဒီက မြင်နေရတဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးကို ထွန်း တယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုးအရင်က ရန်ငြိုးရန်စတွေကို ပြောပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ လူသတ်သမားဟာ သေသူရဲ့ရင်ဝက သွေးတွေနဲ့ဟောဒီနံရံမှာ တရုတ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ထိုအခါမှပင် နံရံ၌ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသောစာကို သတိပြုမိ လေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့သည် သေသူ၏အလောင်း အနီး၌ သူ့ထက်ငါ ဟန်ရေးပြနေသဖြင့် နံရံ၌ သွေးဖြင့်ရေးထား သော တရုတ်စာလုံးကို မြင်တွေ့ခြင်း မရှိချေ။

စုံထောက်ကိုတင်လှသည် နံရံအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ သွား၍ တရုတ်စာလုံးကြီးကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ ရေးကူးလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်၊ ဆရာလှ စသော စုံထောက်များသည်လည်း မှတ်စုစာအုပ်များထုတ်၍ အလှအယက် ရေးကူးကြလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက စုံထောက်များကိုကြည့်၍ ...

“ဒီလူတွေကြည့်ရတာ ဟိုက်စကူးတုန်း စာမေးပွဲမှာ စာခိုး ချတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ကြည့်ရသလိုပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုသူများ ရေးကူး နေသော တရုတ်စာလုံးကို မသိမသာကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက် ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ရေးကူးတဲ့ တရုတ်စာလုံးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် မှားနေ တယ်။ တရုတ်စာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားပြရင် အဓိပ္ပာယ် လွဲမှားပြီး ဘာသာပြန် မှားမှာစိုးလို့ပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုတင်လှက ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကို ဘကြည့်၊ ကြည့်၍ ...

“ဒီမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ အထက် အရာရှိဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ ကျုပ်တို့ တရုတ်စာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ကူးထားတာ၊ ဘာမှားလို့လဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စုံထောက်

ကိုတင်လှကို မထိလေးစားကြည့်၍ ...

“ကျုပ်မှာ အထက်အရာရှိ အောက်အရာရှိဆိုပြီး ဖော်လံ ဖားတံစိတ်ဓာတ် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ တလွဲကူးနေလို့ စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးနေတာ၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်သက်သေပြမယ်”

ဟုဆိုကာ စုံထောက်ကိုတင်လှ၏ သေတ္တာငယ်လေး အတွင်းမှ မြေဖြူခဲတစ်ချောင်းကိုယူ၍ နံရံဆီသို့ လျှောက်လှမ်း သွားလေ၏။

ထို့နောက် နံရံ၌ လူသတ်သမား ရေးသားသော တရုတ်စာလုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးပြလိုက်ပြီး ...

“ဟောဒီစာလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ တရုတ်စာဟာ အရုပ်စာရေးနည်းက

ဆင်းသက်လာပြီးတော့ စုတ်ချက်များနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အတွက် အရေးအဖတ် အလွန်ခက်ခဲတယ်။ တရုတ်ဘာသာမှာ အစက်ကလေးတစ်စကို အထားမှားလိုက်ရုံနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ အကြီးအကျယ် လွဲမှားသွားတတ်တယ်။ နံရံမှာလူသတ်သမား ရေးသားတဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ တရုတ်စာလုံးက ဒီလိုဗျ”

ဟုဆိုကာ နံရံ၌ ရေးသားထားသော ( )တရုတ်စာလုံးကို ပြသလေ၏။ ပြီးနောက် ကိုမင်းအောင်က ...

“စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ ရေးထားတဲ့ စာလုံးကို ကျုပ်ရေးပြမယ်”

ဟုဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြပြန်၏။ ( ) ပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ကိုစိန်မြင့်တို့ ရေးထားတဲ့ တရုတ်စာလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ‘ခွေး’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကိုစိန်မြင့်တို့ဟာ အစက်ကလေးတစ်စက်ကို နေရာမှားရေးမိလို့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကနေ ခွေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရသွားတာ

ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရေးတာ မှန်မမှန် ကိုယ့်ဘာသာပြန်တိုက်ကြည့်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုစိန်မြင့်တို့သည် ၎င်းတို့၏မှတ်စုစာအုပ်များကို ဖွင့်၍တိုက်ကြည့်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားမှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကိုစိန်မြင့်တို့သည် ၎င်းတို့စာအုပ်ထဲရှိ တရုတ်စာလုံးကို ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ၎င်းတို့၏ နေရာမကျပုံကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီလူတွေဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွေးဖြစ်အောင် ရေးတဲ့သူတွေပဲ။ တော်တော် တော်တော် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ကျော်ကြီးတွေ”

ဟု လှောင်ပြောင်လေရာ ကိုစိန်မြင့်တို့သည်များစွာ အရှက်ရကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ...

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိလွန်စကောက်လို့ ရသမျှ ပြော
ပါဦး”

ဟု မေးမြန်းသော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်
ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာခဲ၍ ...

“သေဆုံးသူရဲ့ တရုတ်နာမည်က ကုလုံနဲ့ ကျင်းယုံ တစ်
ခုပဲ၊ ကျုပ်အထင်တော့ သူ့နာမည် ကုလုံပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
သူတို့ကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားအမည်ကတော့ တရုတ်
အမည် ဝမ်ယုတဲ့ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက နားမ
လည်ဟန်ဖြင့် ...

“သူတို့နာမည်တွေက အဆန်းတွေချည်းပါပဲလား၊ သူတို့မှာ
မြန်မာနာမည် မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ခေါင်း

ခါယမ်း၍ ...

“သူတို့က မြန်မာပြည်သားတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် မြန်မာ
အမည် မရှိဘူး၊ သူတို့ရဲ့နေရပ်က တရုတ်ပြည်၊ ယူနန်
ပြည်နယ်ထဲမှာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်

၍ ...

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် သူတို့က နိုင်ငံခြားသားတွေပေါ့၊
ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“သူတို့ဟာ ယူနန်ပြည်နယ်ထဲကနေ မြန်မာပြည်ကို ဝင်လာ
တဲ့ တရုတ်လူမျိုးစစ်စစ်တွေဗျ၊ ကျုပ်အထင်တော့ အသတ်
ခံရသူဟာ လူသတ်သမားရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် တရုတ်
ပြည်ကနေ မြန်မာပြည်ထဲကို ဝင်ရောက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလာ
တာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ငြိုးကြီးလှတဲ့ လူသတ်သမားဟာ
မြန်မာပြည်ထဲအထိလိုက်ပြီး ကလဲစားချေခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်
အထင်သာ မှန်ကန်မယ်ဆိုရင် မကြာမီ ကျင်းယုံဆိုတဲ့လူ
လည်း ဝမ်ယုရဲ့အသတ်ခံရဦးမှာပဲ၊ သူတို့ဟာ နိုင်ငံခြားသား
တွေဆိုတာသိဖို့ မခက်ခဲပါဘူးဗျာ၊ သေသူရဲ့အိတ်ထဲမှာ
ယူနန်ပြည်နယ်က ထည့်လိုက်တဲ့ စာနှစ်စောင်တွေ လိုက်
တယ်၊ စာက သူတို့ရဲ့လူယုံတွေ ပို့ပေးလိုက်တာဗျ၊

စာအိတ်မှာ ကျင်ယုံနဲ့ ကုလုံရဲ့လိပ်စာ တပ်ထားတယ်။ စာအိတ်ထဲမှာပါတဲ့ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဝမ်းယုနောက်က လိုက်နေပြီ၊ အသက်မသေချင်ရင် သတိထားပြီး နေကြပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားရဲ့ အမည်ဟာ ဝမ်းယုဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား သိလိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလရော စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် အရည်အချင်း မရှိသူများပီပီ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ သဲလွန်စကောက်ပုံကို မသိမသာ မှတ်သားကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြတင်းပေါက်မှ အေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ ...

“လူသတ်သမားဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူလို ဆိုချင်ပုံရတယ်။ သူဟာ အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံတွေကို အပြစ်ဒဏ် လိုက်ခတ်နေတဲ့ သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ သူ ဒီလိုစာရားလက်လွတ်လုပ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးမှာ တရားခံကို လက်ထိတ်ခတ်နိုင်မှာပါ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေလေတော့၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဌာနအုပ် ဦးလှစိုးဘက်သို့လှည့်၍ ...

“လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညက ပတ္တရောင်လှည့်လာတဲ့ ပုလိပ်မော့ခင်ကို ကျုပ်စစ်ဆေးချင်တယ်”

ဟု ပြောလရော ဦးလှစိုးက ...

“တာမွေဂါတ်မှာ ရှိပါတယ်။ ကိုမင်းအောင် စစ်ဆေးချင်ရင် ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယား မှတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း စုံထောက်များဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဒီလူမှာ ကျုပ် သဲလွန်စကောက်လို့ ရသမျှကို ပြောရရင် လူသတ်သမားရဲ့အရပ်ဟာ ခြောက်ပေနီးပါးရှိတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရေးပညာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ သူဟာ ဒိုင်းမွန်းတံဆိပ် ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကို စီးထားတယ်။ သူသောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကတော့ လူဆင်းရဲတွေ သောက်

လေ့ရှိတဲ့ ဘီဒီဆေးလိပ်ပဲ။ သူဟာ လူသတ်သမားဟာ သေသူနဲ့အတူ မြင်းရထားစီးပြီး ဒီအိမ်ကိုလာခဲ့တယ်။ သူ စီးတဲ့မြင်းရဲ့ အရှေ့ဘက် ဒံခွာနှစ်ဖက်က အဟောင်းဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက် သံခွာနှစ်ဖက်က အသစ်ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့လက်သန်းတွေဟာ မလှီးဖြတ်တာကြာလို့ အတော် ရှည်နေပြီ”

ဟု ပြောရင်း လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ကြီးမှ လွန်စွာကြည့်ကောင်းအောင် လျှောက်ထွက်သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖို့ဒီကားစုက်ကလေး၏ သော့ကိုတောင်း၍ ...

“ကျွန်တော်ပဲ မောင်းမယ် အိုင်ပီ။ တာမွေဂါတ်ကိုသွားကြစို့၊ ပုလိပ်မောင်ခင်နဲ့တွေ့ပြီး စစ်ဆေးစရာလေး နည်းနည်းရှိတယ်”

ဟုပြောကာ တာမွေဂါတ်ဆီသို့ ကားကို မောင်းခဲ့လေ၏။ တာမွေဂါတ်တံသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ခင် ဆိုသော ပုလိပ်သားနှင့် ဂါတ်တဲရှေ့ရှိညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ညောင်ပင်အောက်ရှိ ခုံတန်း၌ မောင်ခင်ကို ထိုင်စေပြီး ...

“ညက လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အိမ်ကြီးကို ရောက်တဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်ခင်က ...

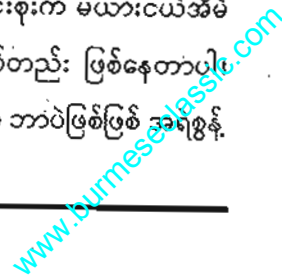
“ကျွန်တော် ညက ပတ္တရောင်လှည့်ရင်း လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အိမ်ကြီးမှာ မီးလင်းနေတာမြင်လို့ အရဲစွန့်ပြီး ဝင်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုသူ၏ စကားကိုဖြတ်၍ ...

“တံခါးဝရောက်တော့ မင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ခင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အရင်တုန်းက ပတ္တရောင်လှည့်ရင် ဝင်းစိုးတို့ ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ဝင်းစိုးက မယားငယ်အိမ်ဝင်နေလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာပါ။ အိမ်ကြီးထဲက မီးရောင်ကိုမြင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရဲစွန့်

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန် သွားပြီး ...

“ဒီနေ့နံနက် ကြားရတဲ့စကားမှာ ဒီစကားဟာ စိတ်ချမ်း သာဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိမ်ကြီး၏ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါ မြေပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်ယူလိုက် ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် မအူကုန်းလမ်းထိပ်ရှိ ချစ်တီး ဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့စားသောက် ရင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ၎င်းထောက်လှမ်း၍ ရသဖွဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

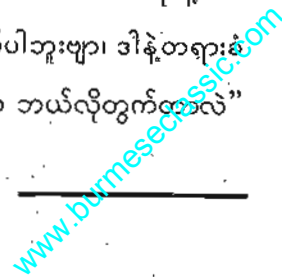
“လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး သတိပြုမိတာက ရထားလုံးဘီးရာတွေပဲဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ညက မိုးရွာထားတဲ့အတွက် ရထားလုံးဘီးရာတွေ က အထင်အရှား ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားနဲ့

အသတ်ခံရသူဟာ ရထားလုံးနဲ့ လာတယ်လို့ ကောက်ချက် ချမိတယ်၊ နံရံမှာရေးထားတဲ့ တရုတ်စာလုံးကိုကြည့်ပြီး တရားခံရဲ့အရပ်အမောင်းဟာ ခြောက်ပေနီးပါး ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းတာပဲ၊ လူဟာ နံရံမှာ စာရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့် မျက်လုံးနဲ့ တည့်တည့်လောက်မှာ ရေးလေ့ရှိတယ်၊ နောက် ပြီးတော့ လူရဲ့ခြေလှမ်းအစိတ်အကျဲနဲ့လည်း အရပ်အမောင်း ကို တွက်ချက်လို့ ရသေးတယ်၊ ဒီလူဟာ ကြွနိုင်းသန်စွမ်း တယ်ဆိုတာက ခြံဝင်းထဲက ရွံ့ဗွက်ကို ခုန်လွှားပြီးကျော် သွားတာ မြင်ရတယ်၊ ရှူးဖိနပ်ဝတ်ထားတဲ့ သေသူဟာ ရွံ့ဗွက်အိုင်ကို ရှောင်ကွင်းပြီး လျှောက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

၍ ...

“ကိုမင်းအောင် တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန် တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုမင်းအောင် အားကိုးနဲ့ သေ သူကို မယ်မယ်ရရ မစစ်ဆေးဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့တရားစံ ဟာ လက်သည်းရှည်နေပြီဆိုတာ ဘယ်လိုတွက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“နံရပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတဲ့ တရုတ်စာလုံးကို သေသုရဲ့ သွေးနဲ့တို့ပြီး ရေးခဲ့တာဗျ။ ဒီစာလုံးကို ကျုပ် အနီးကပ်ပြီး သေသေချာချာကြည့်တော့ လက်သည်းရာလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် တရားခံ ဟာ လက်သည်းအတော်ရှည်နေပြီလို့ ပြောတာပဲ။ နောက် ပြီးတော့ အိမ်ကြီးရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တရားခံသောက်သွား တဲ့ ဆေးလိပ်ပြာကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ ဆေးလိပ်ပြာကိုကြည့်ရင် ဒီဆေးလိပ်က စီးကရက်လား၊ ဆေးပေါ့လိပ်လား၊ အပေါစားလား၊ အကောင်းစားလား ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်ဗျ။ တရားခံသောက် တဲ့ ဆေးလိပ်ဟာ ဘီဒီဆေးလိပ်ပဲ။ ဘီဒီဟာ အသင့်ထောင် ထားတဲ့ထဲကို ဆေးထည့်ပြီး ကိုယ်တိုင်လိပ်သောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ပဲ။ အဲဒါကို ကိုယ်တိုင်လိပ်သောက်တဲ့လူဟာ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်သလဲဆိုရင် လမ်းလျှောက်ပြီးတောင် ဆေးလိပ် လိပ်နိုင်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ...

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ၊ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင် က ပေးသနားလိုက်တဲ့ လူလိုပဲ။ အရာရာကို လူလာထား တာပဲ။ ကျုပ်တို့နဲ့တော့ ကွာပါဗျာ”

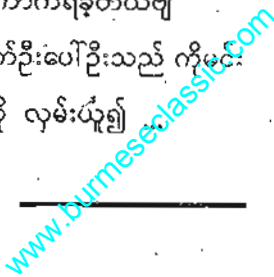
ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦး ကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ပေးသနားတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းရမယ့် ပါရမီတော့ ပါတာပဲဗျ။ ကိုမင်းအောင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ အကျေနပ်ဆုံးပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင် က ...

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးအကြီးဆုံး ပြောစရာတစ်ချက် ကျန်သေးတယ်။ အိမ်ကြီးထဲကအထွက် ခြိတ်ခါးနားမှာ ဟောဒီလက်စွပ်လေးကို ကျုပ်ကောက်ရခဲ့တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကိုမင်း အောင်၏လက်ထဲရှိ လက်စွပ်ကလေးကို လှမ်းယူ၍

“လက်ထပ်လက်စွပ်ပဲဗျ၊ တစ်မတ်သားလောက်တော့ ရှိ
မယ်ထင်တယ်၊ ကိုမင်းအောင်တော့ ပွတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်
စွပ်ကလေးကိုကြည့်၍ ...

“ဒီလက်စွပ်လေးဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူသတ်
သမား ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်စွပ်လေးဖြစ်မယ်၊ သူဟာ လူသတ်
မှုကျူးလွန်ပြီး သန်မာဖျတ်လတ်သူပီပီ ခြံတံခါးကို ခိုဆွဲ
ပြီး လွှားခနဲ ကျော်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ လက်စွပ်လေး
ထွက်ကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ ဒီလက်
စွပ်လေးကို အတော်တန်ဖိုးထားတယ်ဗျ၊ ညက လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ပြီး လမ်းတစ်နေရာရောက်မှ လက်စွပ်ကလေးကျ
ကျန်ရစ်တာသိပြီး အိမ်ထဲကို ဓာတ်ခါပြန်ရှာသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏စကား
ကြောင့် ဦးပေါ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးမှ အိမ်ကြီးကို ပြန်လာပြီး လက်
စွပ်ရှာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သိပ်သေချာတာပေးဗျာ၊ လူသတ်သမားဟာ လက်စွပ်
လေးကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ပြန်ရှာရင်း တာမွေဂါတ်က
ပုလိပ်မောင်ခင်နဲ့တောင် ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်သေးတယ်ဗျ၊
တရားခံဟာ လက်စွပ်ရှာနေရင်း မောင်ခင်နဲ့တွေ့လို့ အရက်
မူးသမားယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ကံကောင်းချင်
တော့ တရားခံရှာမတွေ့တဲ့ လက်စွပ်ကို ကျုပ်က ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ လက်ထပ်
လက်စွပ် ဖြစ်ရမယ်ဗျ၊ ဒီလူသတ်မှုဟာ မိန်းမတစ်ယောက်
ကြောင့် ကလဲ့စားချေ တိုက်ခိုက်တဲ့ အမှုပဲ”

ဟု ပြောတော့ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“မိန်းမဖျက်ရင် ပြည်ပျက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိတာ
ပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ယောက်ျားတွေက အတော်ခိုက်မဲတယ်၊
မိန်းမအတွက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ကျုပ် သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာလေးတစ်စောင် ထည့်ချင်လို့ သတင်းစာတိုက်ကို သွားရအောင်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်ရှိရာသို့ ဦးစွာမောင်းနှင်သွားလေ၏။ သတင်းစာထဲတွင် ကြော်ငြာထားသော စာသားများမှာ ...

“လွန်ခဲ့သောရက်က ဖိုးစိန်လမ်းအတွင်း၌ လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကောကီရထားပါသည်။ ဥစ္စာရှင် ပြန်ရလိုသော စေတနာကြောင့် အမှတ်(၇)၊ အံသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း နေအိမ်၌ ယနေ့မှစ၍ တစ်ပတ်အတွင်း လာရောက်တောင်းယူနိုင်ပါသည်”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် အခြားသော သတင်းစာတိုက်များသို့လည်း အထက်ပါကြော်ငြာကို သွားထည့်လေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဒီကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီးရင် တရားခံက လက်စွပ်ကို လာယူပါ့မလား၊ သူ့အတွက် ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“သူ လာကို လာယူရမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညကတောင် သူ လာယူသေးတာပဲ၊ ဒီလက်ထပ်လက်စွပ်လေးဟာ တရားခံအတွက် သိပ်အရေးကြီးပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

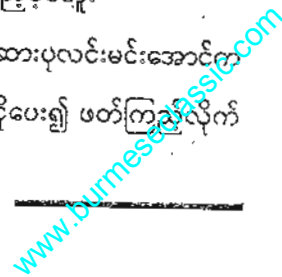
“ကျုပ်တို့ သတင်းစာတိုက်မှာ ကြော်ငြာထည့်ပြီးရင် အရေးကြီးတဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုနောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဘာ သဲလွန်စလဲဗျာ ကိုမင်းအောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားကတော့ သဲလွန်စတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ စုံထောက်ကျော်တွေလုပ်နေပြီး သေသူကိုတောင် သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့မိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ဗာရွက်အပိုင်းလေးထုတ်ရက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုပေး၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်

ရာ တိုက်အမှတ်(၃၀) မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ယူဒိုကောင်း ဦးထုပ်အရောင်းဆိုင်ဟူသော စာကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဆေးသူရဲ့သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကိုကြည့်တော့ အလွန်သစ်လွင် နေတယ်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းက ဝယ်ထားတဲ့သဘောရှိတယ်။ တကယ်တော့ ဦးထုပ်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်တိုင်းကျ အော် ဒါမှာပြီး ချုပ်ထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ယူဒိုကောင်းဦးထုပ် ဆိုင်ကို သွားပြီး စုံစမ်းချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အိမ်ပြန်ချင်နေသော ဦးပေါ်ဦးကြီး သည် ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“အမှုတစ်ခုကို လိုက်တော့မယ်ဆိုရင် မပျင်းရိဘူး၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စမှန်ရင် ဘယ်အရပ်မျိုးကိုမဆို လိုက် ပြီးစုံစမ်းသင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦးကို ကြည့်

၍...

“လူကြီး အိပ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ၊ မပျင်းစမ်းပါနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးက အောင့်သက်သက်ဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မပျင်းတော့ပါဘူး”

ဟု ပြန်လည်နောက်ပြောင်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် မဂိုလမ်းသို့သွား ၍ ဦးထုပ်ဆိုင်ကို ရှာကြ၏။ ဦးထုပ်ဆိုင်ကိုတွေ့လျှင် သေသူ၏ ဦးထုပ်ကို အော်ဒါချုပ်ရန် မှတ်မိခြင်းရှိမရှိ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှိ စာရေးမလေးက ...

“ဒီဦးထုပ်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဦးထုပ်ကို စမ်းချောင်း၊ ရှမ်းလမ်းထဲ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကို ပို့ပေးရပါ တယ်”

ဟုပြောကာ ၎င်းတို့ဦးထုပ်ဆိုင်မှ ပို့ပေးသော စမ်း ချောင်း ရှမ်းလမ်းရှိ လိပ်စာကို ပေးလေ၏။

ယူဒိုကောင်း ဦးထုပ်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“တရားခံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံးရတဲ့ သဲလွန်စပဲဗျာ၊ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကပေးတဲ့ သဲလွန်စပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုမင်းအောင်တို့များ သဲလွန်စတွေ နေရာတိုင်းက ရနေတာပဲ။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့အတွက် သဲလွန်စလေး ဘာလေး ချန်ထားပါဦးဗျာ။ သူတို့ခမျာ သေသူရဲ့အလောင်း ကြီးနံဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ကြီးစားပမ်းစား ထောက်လှမ်း ပြီး ဘာသဲလွန်စမှ မရရှာဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဒီလိုလူမျိုးတွေ သဲလွန်စတစ်ခု ရလို့ကတော့ သတင်း ထောက်တွေကို သတင်းလျှောက်ဖြန့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖော် မသူတော်လုပ်မဲ့လူတွေဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် မောင်းသောကာ သည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိပြီး လိပ်စာအရ စုံစမ်းလေရာ ထိုအိမ်၌ နေထိုင်သူများမှာ တရုတ်မကြီး ဒေါ်ဂူရီ နှင့် သားသမီးများဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဒေါ်ဂူရီ၏သမီးဖြစ်သူ မကျင်စမ်းသည် အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ မိဘနှင့်ပင် အတူနေကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် တရုတ်မကြီး ဒေါ်ဂူရီ ၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု နေအိမ်စဉ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုအကြောင်းကို ရေးသားထားသော သတင်းစာ သုံးလေးစောင်ခန့် တွေ့ရ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒေါ်ဂူရီ ကိုကြည့်၍ ...

“မိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ မစ္စတာကျင်ယု နဲ့ပတ်သက်ပြီး လာခဲ့တာပါ။ အဒေါ်တို့မိသားစု မစ္စတာ ကျင်ယု အသတ်ခံရတာ သိပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

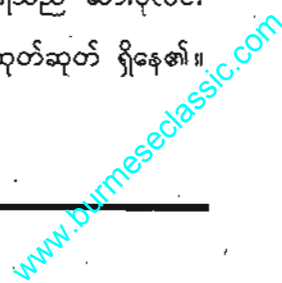
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဂူရီက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပြီးပါပြီ။ စုံထောက်အရာရှိတွေက ဘာသိချင်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“မစ္စတာကျင်ယုတို့နဲ့ အဒေါ်တို့မိသားစု ဆက်စပ်ပုံကို သိချင်လို့ပါ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်ဂူရီသည် ဆားပုလင်း မင်းအောင်၏ အမေးကို ဖြေကြားရန် တုံ့ဆိုဆို ဆုတ်ဆုတ် ရှိနေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

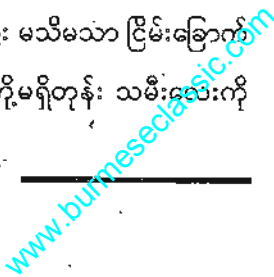

“အမှန်တရားကိုသာပြောပြပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေ၊ အပြစ်မကျစေရပါဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် တရုတ်မကြီး ဒေါ်ဂူရီ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး ...

“ဟင်း ... မောင်ရင်က နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အဒေါ်တို့ကို မိုးနတ်မင်းက မစတာပဲ၊ ဒီအမှုကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်သာလိုက်ရင် အမှုမှန်ပေါ်မှာ သေချာတယ်၊ တကယ်တော့ အဒေါ်ဟာ ယောက်ျားဆုံးပြီးကတည်းက မုဆိုးမဘဝနဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်တော့ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်တာနဲ့ သားကြီးကျင်ဝက်က ကမ်းနားလမ်းကပွဲရုံမှာ စာရေးဝင်လုပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်ကြီးက မောင်ရင်တို့ သိတဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်စာနဲ့ ဝဝလင်လင်စားဖို့ မဖြစ်နိုင်တာနဲ့ အဒေါ်ရဲ့အိမ်မှာ လူငှားထားဖို့ စီစဉ်ရတာပဲ၊ မစ္စတာကျင်ယုံနဲ့ မစ္စတာကုလုံဟာ အဒေါ်အိမ်ရဲ့ အိမ်ငှားတွေပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်

က အိမ်မှာပဲ ထမင်းလခပေးစားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက ကျင်းယုံဟာ အဒေါ်သမီးလေးမကျင်စမ်းကို မျက်စိကျနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကို အမြဲတမ်း ပိုးပန်းနေခဲ့တယ်၊ အဒေါ်တို့ဟာ တရုတ်လူမျိုးအချင်းချင်းဖြစ်လို့ သမီးကသာ မေတ္တာမျှရင် သူတို့နဲ့ သဘောတူဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်သမီးလေးဟာ ကျင်ယုံကို မေတ္တာလုံးဝမရှိဘူး၊ ကျင်ယုံရဲ့မေတ္တာကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဒေါ်တို့အနေနဲ့ လုံးဝမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျင်ယုံဟာ သမီးကမေတ္တာမရှိတော့ အဒေါ်တို့လူကြီးတွေကိုကပ်ပြီး သမီးနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ စည်းရုံးခဲ့တယ်၊ သူတို့ဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူတွေဖြစ်တော့ ပိုက်ဆံနဲ့ပေါက်ပြီး သမီးကို လိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်တို့က သမီးဆန္ဒသာ အဓိကဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ဇာတိ ပြလာတာပဲ။ သမီးလေးကို မရရင် ဘယ်လိုဒုက္ခပေးမယ်ဆိုပြီး မသိမသာ ငြိမ်းခြောက်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က အဒေါ်တို့မရှိတုန်း သမီးလေးကို

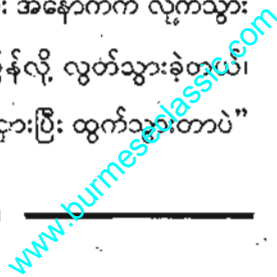
အတင်းအဓမ္မပြုကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သမီးဟာ ကံကောင်းလို့ ထာဘီရင်လျားနဲ့ တိုက်ပေါ်က ဆင်းပြေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အဒေါ်ဟာ ဒီအကြောင်းကို သိတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်က ချက်ချင်းမောင်းချခဲ့တယ်။ အဒေါ်မှာ သားယောက်ျားလေးရှိတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ နှမကိစ္စအတွက် ရန်ပုံဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောရင်း ဒေါ်ဂူရီသည် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောဓာတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် တရုတ်မကြီး၏ စကားများကို စိတ်ဝင်ကစား နားထောင်ရင်း တရုတ်မလေး မကျင်စမ်းကို မသိမသာ ကြည့်ရှုလေရာ ချစ်စရာကောင်းသော လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒေါ်ဂူရီကိုကြည့်၍ ...

“အဒေါ်တို့အိမ်က မောင်းချတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အလွယ်တကူ ဆင်းရဲ့လား”

“ရပ်ကွက်ကို အသိပေးပြီး မောင်းချမယ်ဆိုတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် အထုပ်အပိုးတွေသိမ်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား

ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ညရောက်တော့ အိမ်ကို ကျင်ယုံတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ မကျင်စမ်းကို တွေ့ချင်တယ်ပြောပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူ့စကားကို နားထောင်ပါ။ သူ့ကိုလက်ထပ်ရင် ရွှေတွေအများကြီး ဆင်းပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ သမီးကို ဆွဲလား ရမ်းလားလည်း လုပ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဒေါ်သား ကျင်ဝက်က အိမ်မှာရှိနေတယ်။ ကျင်ဝက်ဟာ နှမထံ ဓားကြည့် ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်တော့ ကျင်ယုံကို ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် တက်ကဲလုပ်လို့ အဒေါ်တို့က မနည်းဆွဲထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်သား ကျင်ဝက်က မခံချိုမခံသာ ဖြစ်လွန်းလို့ ကျင်ယုံကို အိမ်ပေါ်ကနေ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ချခဲ့တယ်။ ကျင်ယုံ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့လည်း နှမကိုစော်ကားတဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုပြီး အနောက်က လှိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျင်ယုံ အပြေးမြန်လို့ လွတ်သွားခဲ့တယ်။ ကျင်ယုံဟာ ရထားလုံးတစ်စီးကိုငှားပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်
မှောင်ကြုတ်၍ ...

“အဲဒီရထားလုံးကို အဒေါ်တို့မိသားစုထဲက မှတ်မိတဲ့သူ
ရှိမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်မကြီးက
ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“လမ်းပေါ်မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သွားလာနေတဲ့ ရထားလုံး
တွေ အများကြီးပဲ။ အဒေါ်တို့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်
တော့မှ သတင်းစာတွေထဲမှာ ကျင်ယုံ အသတ်ခံရတဲ့သတင်း
ကို ကြားတော့ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩမိတယ်။ သူတို့
ဘယ်လိုလူတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့သလဲ မသိဘူး။ နောက်ဆုံး
တော့ လူမနေတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးမှာ သေရရှာပြီ။ ကုန်
ဆိုတဲ့ နောက်တစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေလဲ မ
ဘူး။ သူ့သတင်းကြားရင် မောင်ရင်တို့ကို အဒေါ်
ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့
စုံထောက်များသည် ဒေါ်ဂူရီ၏ နေအိမ်မှ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုနေ့က ညနေစောင်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်
များ လူစုခွဲ၍ အိမ်ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ဆားပုလင်းမင်းအောင် သည် သူ၏အိမ်၌ပင် ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နေအိမ်သို့ သွားခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက် သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏အရှေ့၌ သတင်းစာများ စုပုံနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သတင်းစာထဲရှိ နေရာတစ်ခုကို မင်နီဖြင့် ဝိုင်းထား ကြောင်း တွေ့ရ၏။ မင်နီဝိုင်းထားသော အကွက်၌ လွန်ခဲ့သော ရက် က ကျွန်ုပ်တို့ ကြော်ငြာခဲ့သော ကြော်ငြာကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

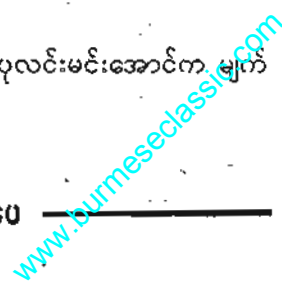
“တရားခံ တကယ်လာမယ်ထင်သလား ကိုမင်းအောင်”
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဒီလူ လာမှာသေချာတယ်၊ သူဟာ လူသတ်မှုတွေ ကျူး လွန်ပြီးတော့ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေစုံစမ်းသလဲဆိုတဲ့အကြောင်း သိချင်တော့ သတင်းစာတွေကို ဝယ်ဖတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအခါ မှာ လူသတ်မှုသတင်းအောက်မှာပါတဲ့ လက်စွပ်ကလေး ကောက်ရထားတယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့မှာပဲ၊ ကြော်ငြာ ကိုဖတ်မိပြီး သူ လာယူမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီနေ့ မနက်ဖြန် ကျိန်းသေလာယူလိမ့်မယ်၊ သူလာရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး ဖမ်းသင့်ရင် ဖမ်းရမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှမသွားပဲ ကိုမင်းအောင် အိမ်မှာနေပြီး လက်စွပ်လာယူမယ့် တရားခံကို စောင့်မယ် ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက် မှောင်ကြိုတ်၍ စဉ်းစားရင်း ...

“ကျုပ်အထင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာခဲ့ရင်တောင် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်ကို လာယူခိုင်းမှာပဲ၊ ဘယ်သူပဲလာယူယူ၊ နောက်ဆုံးမှာ သူ့လက်ကိုင်ပဲ လက်စွပ်ကို အပ်မှာပဲ၊ လာယူတဲ့လူနောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ရမယ်၊ အိုင်ပီတို့မှာ လက်နက်တွေပါရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဘာလက်နက်မှ မပါဘူးဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ကုတ်အင်္ကျီအောက်၌ ရှိသော ကိုအမျိုးအစား ခြောက်လုံးပြူးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြ လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နေအိမ်၌ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်၍ စောင့်လေ၏။ ညနေစောင်းသည် အထိ လက်စွပ်ကလေးကို မည်သူမှ လာမယူသဖြင့် သုံးယောက် သား အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ သွားကြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရှိ ကြေးနန်းဌာနမှ တရုတ်ပြည်၊ ယူနန် ပြည်နယ် ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခြင်း

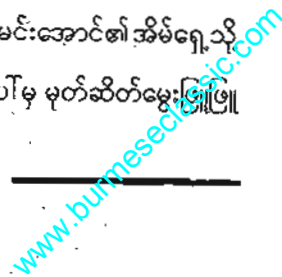
အကြောင်းကို ဖော်ပြပြီး အထောက်အပံ့ဖြစ်စေသော သတင်းမျိုး ရလျှင် ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ် တို့စုံထောက်များသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နေအိမ်၌ပင် နေထိုင်ပြီး လက်ထပ်လက်စွပ် လာရောက်ယူဆောင်မည့်သူကို စောင့်ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏ အိပ်ခန်းရှိ မော်လမြိုင်ထမင်းခေါင်းမှ ထမင်းဟင်းများ မှာယူကျွေး မွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစု နေ့လယ်စာစားပြီးချိန်အထိ လက်ထပ် လက်စွပ်ကို လာယူမည်သူ မရှိချေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျည်အပြည့်ထိုးထား သော သေနတ်ကို အံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်၍ အသင့်ဆောင်ထားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း သေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ထည့်၍ စောင့်ကြိုနေလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ကိုမင်းအောင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရထားလုံးတစ်လုံး ထိုးရပ်လာပြီး ရထားပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်မွေးမြူဖြူ

ရှည်ရှည်ကြီးရှိသော တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်သည် တုန်ချိချိအမူ အရာဖြင့် ဆင်းလာလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တရုတ်ကြီးကို ကြည့်၍...

“တရားခံကိုယ်တိုင်လား၊ ရုပ်ဖျက်ထားတာလား မသိဘူးဗျ။ ကိုယ့်လူတို့ အသင့်ပြင်ထား”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍ တရားခံရှိရာသို့ ချိန်ထားလေ၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူ တရုတ်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းလေးကို ကမ်းပေးကာ ...

“သတင်းစာကြော်ငြာကြောင့် လာခဲ့တာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ ကောက်ရထားတဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ မြေးကလေး မဖိတ်ကင်းရဲ့ လက်စွပ်ကလေးပါ။ မဖိတ်ကင်းရဲ့ ယောက်ျားက မန္တလေးမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ ယောက်ျား

ပြန်လာလို့ လက်စွပ်မရှိရင် ဖိတ်ကင်းကို ရိုက်ပုတ်မှာစိုးလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာယူပေးတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်စွပ်ကို ထုတ်ပြပြီး ...

“ထောင်ကဲကြီး လာယူတာ ဒီလက်စွပ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လက်စွပ်လေးကို သေချာစွာကြည့်၍ ...

“အဟုတ်ပါပဲကွယ်၊ ကျုပ်မြေးလေး ဖိတ်ကင်းရဲ့ လက်စွပ်အစစ်ပါ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ထောင်ကဲကြီးက ဘယ်မှာနေပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ...

“တရုတ်တန်းမှာ ပဲပေါက်စီ ရောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးကဝင်၍ ...

“တရုတ်တန်းက လက်စွပ်က ဘာဖြစ်လို့ တာမွေကိုရောက်နေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ...

“ကျုပ်မြေးလေး ဖိတ်ကင်းက တာဓမ္မမှာ နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးစိန်လမ်းမှာ ကျွတ်ကျသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ ရုပ်ရည်ကို သေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် အမှန်ပင်တူသဖြင့် တရားခံကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်၍ လာရောက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆမိ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ကောင်းပါပြီ ထောင်ကဲကြီး၊ ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ဥစ္စာရှင်အစစ် အမှန်ကို လက်စွပ်ပြန်ပေးခွင့်ရလို့ ကျုပ်တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လက်စွပ်ကလေးကို ကတ္တီပါအိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“အိုင်ပီတို့ အိမ်မှာစောင့်နေဦးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ခြေရာခံလိုက်ရင် တရားခံကို တွေ့မှာပဲ၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ တရားခံကို လက်စွပ်ပေးမှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် သတင်းစာကိုယ်စီဖတ်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စောင့်ကြိုနေလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်က ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်၊ တရားခံကို ခြေရာမကောက်နိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကိုမင်းအောင်က နိုင်ခဲ့တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ဒီအကြောင်းကို စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု သိရင်တော့ ကျုပ်ကို သရော်လှောင်မြှောင်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ကျုပ်ကို ပဲညာပြသွားတာမျိုး၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ တုန်ချို တုန်ချိုနဲ့ လျှောက်သွားပြီး ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားစီးသွားတယ်၊ ကျုပ်လည်း အသင့်တွေ့တဲ့ ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားပြီး သူတို့နောက်က မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်တယ်၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းကို ရောက်တော့ ရထားလုံးကုလားက ရပ်ပြီးတော့ ထောင်ကဲကြီး ဆင်းချင်တဲ့နေရာ ရောက်ပြီလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတန်ကြာအောင် အထဲက အသံမကြားတဲ့အတွက် ရထားလုံးတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့မှ ကျုပ်ကို မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးသွားတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိသွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်လိုလူကို ပညာပေးသွားသော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို အလွန်အံ့သြမိလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ...

“ဒီမုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုကြီးက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှချည်လားဗျ”

ဟု တအံ့တသြ ပြောဆိုလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

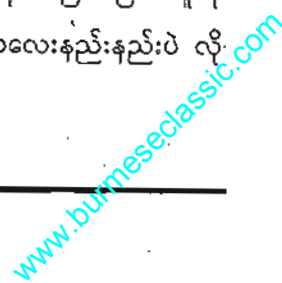
“မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရပ်ဖျက်အင်မကန်ကောင်းလွန်းလို့ ကျုပ်တို့မျက်စိလည်သွားတာ၊ ဒီလူဟာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဖမ်းဆီးပေးခဲ့တဲ့ လူဆိုးကြီးတွေနဲ့ ခြေရာချင်းယှဉ်လို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါဆိုရင်တော့ တရားခံကို ဖမ်းဖို့မလွယ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟု စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“တရားခံရဲ့သဲလွန်စတွေကို ကျုပ် ရထားပြီးပါပြီ၊ ဒီလူကို သေသေချာချာ ဖမ်းမိဖို့ အချက်ကလေးနည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ...

“တရားခံကို မြန်မြန်ဖမ်းမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့၊ မင်းကြီးက
စီအိုင်ဒီမှာ ဆုဖို့စောင့်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာ
အစောင်စောင်မှ ၎င်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို ရေးသားကြလေ
၏။ သူကြီးဂေးဇက်သတင်းစာကြီးက ...

“ဖိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့၏
ရာဇဝင်၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ဖူးသော မှုခင်းကြီး
ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံသည် သေသူ၏ သွေးနှင့် နံရံ၌
တရုတ်စာလုံးများ ရေးသားခဲ့ခြင်းသည် အလွန်ထူးခြား
ကြောင်း၊ ထိုတရုတ်စာလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တရုတ်ဘာသာ
ကျွမ်းကျင်သူများက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောဟု အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုကြောင်း၊ ထို့ပြင် မြန်မာပြည်သား မဟုတ်သော
တရုတ်လူမျိုးများ မြန်မာနိုင်ငံ၌ လာရောက်၍ လူသတ်မှု

၈၆ မင်းမြတ်သူရ

များ ကျူးလွန်ခြင်းသည် ဗြိတိသျှအစိုးရအင်ပါရာကို ခြိမ်းခြောက်သကဲ့သို့ ရှိနေကြောင်း”

ဖတ်ချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရေး သားထားလေ၏။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကြီးကလည်း ...

“နိုင်ငံကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမု စုံထောက်များ ပူးပေါင်းပြီး တရားခံကို ဖမ်းဆီးရန်ကြိုး ပမ်းနေသဖြင့် ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆိုသလို စကားရှိ သည့်အတိုင်း မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း”

ရေးသားထား၏။

သံတော်ဆင့် သတင်းစာကြီးကလည်း ...

“ဤအမှု၌ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသူက တရုတ်ပြည်၊ ယူနန်ပြည်နယ်သား မစ္စတာကျင်ယုံနှင့် မိတ်ဆွေ မစ္စတာကုလုံတို့သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ အလည်အပတ် လာရောက်ရင်း မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ဂူရီ၏ နေအိမ်၌လည်း တည်းခိုနေထိုင်ကြကြောင်း၊ ထိုသို့တည်းခိုနေထိုင်ရင်း

ဒေါ်ဂူရီ၏ သမီးချောလေး မကျင်စမ်းကို တရုတ်အမျိုးသား နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းကြကြောင်း၊ ထိုသို့ပိုးပန်း ရင်း မကျင်စမ်းကို အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းရာမှ တရုတ်အမျိုး သားနှစ်ယောက် အချင်းများဖွယ်ရှိကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ တရုတ်အမျိုးသားကျင်ယုံသည် ပိုးစိန်လမ်းရှိ အိမ်ပျက်ကြီး ထဲ၌ အသက်ဆုံးရှုရာကြောင်း၊ ကျင်ယုံ၏ မိတ်ဆွေ ကုလုံ တစ်ယောက်မှာ ယနေ့အချိန်ထိ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ် ပေါက်နေမှန်း မသိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤမှုခင်းကြီးသည် တရုတ်အမျိုးသားအချင်းချင်း မိန်းမလှလေးကို အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းရာမှ လူသတ်မှုဖြစ်ခြင်းလော ...

စသည်ဖြင့် အယ်ဒီတာ၏ ထင်မြင်ချက်များကိုပါ ရေးသားထားလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ထိုသတင်းကိုဖတ်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒီလူတွေ မဟုတ်တာ လျှောက်ရေးနေပြီ၊ သူတို့ကြောင့် စမ်းချောင်းက တရုတ်မလေး မကျင်စမ်း ဘယ်လောက် အရှက်ရလေမလဲ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အိမ်ရှိရာသို့ ၎င်း၏ နင်ဂျာလူငယ်လေးများ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး ရောက်ရှိလာ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက လူငယ်များကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“တိုမင်းအောင်ရဲ့ တပည့်တွေ များလှချည်လား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နင်ဂျာလူငယ်များဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ သတင်းစာ စသည်တို့ကို ရောင်းချသော လူငယ်များကို စုစည်း၍ ၎င်းလိုချင်သော သတင်းအချက်အလက်များကို စုဆောင်းခိုင်းလေ၏။

နင်ဂျာလူငယ်များထဲမှ သွက်လက်ဟန်ရှိသော လူငယ်တစ်ဦးက ...

“မတွေ့သေးဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူစုခွဲပြီး ရှာနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“အမြန်ဆုံးရှာပေါ့၊ မင်းတို့ဆီက သတင်းနောက်ကျရင် လူတစ်ယောက် ထပ်သေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်အေး

သိန်း ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ဟေ့လူတွေ ... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ တရုတ်လူမျိုး ကုလုံ ဆိုတဲ့လူ အသတ်ခံရပြန်ပြီ၊ စီအိုင်ဒီမှာ မင်းကြီး ဒေါသပုန်ထနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးတာနော်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“ကျုပ်တို့ ကုလုံ ဆိုတဲ့လူကို မကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ တရားခံကတော့ တရုတ်နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်လိုက်ပြန်ပြီဗျို့”

ဟု စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ

စုံထောက်အေးသိန်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ...

“စီအိုင်ဒီမှာ စုံထောက်ကိုထင်လှတို့လည်း ဘီလူးက၊ ကနေပြီဗျာ၊ ထင်ရာလူကိုဖမ်းပြီး စစ်ဆေးနေတယ်၊ ကြာရင်ခေါက်ဆွဲကြော်တဲ့တရုတ်၊ နားဖက်ကလော်တဲ့တရုတ်တွေ

ပါလာဦးမလား မသိဘူး၊ ကိုစိန်မြင့်က ကမ်းနားလမ်းပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျင်ဝက်ဆိုတဲ့ တရုတ်လေးကို ဖမ်းလာတယ်၊ ကျင်ဝက်က သူ့နှမလေး မကျင်စမ်းကို တရုတ်နှစ်ယောက်က စော်ကားလို့ လက်စားချေ သတ်ဖြတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်၊ စုံထောက် ကိုတင်လှကလည်း ရှိုင်ရယ်ဟိုတယ်အနီးက အရက်ပုန်းရောင်းတဲ့ တရုတ်တွေကို စွပ်စွဲပြီး ဖမ်းနေပြီ”

ဟု ပြောလေရော ကိုမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍...

“လောကမှာ လူညံ့ရှိသလို၊ လူတော်တွေလည်း ရှိတာပဲဗျ၊ ဒါမှလည်း သဘာဝတရားကြီးက ညီတူညီမျှဖြစ်မှာ၊ သူတို့ကို အပြစ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကဲ ... ကျုပ်တို့ ရှိုင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ခဏသွားပြီး သေသူ ကုလုံကို စစ်ဆေးကြည့် ကျုပ်အထင်တော့ သဲလွန်စ မယ်မယ်ရရ ကျန်တော့မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုကို အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့မှာ သဲလွန်စကောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍ ...

“ဒီလူတွေဟာ သဲလွန်စကောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိပေမယ့် သဲလွန်စတွေ ဖျောက်ဖျက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတော့ ရှိတယ်နော်၊ ကျုပ်တို့ မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကားသော့ကိုယူ၍ ရှိုင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ အပြင်းမောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးပြီး ဆူညံစွာ လိုက်ပါလာလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ မျက်လုံးများမှေးစင်းပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ပြုနေ၏။ ရှိုင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်များအား အပေါ်ထပ်ရုံ လူသတ်မှုဖြစ်ရာ

၉၂ မင်းမြတ်သူရ

အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခန်း၌ စုံထောက်ဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သေသူကို တွေ့ရခြင်း အကြောင်းကို မန်နေဂျာအား မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ပက်လက်လန် လဲကျသေဆုံးနေသော တရုတ်လူမျိုးအလောင်းကို ကြည့်ရှုလေ၏။ သေသူ၏လည်ပင်း၌ ထိရှရာတစ်ခုတွေ့ရ၏။ ထိုနေရာမှ သွေးများမြင်မကောင်းအောင် ထွက်နေလေ၏။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ...

“ဒီနေ့နံနက် အပေါ်ထပ်စခန်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဟောဒီက မစ္စတာကုလုံရဲ့အခန်းတံခါးဝက သွေးတွေအိုင်ထွန်းထွက်နေလို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့ သေသူရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရတာပဲ ဆရာ၊ ဟိုတယ်ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်လည်း ပွင့်နေတာ တွေ့တာပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေတွယ်တက်ပြီး ဟိုတယ်ရဲ့အမြင့်နဲ့ပြတင်းပေါက်ကနေ ဘယ်လိုတွယ်တက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ငုံ့ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ဒီလူရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အလွန်ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်တဲ့ ကျွမ်းဘားပညာကို တတ်ကျွမ်းနိုင်တယ်၊ သူဟာ သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ပြီးတော့ သစ်ကိုင်းကတစ်ဆင့် ဟိုတယ်ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ခုန်ကူးတာပဲ၊ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီးတော့ ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သေသူနဲ့တိုက်ခိုက်ပြီး သက်ဖြတ်သွားတာပဲ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ တရုတ်ဘာသာနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်၊ တရားခံ ဝင်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သေသူဟာ ပုံပြင်စာအုပ် ဖတ်နေပုံရတယ်၊ တရားခံရဲ့တိုက်ခိုက်ရေးပညာကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“တရားခံဟာ ဒီလိုပဲ တရုတ်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်သွတ်နေမှာလားဗျ”

ဟု မေးမြန်းနေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“နောက်ထပ် လူသတ်မှုတွေ မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ တရားခံကို အမည်နာမနဲ့ တကွ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရားခံက နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ လူစွန့်စားတစ်ယောက်ဗျာ၊ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ၊ သူ့ကိုမပိုင်ဘဲ သွားဖမ်းလို့မရဘူး၊ မပိုင်ဘဲ ဖမ်းလိုက်ရင် သူက မြန်မာပြည်ထဲကနေ ပျောက်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တရားခံကို ဖမ်းမိမှာပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဂျီ ကြေးနန်းဌာနသို့ ဖို့ဒ်ကားလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။ စီအိုင်အေရီ ကြေးနန်းဌာနသို့ ရောက်လျှင် ယူနန်ပြည်နယ် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အကြောင်းပြန်သော ကြေးနန်းစာ ယခုပင်ရောက်ရှိကြောင်း သိရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ယူနန်ပြည်နယ်မှ ကြေးနန်းကိုဖတ်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“သေသူကျင်ယုံနဲ့ ကုလုံတို့ဟာ မိန်းမမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတယ်လို့ အကြောင်းပြန်တယ်ဗျာ။ လူသတ်မှုနှင့်

ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းယု ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သံသယဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံး ဆိုပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တရားခံဖမ်းမိရန် နီးစပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ...

“မကြာမီ တရားခံကို ကျုပ်တို့ဖမ်းမိတော့မယ်၊ သူနဲ့ကျုပ် လက်ရုံးရည်ချင်း မယှဉ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ ခံထောက်ကျော်များ အသီးသီး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်နေ့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့သွား၍ မျက်နှာမပြရတာကြာ သဖြင့် မင်းကြီးရှေ့သို့ အခစားဝင်ရလေ၏။

မင်းကြီး၏ရှေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း စုံထောက်ကိုစိန် မြင့်တို့လူစုသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံနေရလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ဦး မင်းကြီးရုံးခန်းရှေ့သို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ မင်းကြီး က ...

“လူကလေးတို့ စီအိုင်ဒီကိုမလာပဲ တရုတ်တန်းက လောင်း ကစားပိုင်းတွေကို ရောက်နေသလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦး ကို ကိုစိန်မြင့်တို့ ချောက်တွန်းထားမှန်း ရိပ်စားမိသွားပြီး ဦးပေါ်ဦး က ...

“အရည်အချင်းမရှိတဲ့ လူတွေရဲ့စကားကို မယုံပါနဲ့ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ အတူ နေ့မအား ညမအား တရားခံနောက်ကို လိုက်နေ တာပါ။ တရားခံကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ နာမည်နဲ့တကွ တိတိကျကျ သိထားပါပြီ။ ဒီလူကို ဖမ်းမိဖို့ အလွန်အလွန် သေချာနေပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ဦးပေါ်ဦး၏ ပိုင်နိုင်သောစကားသံကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“လူကလေးတို့ အလွန်တော်တယ်၊ စီအိုင်ဒီမှာ ဒီလိုအရည် အချင်းရှိတဲ့ စုံထောက်မျိုးတွေ အများကြီးလိုအပ်တယ်၊ မြည်းသတ္တဝါလို အပျင်းထူတဲ့ စုံထောက်တွေကတော့ စီအိုင်ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဆူအကြိမ်း ခံနေကြတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ လူကလေးတို့က တရားခံရဲ့အမည်ကို တောင် တိတိကျကျ သိနေပြီဆိုတော့ သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စုံထောက်မင်းကြီး အမေးကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိနေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် လှည့်ပတ်ပြီး ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဖြင့် ...

“တရားခံကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ စုံစမ်းလို့ရသမျှကတော့ ယူနန်ပြည်နယ်က တရုတ်လူမျိုး ဝမ်းယု ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဝမ်းယုဟာ တရုတ်လူမျိုးနှစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ သံသယဖြစ်ဖွယ် အကောင်းဆုံးလူဆိုပြီး ယူနန်ပြည်နယ် ပုလိပ်အဖွဲ့က သံကြိုးစာကို ရပြီးပါပြီ။ စီအိုင်ဒီ သံကြိုးဌာနမှာ မင်းကြီး စုံစမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးကို လွန်စွာသဘောကျသွားပြီး ...

“လူကလေးတို့ အလွန်တိုးတက်လာပြီ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ အကူအညီတွေ အများကြီးရမယ် ထင်တယ် ဒါနဲ့ လူကလေးတို့က တရားခံကို သိနေပြီဆိုတော့ ဘယ်နေ့ဖမ်းမိမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီး၏ အကြောင့် ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သော ဦးပေါ်ဦး

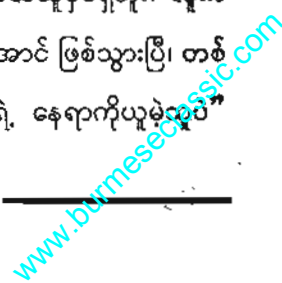
ကြီးသည် မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ၏။ တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်မိန့်နေ့ကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပင် တိတိကျကျ မပြောနိုင်ချေ။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ဦးပေါ်ဦးကြီး ချောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်ကြလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ...

“တရားခံကို နောက်တစ်နေ့မှာ လက်ရဖမ်းဆီးပေးပါမယ် မင်းကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းကြီးသည် အလွန်သဘောကျသွားပြီး ...

“လူကလေး သိပ်တော်တယ်၊ တရားခံကို ဖမ်းပေးမယ်ဆိုပြီး တိတိကျကျ ပြောခဲ့တဲ့ စုံထောက်ဟာ စီအိုင်ဒီမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ လူကလေးဟာ စက္ကင်းဆားပုလင်းမင်းအောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ နေရာကိုယူမဲ့လို့ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မင်းကြီး၏ ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ဝမ်းသာရနိုး ဝမ်းနည်းရနိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်နှစ်ဦး ရဲစခန်းအပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချွေးများစိုရွဲနေသော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်၍ ...

“ဦးပေါ်ဦး ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ချောက်ကျတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက စောချွေးပြန်နေသော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်၍ ...

“ကျုပ်လည်း ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ လွန်သွားတာပဲဗျ၊ နောက်တော့ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး မင်းကြီးကလည်း တရားခံဖမ်းပေးမဲ့ရက်ကို တိတိကျကျ တောင်းဆိုနေတော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မနက်ဖြန်ဖမ်းပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ဒီလိုလွယ်လွယ်ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့စကားနောက်စကား မညီရင် မင်းကြီးက ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ”

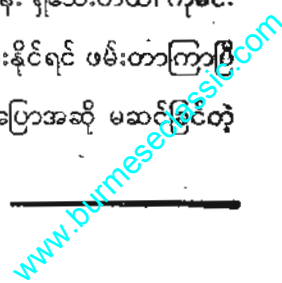
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ပုလိပ်ဘက်မှာ လုပ်ရတာလဲ စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ၊ အမြဲတမ်း စီအိုင်ဒီမှာ ဖိအားပေးခံနေရတာ၊ ကျုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အလုပ်ပြုတ်ရင်လည်း ပြုတ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆီကို သွားပြီး တရားခံကို မရယူရအောင် ဖမ်းပေးဖို့ သူ့ကို တောင်းပန်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ဆင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တန်ခိုးရှင် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တရားခံရဲ့ သဲလွန်စကို လိုက်နေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ကိုမင်းအောင် ကိုယ်တိုင် တရားခံကို ဖမ်းနိုင်ရင် ဖမ်းတာကြာပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ စကားအပြောအဆို မဆင်ခြင်တဲ့

ခင်ဗျားငါးစပ်ကြီးကိုပဲ ဒေါသဖြစ်တယ်။ စီအိုင်ဒီမှာ ဆား
ပုလင်း မင်းအောင်ကလွဲလို့ ဘယ်စုံထောက်က တရားခံ
ဖမ်းပေးမယ့်နေ့ကို တိတိကျကျ ပြောခဲ့လို့လဲ။ ခင်ဗျား
ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပဲ”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦး
သည် ကျွန်ုပ်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ ...

“ဟေ့လူ ... ကျုပ်ကိုပဲ ဇွတ်ကြီးအပြစ်တင်မနေနဲ့။ ခင်ဗျား
မှာ အစွမ်းအစရှိရင် မင်းကြီးမေးတုန်းက ဖြေလိုက်ပါလား။
အခုမှ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်မနေနဲ့။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် စုံထောက်ကိုစိန်
မြင့်တို့လူစုသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသော အမူအရာဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်
ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုကို မြင်သောအခါ မျက်နှာကိုတင်း၍ ...

“ဟေ့လူ ... ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ကို မနာလိုတဲ့သူတွေ လာနေ
ပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြစ်တင်မနေနဲ့။ သူတို့
ဝမ်းသာနေမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာထားကိုပြင်၍
အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် နေထိုင်လေ၏။

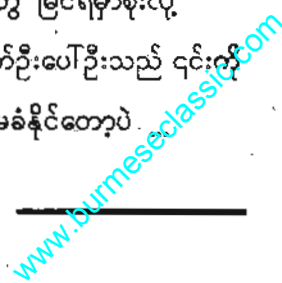
ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်
လျှင် ၎င်းတို့အချင်းချင်း ပြောသလိုဟန်ဖြင့် ...

“စီအိုင်ဒီမှာ တရားခံကို တိတိကျကျ ဖမ်းမယ့်နေ့ကို
ပြောနိုင်တဲ့ လူစွမ်းကောင်း စုံထောက်ကြီးတွေ တစ်ယောက်
မှမရှိသေးဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှက ရယ်မော
၍ ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ပြောတဲ့အတိုင်း ဖမ်းပေးနိုင်ရင်တော့ ကောင်း
တာပေါ့ဗျာ။ မဖမ်းပေးနိုင်ရင်တော့ အဲဒီစုံထောက် မလွယ်
ဘူးနော်။ မင်းကြီး စိတ်ဓာတ်လည်း ခင်ဗျားတို့သိတယ်
မဟုတ်လား။ ကျုပ်တော့ မနက်ဖြန် စီအိုင်ဒီရုံးကိုတောင်
မလာချင်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မြင်ရမှာစိုးလို့။”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ၎င်းတို့
ထိကပါး ရိုကပါး ပြောဆိုနေခြင်းကို မခံနိုင်တော့ပဲ

“ဒီမှာ ကိုယ့်သူ၊ မနက်ဖြန် စီအိုင်ဒီကိုရောက်ရင် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ကြုံကိုကြုံရမှာဗျာ။ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်လူက ကျုပ်တို့မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပဲ။ သူတစ်ပါးကို မနာလိုဝန်တို စိတ်များတဲ့ လူတွေဟာ ကျုပ်တို့တရားခံဖမ်းလာတာမြင်ရင် မနာလိုစိတ်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမယ့်လို့ ပြောတာ”

ဟု ပြောလေရာ ခုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က ရယ်မော

၍ ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... တရားခံကိုပဲ မိအောင်ဖမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဆားပုလင်းမှာ အစွမ်းအစရှိရင် ခုံထောက်အချင်းချင်းပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့လည်း ပျော်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု မထီလေးစား ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍...

“ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆီကို သွားပြီး တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေးဖို့ ပြောမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇)၊ အာသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။

ကိုမင်းအောင်သည် သူ၏အိမ်ထဲ၌ တရုတ်ရှေးဟောင်း တောက်တယ်ကျင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကိုဖတ်၍ အချိန်ဖြန်းနေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏အနီး၌ မှတ်စုထုတ်ထားသော စာရွက်များ ပြည့်နေ၏။ ကိုမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတော့၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးကို မြင်သောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

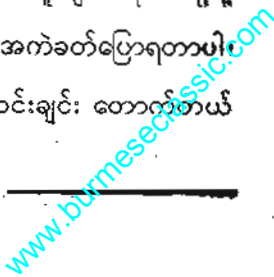
“အိုင်ပီတို့ ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်တို့ အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“စီအိုင်ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ချောက်ကျနေတာ ကိုမင်းအောင် သိပြီးပြီလား” ဟု မေးမြန်း၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်ခါယမ်း၍ ...

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ပါဘူးဗျာ။ အိုင်ပီတို့ရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပြောရတာပါ။ အိုင်ပီတို့ဟာ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း တောထဲမှာ

ကျင်းကျမ်းကြီးကိုဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတယ်လို့ မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးပေါ်ဦးရဲ့မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားတယ်။ လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က တရုတ်ရေးဟောင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတယ်လို့ အပြစ်မြင်တယ်။ ကိုအောင်လှရဲ့ မျက်နှာမှာ တော့ ကျုပ်ကို အားမလိုအားမရတဲ့ အမူအရာမျိုးတွေ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က တရားခံက လူသတ်မှုတွေ ထပ်ပြီး မကျူးလွန်တော့ပါဘူးလို့ ကျုပ် အာမခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိုင်ပီတို့က တရားခံဖမ်းမိဖို့ အင်မတန် စိတ်အားထန်သန်နေတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စီအိုင်ဒီမှာ အိုင်ပီတို့ ဖိအားပေးခံလာခဲ့ရပြီလို့ ယူဆတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြီးရဲ့ထုံးစံက အိုင်ပီတို့ စုံထောက်တွေမြင်ရင် ဖိအားပေးရိုးထုံးစံ ရှိပြီးသားပဲ။ ဒီနေ့မှ အိုင်ပီတို့ရဲ့မျက်နှာတွေ ထူးထူးခြားခြား ပျက်နေပုံထောက်ရင် ဦးပေါ်ဦးကြီးဟာ မင်းကြီးရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ တရားခံကို ဖမ်းပေးမယ့်နေ့ကို ကတိပေးလာပုံရတယ်။ ကျုပ်အထင်

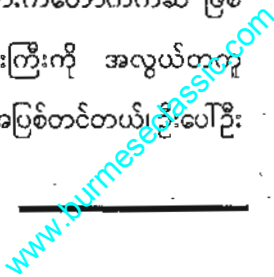
တော့ ဦးပေါ်ဦးကြီးဟာ ဒီနေ့ မနက်ဖြန် တရားခံကိုဖမ်းပေးပါမယ်လို့ စုံထောက်မင်းကြီးဆီမှာ ကတိခံခဲ့ပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီး ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်၍ ...

“မှန်ပါပေတယ် ကိုမင်းအောင်ရယ်။ ကိုမင်းအောင် တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက်တောင် မှန်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲ။ စုံထောက်မင်းကြီးက ကျုပ်ကိုကြိမ်းလွန်းလို့ မခံနိုင်တာနဲ့ တရားခံကို မနက်ဖြန် ဖမ်းတော့မယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အားပုလင်းမင်းအောင်က တောက်တယ်ကျင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကိုချ၍ ...

“ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူးဗျ၊ မင်းကြီးဆီမှာ ကတိခံပြီး တော့ မင်းကြီးရုံးခန်းကထွက်တာနဲ့ အိုင်ပီတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတယ်။ ဦးအောင်လှက မင်းကြီးကို အလွယ်တကူ ကတိပေးတဲ့အတွက် ဦးပေါ်ဦးကို အပြစ်တင်တယ်။ ဦးပေါ်ဦး

၁၀၈ မင်းမြတ်သူရ

ကလည်း သူ့ရဲ့ မခံချင်စိတ်ကြောင့် စကားလွန်သွားကြောင်း ပြန်လည်ချေပတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု ရောက်လာပြီး ဦးပေါ်ဦးတို့ကို လှောင်ပြောင်သရော်တယ်။ မခံချင်အောင် ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဦးပေါ်ဦးတို့ဟာ ကျုပ်ကို တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေးဖို့ တိုက်တွန်းမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုလိုက်လာကြတယ်။ ဒီကိုရောက်တော့ တရုတ်ရှေးဟောင်း တောက်တယ်ကျင်းကျမ်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို အားလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦးကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်၍ ...

“မှန်လိုက်တာဗျာ၊ တစ်လုံးမှ မလွဲဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို ကိုမင်းအောင် တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကိုမင်းအောင် ... ခင်ဗျားမှာ နတ်မျက်စိ ရနေသလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို မမြင်ရဘဲ စုံထောက်ဉာဏ်နဲ့ ခန့်မှန်းပြောတယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလောက် တိတိကျကျ မှန်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျုပ်ကို ဒီလောက်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ဘာနတ်မျက်စိမှ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တာပါ။ တိတိကျကျကြီး မှန်သွားတာတော့ ကျုပ်ရဲ့ကံပဲပေါ့ဗျာ၊ အိုင်ပီတို့ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ မနက်ဖြန်တော့ တရားခံကို ဖမ်းမိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နင်ဂျာလေးတွေကို တရားခံနောက်ကို အစွမ်းကုန်လိုက် ခိုင်းထားပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နစ်ဦးသည် လွန်စွာစကားကတိတည်ကြည်သော မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုယ်တိုင် အာမခံနေသဖြင့် ရင်အေးသွားလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့စကားကို ကြားရတာ သိန်းထီပေါက်သလို ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညစာကို ဘုံဘောရက်စတော့ရင့်မှာ ကျွေးပါရစေ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ...
“ဒါဆိုရင်တော့ စားရက်ကြီးတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲ
ဦးပေါ်ဦးလို ကပ်စေးနံကြီးက ကျွေးတဲ့အစားအစာကို
စားရခဲတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာ

ရှုံ့မဲ့၍ ...

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားက ကျွေးလည်းကျွေးရသေးတယ်၊
ကျုပ်ကိုလည်း ကပ်စေးနံကြီးလို့လှောင်ပြောင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားဖုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော

၍ ...

“ဦးပေါ်ဦး ကျုပ်ကိုကျွေးတာ အကောင်းမထင်နဲ့၊ မနက်
ဖြန် တရားခံကို မရေ့ရအောင်ဖမ်းပေးဖို့ ညစာတစ်ပွဲကျွေး
ပြီး ကျုပ်ဆီမှာ စာချုပ်ချုပ်သွားတာ၊ သူကျွေးတဲ့ညစာစား
ပြီးရင်တော့ ကျုပ်က တရားခံကို ဖမ်းဖြစ်အောင် ဖမ်းရမှာ
ပဲဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကမန်းကတန်
လက်ကာပြု၍ ...

“ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းအောင်၊ ကျုပ်က
ဝမ်းသာလွန်းလို့ ညစာကျွေးတာပါဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ
စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍ ဆားပုလင်းမင်း
အောင်၏ နေအိမ်သို့ တရားခံဖမ်းရန် ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိမ်၏ကြမ်းပြင်ပေါ်၌
ပုက်လက်လန်လှဲပြီး ယောဂကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို ကျင့်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ဖုန်းခေါင်း
လောင်းသံကို ကြားရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လှဲနေရာမှထ၍ ဖုန်း
ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“မင်းတို့ တော်တယ်၊ နောက်မှ စေ့စပ်သေချာတဲ့အတွက်
ဆုချရမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းကိုချလိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်

“တရားခံသွားဖမ်းမယ်ဗျို့၊ စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းကို မောင်း
ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုဒ်ကားစုတ်လေး
ဦး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လာလေ၏။

စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆား
ပုလင်းမင်းအောင်က ကားထဲရှိ သံသေတ္တာတစ်လုံးကိုချ၍ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို စောင့်နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆားပုလင်းမင်း
အောင်၏ နင်ဂျာလူယုံတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။

ကိုမင်းအောင်က တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ...
“ရထားသမားကို ခေါ်လိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နင်ဂျာလူငယ်လေးသည် အနီးမှ
ချီဝါးစွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်

“အိုင်ပီတို့ လက်နက်တွေ အသင့်ပြင်ပြီး မနီးမဝေးသွား
စောင့်နေပါ။ တရားခံကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်
မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ကုတ်
အင်္ကျီထဲရှိ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ခဲ
မနီးမဝေးမှ စောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရထားလုံးတစ်စီးသည် စဉ်အိုးတစ်
ဆိပ်ကမ်းသို့ မောင်းလာ၏။

ရထားလုံးသမားသည် အညှို့ရောင် ဘောင်းဘီနှင့်
ချည်ကြမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မြက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆွဲ
ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ခေါင်းကိုင့်၍ သေ
သေတ္တာများကို မနိုင်တနိုင်ဟန်ဖြင့် ဆွဲမ၊ နေပြီး ရထားလုံးသမား
ကို သေတ္တာမ၊ ပေးရန် အကူအညီတောင်းလေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသောလူသည်
ရထားလုံးပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်

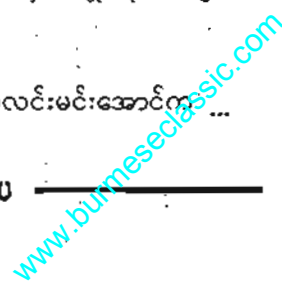
၏ လက်ထဲရှိ သေတ္တာကို မယူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆား
ပုလင်းမင်းအောင်က ရထားလုံးသမားကို ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ သေ
နတ်ကိုထုတ်၍ ချိန်လိုက်ပြီး တရုတ်ဘာသာဖြင့် ...

“တာမေ့ ဖိုးစိန်လမ်းနဲ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်လူသတ်မှုတွေ
အတွက် တရုတ်အမျိုးသား ဝမ်ယုကို မြန်မာနိုင်ငံစုံထောက်
အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ။ ကျုပ်နာမည် ဆားပုလင်းမင်း
အောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရားခံတရုတ်အမျိုးသားသည်
မမျှော်လင့်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်ယုက တရုတ်ဘာသာဖြင့်ပင် ...
“ဟင် ... ခင်ဗျားက မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့က နာမည်
ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတာလား၊ နာမည်ကျော်
သလောက်လည်း တော်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ကြိမ်
တွေ့ဖူးသေးတယ်နော်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့လက်စွပ်က
လေး လာယူတုန်းကလေ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“မိတ်ဆွေရဲ့ ရုပ်ဖျက်ပညာ အတော်ကောင်းပါတယ်၊ ချီးမွမ်းပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တရုတ်အမျိုးသား ဝမ်ယုက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ ...

“နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က နှလုံးရည်နဲ့ပြည့် နံပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးရည်လည်း ပြည့်စုံရဲ့လား ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်စမ်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ မြို့လယ်ကောင်၌ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင် ရဦးပေမည်။

ဝမ်ယုသည် သူ၏လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော သေတ္တာကို ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဝမ်ယုကို သေနတ်ဖြင့် မချိန်နိုင်တော့ဘဲ အနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ဝမ်ယုသည် ကိုယ်ခံပညာကောင်းမွန်သူပီပီ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထံသို့ လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ခုန်လွှားပြီး ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဝမ်ယု၏ခြေကန်ချက်ကို ကိုယ်ကိုနောက်သို့လှန်ချပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝမ်ယုတိုက်ခိုက်နေပုံကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ဟိုမှာ ချကုန်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့သေနတ်နဲ့ ဝင်ပစ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦးကို တား၍ ...

“ဟေ့လူကြီး၊ မြို့လယ်ကောင်မှာ ပစ်လားခတ်လားလုပ်လို့ မရဘူး၊ အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေ ထိကုန်မယ်၊ ကျုပ်တို့စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝမ်ယုကို ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝမ်ယုတို့၏ တိုက်ပွဲကို လူအများ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ရင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ခံပညာကောင်းမွန်သူများဖြစ်၍ တိုက်ပွဲသည် အလွန်ကြည့်ကောင်းပြီး မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်နေလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တိုက်ခိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ သူသည် တရုတ်ရိုးရာ ကွန်ပူးပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထားသူဖြစ်သဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကဲ့သို့ စုံထောက်တစ်ဦးကို ကောင်းမွန်စွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

သို့သော် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လိုက်နိုင်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ တိုက်ကွက်များကို သူ အလူးအလဲ ရင်ဆိုင်နေရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်သော်လည်း ပညာရှင်များဖြစ်သဖြင့် လူသာမန်များ ရန်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဝရန်းသုန်းကား မဖြစ်ကြချေ။

တစ်ချို့တွင် ဝမ်းယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ခြေကန်ချက်မိပြီး မြင်းတစ်ကောင် အကန်ခံရသကဲ့သို့ နောက်သို့ လန်ကျသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဝမ်းယု၏ အနီးသို့ ပြန်ခွဲ၍ ရောက်လာပြီး လက်ထိတ်ကို ချောက်ခနဲ ခတ်လိုက်လေ၏။ ဆိုသို့ လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“မိတ်ဆွေ ကျေနပ်ပါနော်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဝမ်းယုက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပါတယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်သလောက် တော်တဲ့ စုံထောက်တစ်ဦးပါ။ ခင်ဗျားလို စုံထောက်တစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲမှာ အဖမ်းခံရတာ ကျုပ် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစု၏ လူဆိုးဖမ်းခြင်းကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူများအနက် တရုတ်စကားကို နားလည်သော တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေရာ ထိုတရုတ်ဘိန်းစားက ...

“လူဆိုးဖမ်းတဲ့ လူစွမ်းကောင်းက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟု ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ပြီး အားပေးကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မိမိကို ဝိုင်းအံ့နှုတ်ဆက် နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီးကို လက်ပြုနှုတ်ဆက်ကာ ဖို့ဒ်ကားစုပ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် တရားခံ တရုတ်အမျိုးသား ဝမ်ယုကို အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စီအိုင်ဒီ၌ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှောင်ပြောင်သရော်ရန် စောင့်မျှော်နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့က တရားခံဖမ်းလာသည်ဆိုသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး တချိုးတည်း လစ်ပြေးလေ၏။

ထို့နောက်တွင် တရားခံဝမ်ယုအား စီအိုင်ဒီ၌ ချက်များ ရယူရန် စီမံကြလေ၏။

တရားခံသည် တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တရုတ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်သော ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စစ်ချက်များရယူရန် စီမံကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံစစ်သူ၏ စကားကို နားမလည်သော်လည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရေးသားထားသော စစ်ချက်များကို ဖတ်ရှုပြီး ၎င်း၏နောက်ကြောင်းကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

တရားခံ၏ စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့သော သတ္တိကို ချီးမွမ်းမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရေးသားထားသော စစ်ချက်များကို ဖတ်ချင်လွန်းလှသဖြင့် နေ့စဉ်စောင့်ဖတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အလွန်စာဖတ်ပျင်းသော ဦးပေါ်ဦးကြီးပင်လျှင် စစ်ချက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် စောင့်ဖတ်ကာ ...

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ အသည်းထိတ်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ရင်ဖို့ဖို့လည်းကောင်းတယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ အိုဗျာ ... သူ့ရဲ့စစ်ချက်

တွေကို ဖတ်ရတာ ရသမျိုးစုံ ခံစားရတယ်။ ခင်ဗျား တစ်နေ့ ပင်စင်ယူလို့ စာရေးဆရာလုပ်ရင် ဒီအမှုအကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးဖြစ်အောင်ရေးဗျာ။ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးကို အများပြည်သူတွေ ဖတ်ရှုခံစားသင့်တယ်ဗျ။ ဒီလိုမူခင်းမျိုးဟာ မြန်မာနိုင်ငံ ခုံထောက်အဖွဲ့မှာ ရှာမှရှားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဗျ။”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေါ်ဦး၏ နည်းတူပင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ထိုအကြောင်းများကို ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ပြီး အများပြည်သူများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားရန် စိတ်ဝိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

ယခု ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာဖြူပန်းကလေး ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးသားပြီး ပရိသတ်လက်သို့ အပ်လိုက်လေပြီ။

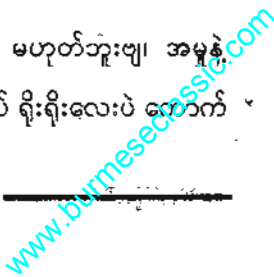
ထိုအမှုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ချက်များ ရယူပြီး ဆော့အခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ကျွန်ုပ်တို့ခုံထောက်များ သိလိုရာများကို မေးမြန်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခုံထောက်ကျော်များသည် ဘုံဘောရက်စတော့ရင့်သို့ သွားရောက်စားသောက်ကြ၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူပြီးဆော့အခါ ကျွန်ုပ်

...

“ဆိုပါဦး ကိုမင်းအောင်၊ တရားခံကို ဘယ်လိုသဲလွန်စကောက်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပါဦး။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အသားကင်တစ်ဖတ်ကိုဝါး၍ ...

“ဒီအမှုဟာ သိပ်ဆန်းပြားတဲ့အမှု မဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စကောက်ကို ကျုပ် ရိုးရိုးလေးပဲ ကောက်

နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ အကြောင်းအရာလေး တစ်ခုကြောင့် တရားခံကို လွယ်လွယ်နဲ့ မဖမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲ။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ညက မိုးရွာထားတဲ့အတွက် မြင်းရထားဘီးရာတွေကို ထင်ထင်ရှာရှား တွေ့ရတယ်။ မြင်းရဲ့ရှေ့ခွာနှစ်ဖက်က သံခွာအသစ်ဖြစ်ပြီး နောက်ခွာက သံခွာအဟောင်း ဖြစ်နေတယ်။ မြင်းရထားနံဘေးမှာ ရှူးဖိနပ်အကောင်းစား ခြေရာနဲ့ ကင်းဘတ်ဖိနပ်ခြေရာကို တွေ့ရတယ်။ သေသူက ရှူးဖိနပ်အကောင်းစားနဲ့ သေဆုံးနေတယ်ဆိုတော့ တရားခံက ကင်းဘတ်ဖိနပ် စီးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်သွားတဲ့ ခြေရာလက်ရာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်တံခါးအနီးမှာ လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ကောက်ရတဲ့အတွက် မိန်းမမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်စားနေတယ်လို့ ကောက်ချက်ချတယ်။ အဲဒီညက ကင်းဘတ်ဖိနပ်ခြေရာကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တွေ့ရတယ်။ ဒါကိုကြည့်

ခြင်းအားဖြင့် တရားခံဟာ သေသူရှိတဲ့အိမ်ကို အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိရက်နဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မှန်းသိတယ်။ တရားခံဟာ လက်ထပ်လက်စွပ်လေး ကျကျနဲ့ခဲလို့ ပြန်ယူခဲ့တာပဲ။ လက်စွပ်ပြန်ယူရင်း တာမွေဂါတ်က ပုလိပ်မောင်ခင်နဲ့တွေ့လို့ အရက်သမားယောင် ဆောင်လိုက်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးက နှာခေါင်း

ချဲ့ ...

“ပုလိပ်တွေ ဇော်တော်ညံ့သေးတယ်။ အဲဒီညက တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်ရဲ့သားနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်

မြင်းချဲ့ ...

“မောင်ခင် ကံကောင်းသွားတာဗျ။ တရားခံကို သွားဖမ်းရင် မောင်ခင် ရင်ခွဲရုံ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတာ အိုင်ပီတို့ အမြင်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“တရားခံဟာ မြင်းရထားမောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုမင်းအောင် ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝှန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ...

“သေသူနဲ့ တရားခံဟာ အိမ်ပျက်ကြီးကို ထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မြင်းရထားမှာ လူစောင့်မရှိဘဲ ထားခဲ့တာပဲ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် တရားခံက မြင်းလှည့် မောင်းသမားဆိုတာ ပေါ်လွင်စေတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ...

“မြင်းရထားမှာ လူစောင့်မရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုအကဲဖြင့် တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်

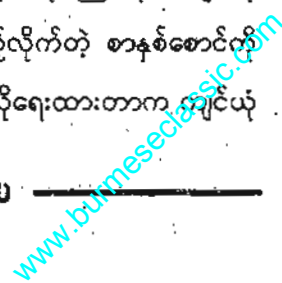
က ...

“မြင်းဟာ သခင်မရှိတဲ့အတွက် လမ်းဘေးကိုဆင်းပြီး မြက်ကလေးတွေကို လှမ်းဟပ်နေတဲ့ သဲလွန်စကိုတွေ့ရ တယ်၊ ရထားရဲ့ဘီးဟာ လမ်းပေါ်ကနေချော်ပြီး အောက်ကို ကျနေတယ်ဗျ၊ တကယ်လို့ ရထားလုံးပေါ်မှာ မြင်းရဲ့သခင် ရှိရင် မြင်း ဒီလိုဘယ်လုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အခုလို လူသတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ဖို့အတွက် မြင်းရထား မောင်းသမားဘဝက အကောင်းဆုံးပဲဗျ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခြေရာခံလိုက်ဖို့အတွက် မြင်းရထားက အသင့် ဖော်ဆုံးပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

(မှတ်ချက်။ ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့၌ Taxi ကားများထက် မြင်းရထားက ပိုမိုများပြားလေ၏။ ဟရေးသူ) ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ဖိုးစိန်လမ်းက တိုက်ပျက်ကြီးမှာ လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကျင်ယံ ဆီမှာ ယူနန်ပြည်နယ်က ထည့်လိုက်တဲ့ စာနစ်စောင်ကို တွေ့ရတယ် စာထဲမှာ တရုတ်လိုရေးထားတာက ကျင်ယံ

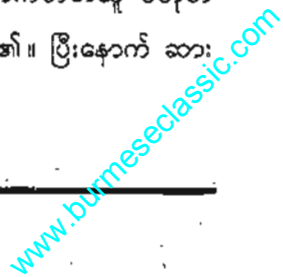

နှင့်ကုလုံ နောက်ကွို့ ဝမ်းယုက ကလဲ့စေားချေဖို့ လိုက်နေပြီဆိုတဲ့ အခိပွယ်ရတယ်။ ဒီစာကို ထောက်ရှုခြင်းခြင်း ကျင်ယုံ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ကုလုံ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်း တိုက်ခိုက်ခံရနိုင်တယ်လို့ သုံးသပ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ဗျာ။ ကုလုံရဲ့အသက်ကို မကယ်နိုင်လိုက်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ တရားခံဟာ ရထားလုံးမောင်းသမား ဖြစ်မယ်လို့ သံသယရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ နင်ဂျာလေးတွေကို ရထားလုံးသမားတွေအကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကံဆိုးချင်တော့ တရားခံက သူ့ရဲ့ရထားလုံးကို အနားပေးပြီး အမှုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့နင်ဂျာလေးတွေဟာ တရားခံရဲ့သတင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ မစုံစမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ တရားခံဟာ အဖမ်းခံရမယ့်နေ့ ရောက်တော့မှ စဉ်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနားမှာ မြည်းလှည်းရောက်လာပြီး ဂိတ်ထိုးနေခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီနေ့ရောက်တော့မှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဖမ်းမိတာပဲပေါ့။ ဝမ်းယုဆိုတဲ့လူက သိုင်းသမားပီပီ ကိုမင်းအောင်ကို အလွယ်တကူ အဖမ်းမခံဘဲ ပြန်ပြီးခုခံတယ်နော်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ဟာ လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးကိုယ်စီနဲ့ ပစ်ရနိုးနိုး ရပ်ကြည့်ရနိုးနိုး ဖြစ်နေကြတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကတော့ လက်တွေ့ပွဲပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရသလို အားပေးနေကြတာဗျာ။ နောက်ဆုံး သူတို့အားပေးတဲ့သူဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဖြစ်မှန်း သိရော ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် အားပေးလိုက်ကြတာများ လူတွေများလွန်းတော့ ကျုပ်တို့တောင် မနည်းတိုးထွက်ရတယ်။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေထက် တောင် စန်းပွင့်သေးတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိအား သူတစ်ပါး ချီးမွမ်းတိုင်း ဝမ်းမြောက်တတ်သူ မဟုတ်ဘဲ ဩဖြင့် ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေလေ၏။ ပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ကျုပ်တို့အလုပ်က သက်စွန့်ဆံ့များ အလုပ်ဗျား သေမင်းနဲ့ အချိန်မရွေး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေထိုင်ရတဲ့ဘဝမှာ ကျုပ်တို့ကို သူတစ်ပါး ချီးမွမ်းပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာ မလိုချင်ပါဘူးဗျား၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က လျှို့ဝှက်လေ ကောင်းလေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ရယ်မော၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ကိုမင်းအောင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကိုစိန်မြင်တို့ ကိုတင်လှတို့နဲ့ ကွာပါကွာ၊ ဒီလူတွေဆိုရင် အသားလွတ် နာမည်ကြီးချင်လွန်းလို့ အရည်အချင်းမရှိဘဲ နာမည်မကြီးကြီးအောင် လုပ်နေကြတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ပဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေလေတော့၏။

ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျရောက်နေသော ယူနန် ပြည်နယ်၏ တောင်တန်းများပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုထမ်း၍ တရွေ့ရွေ့ သွားလာနေလေ၏။ ဆီးနှင်းများ မိုးပေါက်ကဲ့သို့ ကျနေသဖြင့် ရာသီဥတုသည် အလွန်အေးမြနေလေ၏။

အဘိုးအိုသည် တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်သွားပြီး နှင်းမိုးများခိုရန် ကျောက်စွယ်ကျောက်တန်းတစ်ခုအောက်သို့ ဝင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ထမ်းလာသောအထုပ်ကို ခြေပေါ်သို့ အသာအယာ ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အထုပ်ထဲမှ ကလေးငယ်တစ်ဦး ခေါင်းပြုူ ထွက်လာပြီး ...

“ဆာလိုက်တာ ဘိုးဘိုးရယ်၊ စားစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား။ နည်းနည်းကျွေးပါဦး”

www.burmeseclassic.com

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။ အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ်၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပုံကိုကြည့်၍ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

အဘိုးအို၌ ကလေးငယ်အတွက် ချန်ထားသော နောက်ဆုံးရိက္ခာ ဓားလှီးမုန့်လေးတစ်တုံးသာ ကျန်တော့၏။

အဘိုးအိုသည် လမ်းခရီး၌ အကူအညီ ရလိုငြား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ခရီးဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အဘိုးအိုကိုယ်တိုင်ပင် အစာမစားသည်မှာ ရက်များစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အဘိုးအိုသည် မြေးကလေးအတွက်သာ ရည်စူးပြီး မိမိအငတ်ခံကာ ခရီးကိုဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။

မိမိ၌ ယူဆောင်လာသော ရိက္ခာများကို ကလေးငယ်အတွက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ချွေတာပြီး ကျွေးခဲ့၏။

ယခု ဓားလှီးမုန့်လေးတစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ ကလေးငယ်ကလည်း ဆာလောင်လွန်း၍ နောက်ဆုံးရိက္ခာ ဓားလှီးမုန့်လေးကို တောင်းနေချေပြီ။

အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ်၏ အားငယ်နွမ်းလျသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ နောက်ဆုံးရိက္ခာ ဓားလှီးမုန့်လေးကိုကျွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အဘိုးအိုသည် သေချာစွာ သိမ်းထားသော ဓားလှီးမုန့်လေးကို ကလေးငယ်အား တစ်ဖုံချင်း ကျွေး၍ ရေကိုတိုက်လိုက်လေ၏။

သားငယ်လေးသည် ဓားလှီးမုန့်ကို အငမ်းမရစား၍ ရေကို အငမ်းမရ သောက်လေ၏။ အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ် ဆာလောင်နေပုံကိုကြည့်၍ နောက်ဆုံး ကလေးငယ်အတွက် ကျွေးစရာ မရှိတော့လျှင် မိမိ၏ လက်မောင်းသွေးကိုပင်ဖောက်၍ ကျွေးမွေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကလေးငယ်သည် ဓားလှီးမုန့် စားလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ် အဆာပြေသွားပြီး လေကွယ်ရာအရပ်၌ ခွေခွေလေး လဲလိုက်လေ၏။ ကလေးငယ် အလွန်ပင်ပန်းနေကြောင်း အဘိုးအို ခိုပ်မိလိုက်၏။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျမေ့မြောလှ ခဏတတ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ်ကို ကျွေးမွေးရင်း အနီး ခွံမှီ၍ အနားယူလိုက်၏။

ထိုသို့ အနားယူရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှသဖြင့် ကလေးငယ်နှင့်အတူ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မြန်မာ ပြည်ဘက်မှ လက်ဖက်ခြောက်များ ရောင်းချပြီး ပြန်လာသော ကုန်သည်တစ်စု၏ လားတန်းကြီးသည် အဘိုးအိုတို့မြေးအဘိုးရှိ သော တောင်ကြီးသို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာ၏။

လားတန်းကြီးကို အုပ်ချုပ်ရသော အကြီးအကဲသည် နင်းမုန်တိုင်း ပြင်းထန်လှသဖြင့် တောင်ပေါ်ရှိ လေကွယ်ရာအရပ် ခွံ နားခိုရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်လေ၏။

လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များ၏ ခရီးသည် အလျင် လိုစရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ မိမိတို့ထံတွင် ပါရှိသော လက် ဖက်ခြောက်များကို ကုန်စင်အောင်ရောင်းချပြီး မြန်မာပြည်ဘက် မှ အဖိုးတုန်ကျောက်စိမ်း၊ မဂျစ်ည၊ ခမ်းတောက်မြစ် စသည်တို့ကို ဝယ်ယူလာပြီဖြစ်၏။ လားတန်းကြီးနှင့် လိုက်ပါလာသော လက် ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များသည် တောင်ပေါ်ရှိ လေကွယ်ရာကျောက်

ဆောင်ကြီး၏အောက်၌ အိပ်ပျော်နေသော အဘိုးအိုနှင့် မြေးက လေးကို မြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

ဤမျှ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပြင်းထန်သောအခါ၌ လူ မမယ်ကလေးငယ်နှင့် အဘိုးအိုသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေ ခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။ ကုန်သည်များ၏ ခေါင်း ဆောင်သည် အဘိုးအိုနှင့် ကလေးငယ်ကို သက်ရှိထင်ရှား ရှိပါ လေစွဟုတွေးကာ လားကုန်သည်များကို စမ်းသပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုနှင့် ကလေးငယ်သည် သိပ်ပျော်နေကြောင်း သိရ၏။ ခဏကြာလျှင် အဘိုးအိုသည် ဆူညံသော လူအုပ်ကြီး၏ အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

ထိုအခါ လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များကို မမျှော် လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် “ငါမသေတော့ဘူး”ဟု ကြုံးဝါးကာ မေ့မြောသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ လက်ဖက်ကုန်သည်များသည် အဘိုးအိုကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုပြီး ပြန်လည်သတိရအောင် ကြိုးပမ်းလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုး လာသော ကလေးမလေးကို အစားအသောက်များ ကျွေးမွေး၏။

အဘိုးအို ပြန်လည်၍ သတိရလာသောအခါ လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက ၎င်းတို့၏ အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ အဘိုးအို၏အမည်မှာ ကူဖုန်းဟူ၍ ဖြစ်၏။

အဘိုးအိုသည် ဤအရပ်မှ မိုင်ပေါင်းများစွာပေးသော အရပ်မှ လာခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ရွာကလေးကို ဓားပြများဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးပြီး တစ်ရွာလုံး မီးတင်ရှို့ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တည်း လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးခဲ့ရကြောင်း ပြော၏။

လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များသည် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ဘဝကို များစွာ ကရုဏာသက်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ရွာသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီး နင်းမုန်တိုင်းစသည်နှင့် လက်ဖက်ခြောက်လားတန်းကြီး ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်များ၏ ခေါင်းဆောင်သည် ထိုရွာ၏အကြီးအမှူးပင်ဖြစ်၏။ ရွာကလေးသည် တောင်ခြေတစ်စု၏အနီး၌ ရှိလေ၏။ အဘိုးအိုသည် ရွာသို့ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူ၏ကျန်းမာရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ရွာသားများကပေးသော မြေနေရာ၌ ၎င်းတို့မြေးအဘိုး နေထိုင်ရန် အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်ဆောက်လေ၏။ အိမ်ဆောက်ပြီးသောအခါ ခိုင်ခံ့သော ခြံစည်းရိုးကိုလည်း ပြုလုပ်လေ၏။

အဘိုးအို ကူဖုန်းသည် ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး လူငယ်များကဲ့သို့ အပင်ပန်းခံနိုင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇိတ်ပျိုးရေးအလုပ်များကို ကိုယ်တိုင် အားကြီးမာန်တက် ပြုလုပ်၏။

အဘိုးအိုသည် ယခင်က မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်၍ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ရွာကလေး၌ နေထိုင်သောအခါ မုဆိုးအလုပ်ကိုပင် ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ပြီး ကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေလေရာ မကြာမီ စီးပွားစွန့် တိုးတက်လာ၏။

ထိုအခါ ရွာ၏အကြီးအကဲသည် ကူဖုန်း၏ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယကို ချီးမွမ်း၍ ၎င်းတို့ရွာသားများကိုလည်း အဘိုးအိုကို ခန့်မုနာယူ၍ ကြီးပမ်းရန် ဆုံးမလေ၏။

၎င်းတို့နေထိုင်သော ရွာကြီးသည် ယခင်က ရွာငယ်ဆေးသုံးရွာကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ယခင်ရွာငယ်လေးများနှင့် နေထိုင်စဉ်က တောင်ကြီး
၏တစ်ဖက်ရှိ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၌ နေထိုင်၏။

သို့သော် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၌ သဘာဝဓနခံကာကွယ်
မှုမရရှိဘဲဖြင့် တောပုန်းခားပြများ၏ ကျူးကျော်ရန်စခြင်းကို
မကြာခဏ ခံရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရွာလေးသုံးရွာ စုပေါင်း၍
တောင်ကြီး၏တစ်ဖက် သဘာဝအတားအဆီးများရှိရာသို့ ရွှေ့
ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့နေထိုင်သောရွာ၏ အဓိကထွက်ကုန်မှာ လက်
ဖက်ပင်ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ထွက်သော ရာသီ၌ မြန်မာပြည်ဘက်သို့
လားတန်းရည်ကြီးနှင့် လက်ဖက်ရောင်း ထွက်ကြ၏။ လက်ဖက်
ရောင်း၍ ရရှိသောငွေများနှင့် မြန်မာပြည်ဘက်ရှိ ကုန်များကို
ပြန်လည်ဝယ်ယူပြီး တရုတ်ပြည်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောင်းချ၏။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့ရွာကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း
စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာပြီး တစ်ရွာလုံး ငွေကြေးချောင်လည်လာကာ
ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်လေတော့၏။

အဘိုးအို ကူဖုန်း၏အသက်မှာ ရွာကြီးသို့ ရောက်
စဉ် (၆၅)နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ အဘိုးအိုသည် တစ်ဦးတည်းသော မြေး
မလေးကို ဂန္ဓမာဟု နာမည်ပေးထား၏။ အဘိုးအိုကူဖုန်းသည်
ဂန္ဓမာလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ လွန်စွာချောမောလှပ
သဖြင့် တစ်ရွာလုံးရှိ ကာလသားများ၏ ပါးစပ်ဖျား၌ ဂန္ဓမာလေး
၏ အမည်သတင်းသည် ထင်ရှားလေ၏။

သို့သော် ဂန္ဓမာလေး၏ အဘိုးသည် တောလိုက်
မှဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဂန္ဓမာအား ပိုးပန်းရုံကလွဲပြီး မည်သူမျှ
ထိကပါး ရိုကပါး မလုပ်ခဲ့ချေ။

ဂန္ဓမာတို့ နေထိုင်သောရွာ၏ အကြီးအကဲသည်
နှစ်ကာလ ကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း သူ၏အမူအကျင့်များ
ပြောင်းလဲလာ၏။

ယခင်ရွာကြီးသုံးရွာ မစုပေါင်းမီက ဓားပြများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သူတို့ရွာများ ပျက်လုမတတ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဤအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရွာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ ရွာ၏ကာကွယ်ရေးတို့ကို အလေးထား၍ ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ရွာ၌ လက်နက်များ ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး တိုက်ရဲခိုက်ရဲသူများကိုလည်း တပည့်တပန်းများအဖြစ် မွေးမြူထားလေ၏။

ရွာအကြီးအကဲ၏ တပည့်တပန်းများသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လူဆိုးလူသွမ်းများလည်းပါ၏။ ထိုလူများသည် ရွာထဲတွင် လှည့်လည်ရင်း ၎င်းတို့၏ ရိုင်းပျမှုကြောင့် ရွာသူရွာသားများနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြ၏။

ထိုသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည့်အခါ ရွာအကြီးအကဲသည် ရွာသူရွာသားများအားက မလိုက်ဘဲ သူ၏တပည့်များသာ က လိုက်တာများလေ၏။

ထိုအခါ အကြီးအကဲကို မကျေနပ်သော ရွာသားတချို့ရှိလာ၏။ သို့သော် ထိုရွာသားများသည် ရွာအကြီးအကဲ

တပည့်များ၏ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရ၏။ နှိပ်စက်ခြင်းကိုလည်း ကြုံရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ရန်ရှာတတ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အကြီးအကဲတပည့် လူဆိုးလူမိုက်များနှင့် ဖက်ပြိုင်၍ ရန်မဖြစ်တော့ချေ။

ထိုအခါ ရွာအကြီးအကဲ၏ဩဇာ တဖြည်းဖြည်း တက်လာပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ ရွာသူရွာသားများအကျိုးကို မဆောင်ရွက်တော့ပဲ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ ဆောင်ရွက်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က စည်းလုံးညီညွတ်ခဲ့သော ရွာကြီးသည် ရွာသူရွာသားများကတစ်ဖက်၊ ရွာအကြီးအကဲကတစ်ဖက်နှင့် စည်းလုံးမှု ပြုပျက်လာ၏။

ရွာအကြီးအကဲသည် သူ၏တပည့်တပန်း လူဆိုးလူမိုက်များ၏ မြှောက်ပင်ပေးမှုကြောင့် တစ်ရွာလုံးကို မိမိ၏လက်အောက်ငယ်သားများဟု ထင်မြင်လာပြီး ရိုင်းပျမှု ဆက်ဆံလေတော့၏။

ရွာသူရွာသားများသည် အကြီးအကဲ၏ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ခေါင်းဆောင်သစ်ရှာရန် ကြံကြ၏။ သို့သော် အကြီးအကဲ၏ တပည့် လူဆိုးလူမိုက်များကိုကြောက်၍ မည်သူမျှ ခေါင်းဆောင်မလုပ်ဝံ့ချေ။

ရွာအကြီးအကဲ၌ လွန်စွာဆိုးသွမ်းသော သားနှစ်ယောက် ရှိလေ၏။

သားကြီး၏အမည်မှာ ကျင်ယုံ ဖြစ်ပြီး သားငယ်အမည်မှာ ကုလုံဖြစ်၏။

အကြီးအကဲ၏ သားနှစ်ယောက်သည် ယခင်ကဘဝကို မေ့နေပြီး ဖခင်၏အရှိန်အဝါကိုသုံး၍ လောင်းကစားခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း၊ မိန်းမပျိုများကို ဖျက်ဆီးခြင်း စသည့် မကောင်းမှုဒုစရိုက် အမျိုးမျိုး၌ ပျော်မွေ့နေလေတော့၏။

၎င်းတို့သည် ဖခင်၏ဩဇာအရှိန်အဝါကြောင့် မာန်မာန် ထောင်လွှားပြီး တစ်ဦးလျှင် မိန်းမသုံးယောက်စီ ယူထားကြ၏။

၎င်းတို့သည် မိန်းမကိုယ်စီ ယူထားသော်လည်း ခြေမငြိမ်နိုင်သေးပဲ မိန်းမချော မိန်းမလှများတွေ့လျှင် ခြေထောက်တင်ဆဲ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင်ယံနှင့် ကုလုံ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုးမိုက်နေသော်လည်း တစ်ရွာလုံး တားမယ့်သူမရှိ ဖြစ်နေ၏။

ကျင်ယံတို့ညီအစ်ကိုသည် တစ်ရွာလုံး၌ အချောဆုံး ဖြစ်သော ဂန္ဓမာ၏ အချစ်ပန်းကိုလည်း ခြွေယူလိုကြ၏။

ဂန္ဓမာသည် လူဆိုးလူမိုက်များ အားကိုးနှင့် ရမ်း ကားနေသော ကျင်ယံနှင့် ကုလုံကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ၎င်းတို့ကို အဖက်မလုပ်ဘဲ နေလေ၏။

ကျင်ယံတို့ညီအစ်ကိုသည် တော်တန်ရုံမိန်းမဆိုလျှင် ၎င်းတို့၏ လူဆိုးလူမိုက်များ အားကိုးနှင့် သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ် သော်လည်း အဘိုးကြီး ကူဖုန်းသည် တောလိုက်မဆိုး ဖြစ်သဖြင့် အနိုင်မကျင့်ရဲပဲ ဖြစ်နေလေ၏။

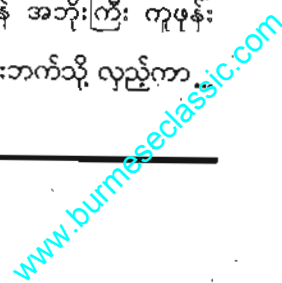
၎င်းတို့ညီအစ်ကိုသည် ဂန္ဓမာပန်းလေးကို သူ့ထက် ငါ့ အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းရင်း တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ လမုန့်ပွဲတော်အခါသို့ ရောက် သော် တစ်ရွာလုံး လမုန့်များလုပ်ကြလေ၏။ ဂန္ဓမာသည် လမုန့် ပွဲတော်အတွက် ရွာထဲရှိ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ပြင်ဆင်လေ၏။

အဘိုးကြီး ကူဖုန်းသည် အိမ်တံခါးရှေ့၌ စားပွဲခင်း ထိက်ပြီး ဂန္ဓမာတို့ မိန်းမသားများက စားပွဲပေါ်သို့ လမုန့်များ၊ ခဲသီးများ၊ စပါးအညှောင့်ပေါက်များ၊ လက်ဖက်ခြောက်များကို ထင်၍ အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်များထွန်းကာ လမင်းကို ပူဇော် သ၏။

ထိုသို့ ပူဇော်ပြီးသောအခါ လမုန့်များ သစ်သီးများ နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများ စားသောက်နိုင်ရန် အဘိုးကြီး ကူဖုန်း သည် လမင်းထံ၌ ဆုတောင်းရင်း မြေးမလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ

“အကြီးအကဲအိမ်ကို လမုန့်ပို့ပေးရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂန္ဓမာက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သမီး သိပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားပို့လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအို ကူဖုန်းသည် ရိုးရာ ဆုတောင်းစရာများ ရှိသေးသဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို လမုန့်ပို့ရန် ထွက်လိုက်လေ၏။

ဂန္ဓမာသည် ရွာထဲရှိ သူငယ်ချင်း မိန်းမပျိုနှစ်ဦးနှင့် အတူ အကြီးအကဲ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခြံအိမ်ကြီးဆီသို့ လမုန့်ပို့ရန် သွားလေ၏။

စံအိမ်၏တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်များက လမုန့်များကို ယူထားလိုက်ပြီး ...

“လမုန့်ပို့ရုံလောက်နဲ့ အကြီးအကဲနဲ့ တွေ့စရာမလိုဘူး” ဆိုကာ ဂန္ဓမာတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဂန္ဓမာတို့သည် အကြီးအကဲ၏ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပုံကို မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ ရွာသူမိန်းကလေး တစ်ဦးက ...

“ဒီလူကြီးဟာ ငါတို့ရွာသားအချင်းချင်းဆို သိပ်နိမ့်တယ်၊ မြို့ပေါ်က ကုန်သည်ကြီးတွေ ဆိုရင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဂန္ဓမာနှင့် မိန်းကလေးများသည်

အကြီးအကဲအိမ်မှ ပြန်လာပြီး ရွာလယ်ရှိ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင် ရှေ့မှ ဖြစ်ရလေ၏။

ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံ

ရှိပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လာရောက်သူများလည်း တည်းခိုနိုင်

၏။ ဂန္ဓမာတို့ မိန်းကလေးတစ်စု ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင်ရှေ့သို့

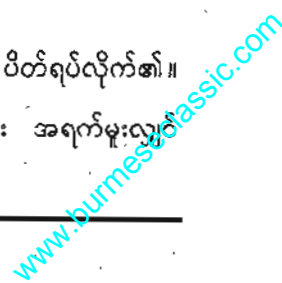
ရောက်သောအခါ ဆိုင်ထဲမှ အရက်သမားတစ်စု ထွက်လာပြီး

ဂန္ဓမာတို့ မြင်သောအခါ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး ...

“ဟိုက် ... အချောအလှလေး ဂန္ဓမာပါလား၊ ဝါးရွက်စိမ်း ဆိုင်ရှေ့ကိုရောက်မှ ဆိုင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ပါဦး၊ ကျုပ်တို့သခင် လေး ကျင်ယုံ ရှိတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဂန္ဓမာ၏ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

ဂန္ဓမာသည် ကျင်ယုံ၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရက်မူးလျှင်

အလွန်သွေးဆိုးတတ်သူဖြစ်၏။ ဂန္ဓမာသည် တောလိုက်မုဆိုး၏ မြေးပီပီ သတ္တိကောင်းသူဖြစ်ပြီး ...

“ဟဲ့ကောင် ... ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်း၊ ပါးကျိုးသွားချင်လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ အရက်သမားများက တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“မဖယ်ဘူးဟေ့၊ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီး သခင် လေးနဲ့အတူ အရက်သောက်ပြီးမှ ပြန်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့၏သခင် ကျင်ယုံသည် ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်၌ တစ်နယ် တစ်ကျေးမှ လာရောက်သော ဒိမ်မယ်တစ်ဦးနှင့် ပျော်ပါးနေလေ ၏။ ဂန္ဓမာသည် သူမရှေ့မှ ကာဆီးထားသော အရက်သမားကို စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

အရက်သမားသည် ဂန္ဓမာ၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် မျက်နှာမည်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ကောင်မ ... နင် ငါ့ကိုရိုက်တယ်၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်မ သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ဂန္ဓမာ၏ ပါးကိုရိုက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

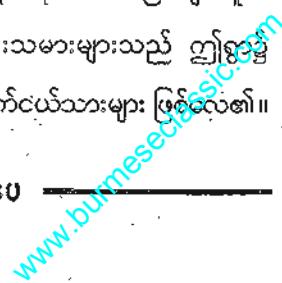
ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့အနီးသို့ မီးပုံးအလင်းရောင်

ကျရောက်လာပြီး “ရပ်လိုက်စမ်း” ဟူသော အသံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံကြောင့် အရက်သမားများ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမျက်နှာစိမ်း၏ ကျော၌ ဓားတစ်လက်ကို သိုင်းလွယ်ထား၏။ မျက်နှာစိမ်းသည် ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ မျက်နှာစိမ်းက တည်ကြည်သော အမူအရာ ဖြင့် ...

“မင်းတို့လုပ်ရပ်ကို ငါ အားလုံးမြင်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေ လမုန့်ပွဲတော်မှာ သွားလာနေတာကို မူးမူးရူးရူးနဲ့ နှောင့်ယှက်နေတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့ကပဲ ရိုက်နှက်ဖို့ ကြံနေတယ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ မတရားလုပ်တာ မမြင်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အမူးသမားများသည် ဤဒုက္ခမိမိတို့သည် အကြီးအကဲ၏ လက်အောက်ငယ်သားများ ဖြစ်လေ၏။

မိမိတို့ရွာသို့ လာရောက်ကျူးကျော်သော မျက်နှာစိမ်း၏ စကားကို မနာခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါတို့ကိစ္စမှာ ဝင် ရှုပ်တာလဲ၊ ဒီရွာမှာ ငါတို့ ဘာကောင်တွေလဲဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မင်း အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲချင်လို့လား။”

ဟု ပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်လေရာ အညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သူက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော မီးပုံးကို တံခါးဝ၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ငါဟာ မတရားတာမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ နယ်မြေမရွေးဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အရက်သမားများသည် အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့နိုင်မည်ဟု ယူဆကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ မျက်နှာစိမ်းသည် အရက်သမားအုပ်စုထဲသို့ဝင်၍ လေမုန်တိုင်းတိုက်သကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အရက်သမားတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ဂန္ဓမာတို့ မိန်းမသားတစ်စုသည် မျက်နှာစိမ်း၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မျက်နှာစိမ်းလူသည် အရက်သမားများ လဲကျသွားသောအခါ တံခါးဝ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးပုံးကို ပြန်ယူလိုက်ပြီး ဂန္ဓမာကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့အိမ်ကို ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂန္ဓမာက မျက်နှာစိမ်းကိုကြည့်၍ ...

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အိမ်ကိုလိုက်ပြီး လည်ပါဦး၊ လမုန်ပွဲတော်မှာ ကျွေးချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောကာ မျက်နှာစိမ်းအား အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဘိုးအို ကူဖုန်းသည် အရက်သမား၏ လုပ်ရပ်ကို ကြားသောအခါ ...

“ဒီကောင်တွေ ရွာအကြီးအကဲ အားကိုးနဲ့ အလွန်မိုက်ရိုင်းနေပါလား၊ ဒီရွာဟာ ကျုပ်တို့မြေးအဘိုးအတွက် ကျေးဇူးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရွာမှာ မနေသင့်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာစိမ်းလူအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဆိုလူ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မေးမြန်း၏။

ထိုအခါ မျက်နှာစိမ်းလူငယ်က သူ၏အမည်မှာ ဝမ်ယု ဖြစ်ကြောင်း၊ အနီးအနားမြို့ပေါ်၌ ပန်းချီဆရာအဖြစ် အသက်မွေးကြောင်း၊ လက်ရေးလှရေးသော သင်တန်းကို ဖွင့်လှစ် ထားကြောင်း ပြောလေ၏။

ဝမ်ယု ဆိုသော လူငယ်၏စကားကြောင့် အဘိုးအို ကူဖုန်းက ...

“မောင်ရင်ရဲ့အလုပ်အကိုင်က အနုပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ကိုယ့်ခံပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ် မြောက်နေတယ်နော်”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ဝမ်ယုက ...

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဘိုးက သိုင်းသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က အဘိုးရဲ့အမွေရခဲ့ တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက ...

“မောင်ရင် ဒီရွာကို ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဝမ်ယုဆိုသော လူငယ်က ...

“ဒီရွာပန်းဝန်းကျင်က အလှတွေကို ပန်းချီဆွဲဖို့ ရည်ရွယ် ပြီး ရောက်လာတာပါ။ အခုတော့ ပန်းချီဆွဲရပဲ ရန်ပွဲတွေ ပဲ ဖြစ်ရပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးကြီး ကူဖုန်းက သက်ပြင်း

ချ၍ ...

“မောင်ရင်ကို ကျုပ် အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခု ပေးချင် တယ်။ မောင်ရင် ဒီရွာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင် ကောင်း မယ်။ အကြီးအကဲရဲ့လူတွေနဲ့ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားပြီဆိုရင် မောင် ရင်မှာ ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့မှာ လက်အောက်ငယ်သားတွေပေါ်တဲ့အပြင် ကောက် ကျစ်ယုတ်မာတယ်။ မောင်ရင်ကို အန္တရာယ်ပြုမှာ စိုးရိမ် တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်ယု ဆိုသော လူငယ်၏ ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေကို လုံးဝမကြောက်ဘူး၊ သူတို့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကြာပြီ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီညီအစ်ကိုကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ပေါင်းများလှပြီ၊ သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယု၏စကားကြောင့် အဘိုးအို ကူဖုန်းက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍ ...

“သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက လူစစ်စစ်ကနေ မိစ္ဆာဖြစ်နေတာကွ၊ ရွာက အမြန်ဆုံးပြန်ဖို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယုဆိုသော လူငယ်သည် မိန်းမပျိုများ တည်ခင်းသော လမုန်းများကိုစား၍ အဘိုးအို၏အိမ်မှ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဝမ်းယုသည် ဂန္ဓမာကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်သလို ဖြစ်ပြီး မကြာခဏ မြင်ချင်တွေ့ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဝမ်းယုသည် ရဲဝံ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီပီအန္တရာယ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ရွာသို့လာပြီး ဂန္ဓမာအား တွေ့ဆုံလေ၏။

အဘိုးအို ကူဖုန်းသည် ခေါင်းမာလှသော ဝမ်းယုကို မတားဆီးတော့ဘဲ မကြာမီ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ဆိုးကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော် အကြီးအကဲ၏ တပည့်များသည် ဝမ်းယုအား မြို့မှလွတ်လိုက်သော စုံထောက်တစ်ဦးဟု ထင်ကာ ဆက်လက်၍ ရန်ရာခြင်း မရှိတော့ချေ။

ထို့နောက်တွင်မူ ဝမ်းယုနှင့် ဂန္ဓမာပန်းလေးသည် မကြာခဏ တွေ့ဆုံနေရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီးရစ်ပတ်နှောင်တွယ်လေတော့၏။

မကြာမီ ၎င်းတို့ ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြောင်း တစ်ရွာလုံး သိသွားလေတော့၏။

သတင်းသည် ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံထံသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ မိုးမီးလောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျင်ယုံသည် မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေပြီး ...

“တောက် ... တစ်ရွာသားက ဒီရွာမှာလာပြီး လူပါးဝသွားတယ်။ ဂန္ဓမာပန်းကလေး ... ငါတို့ကတော့ နင့်ကို မခြေရက်ပဲ အလှူကြည့်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့အလှူက တစ်ရွာသားအတွက် ဖြစ်သွားတာလား”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကုလုံက ...

“ရွာစဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီရွာမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်ပြီး ဘယ်သူအသက်ရှူပဲလို့လဲ၊ ဒီကောင်ကို မြို့က လွှတ်လိုက်တဲ့ စုံထောက်ထင်လို့ ဘေးမဲ့ပေးထားတာ၊ ငါတို့ဆွတ်ခူးမယ့်ပန်းကို ဘယ်သူမှ မခူးစေရဘူး”

ဟု ကြီးဝါးလေ၏။ ထို့နောက် လူလွတ်မှာညီအစ်ကိုသည် ဂန္ဓမာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရန် နည်းအမျိုးမျိုး ကြံစည်လာတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ဝမ်ယုနှင့် ဂန္ဓမာသည် ရွာပြင်ရေကန်ကလေး၌ထိုင်ကာ ရေကန်ထဲရှိ ကြာပွင့်လေးများကိုကြည့်၍ ဝမ်ယုက ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို စပ်ပြလေ၏။

ဂန္ဓမာသည် ဝမ်ယု စပ်ပြသော ကဗျာလေးကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် အဝတ်စပေါ်၌ လက်ရေးလှဖြင့် ရေးသားပေးရန် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံတို့ ညီအစ်ကိုသည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရွာပြင်ရေကန်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ကျင်ယုံသည် ဝမ်ယုကို မြင်သောအခါ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသောစိတ်ကို ထိန်း၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ ဂန္ဓမာ၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ မေတ္တာပန်းကမ်းလှမ်းတာကို မေ့နေပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂန္ဓမာက အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“မမေ့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ကျွန်မ မှန်းလွန်းလို့ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ငြင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ ရှင်တို့အတွက် မိန်းမသိပ်ရှားနေလား၊ ဒီရွာမှာ ကျွန်မကလွဲပြီး နောက်ပိုးစရာမိန်းမ မရှိတော့ဘူးလား”

ဟု လေသံဟဟဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကုလုံသည် မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဒါဆိုရင် နင့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲ၊ နင်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဝမ်းယုသည် ထိုသူများ၏ စကားကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။

ဂန္ဓမာက ရင်ကိုကော့၍ ...

“သူ့နာမည် ဝမ်းယုလို့ ခေါ်တယ်၊ အနုပညာသမား၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်မ မြတ်နိုးလွန်းလို့ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျင့်ယုံတို့ညီအစ်ကိုသည် ဂန္ဓမာ၏စကားကြောင့် ဒေါသမီးတောက်သွားပြီး ကျင့်ယုံက ...

“ဒီမှာ ဂန္ဓမာ၊ ငါတို့ကတော့ နင့်ကို မခူးရက် မခြွေရက်လို့ အလှကြည့်ထားခဲ့တယ်၊ နင်ကတော့ တစ်ရွာသားကို အထင်ကြီးပြီး ဒီကောင်မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကုလုံကလည်း ဝင်ရောက်၍ ...

“ဒီရွာမှာ ငါတို့ ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ နင် သိတယ်နော်၊ နောက်ပြီး ဒီရွာရဲ့ကျေးဇူးက နင်တို့မြေး အဘိုးနှစ်ယောက်စလုံးမှာရှိတယ်၊ တစ်ရွာလုံး နင်တို့မြေး အဘိုးနေဖို့ ထိုင်ဖို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ မြေတွေယာတွေ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒီမြေ ဒီရေသောက်ပြီး နင်ကြီးပြင်းလာ ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ရွာကို သစ္စာဖောက် ဖျက်မယ့်စကား ပြောတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂန္ဓမာက အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ရွာရဲ့ကျေးဇူးကို ငါတို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားဘူး၊ တတ်နိုင် သလောက် ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခဲ့တာပဲ၊ တစ်ရွာလုံးကလူ တွေဟာ ငါတို့မြေးအဘိုးရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို သိတယ်၊ တစ်ရွာလုံးကလူတွေဟာ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် မယားသုံး ယောက်စီရှိတဲ့ နင့်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မယားငယ်အဖြစ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ အရှက်မရှိဘူးလား၊ ငါ့ရှေ့ကထွက်သွား စမ်း”

www.burmeseclassic.com

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ကျင်ယုံသည် ဒေါသ ဖြစ်လွန်း၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ...

“နင်တို့မြေးအဘိုးကို ငါ့အဖေကိုယ်တိုင် အသက်ကယ်လာ ခဲ့ရတယ်၊ နင်ဟာ ကျေးဇူးတရားကို မေ့လျော့တတ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ဟာ ငါတို့ရွာရဲ့ ပြင်ပကလူနဲ့ လုံးဝမယူရဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်းတို့စကားကို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဝမ်ယုကဝင်၍ ...

“မိန်းကလေးရဲ့ သဘောထားကို မင်းတို့ဝင်ပြီး စွက်ဖက် စရာ မလိုဘူး၊ မင်းတို့ ပြန်ပါ၊ မကြာမီ ဂန္ဓမာဟာ ငါ့ရဲ့ ဇနီးမယား ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဝမ်ယု၏စကားကြောင့် ကျင်ယုံက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်ပိုင်နိုင်နေပါလား၊ မင်း သိထားဖို့က ဒီရွာမှာ ငါတို့ညီအစ်ကိုလုပ်ရင် မဖြစ် နိုင်တာ တစ်ခုမှမရှိဘူးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျင်ယုံ၏စကားကြောင့် ဝမ်ယု

ရယ်မော၍ ...

“မင်းတို့ တော်တော်အပြောကြီးတဲ့ သူတွေပဲ၊ ဒီတစ်ခါ တော့ မင်းတို့ရဲ့ရာဇဝင် ရိုင်းမှာသေချာတယ်၊ ဂန္ဓမာကို ငါ မရ၊ရအောင် ယူမယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံသည် နီယု၏သိုင်းပညာစွမ်းကို ကြားဖူးနားဝရှိသဖြင့် စိုက်ရှူးရဲမလုပ်

ကျင်ယုံက တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းနဲ့ ငါတို့ညီအစ်ကို ဘယ်သူ စွမ်းသလဲဆိုတာ မိုးနတ်မင်းကြီးကို သက်သေထားပြီး စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရေကန်အနီးမှ ပြန်လည် ချွတ်ခွာလာလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုသည် ဝမ်းယု၏အစွမ်းကို သဖြင့် ဤပွဲ၌ မိမိတို့နှစ်ယောက်တည်း မယှဉ်နိုင်မှန်းသိ၍ ဖြစ်သူကို စစ်ကူတောင်းရန် ကြံစည်၏။

ထိုအချိန်၌ ရွာအကြီးအကဲသည် ရှေးကကဲ့သို့ သူ့ရွာသားများအပေါ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သဘောမထားပဲ သူ့လက်အောက်ငယ်သားများသဖွယ် သဘောထားနေချိန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဂန္ဓမာ၏ အပြုအမူကို ဖခင်ဖြစ်သူ အကြီးအကဲအား တိုင်ကြား၍ မခံချင်အောင် မြှောက်ပင့်ပေး၏။ ကျင်ယုံက လက်သီးဆုပ်၍ ...

“ဂန္ဓမာတို့မြေးအဘိုးဟာ ကျေးဇူးကန်းလွန်းပါတယ်အရာ၊ တကယ်ဆို သူတို့မြေးအဘိုးအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ရွာ

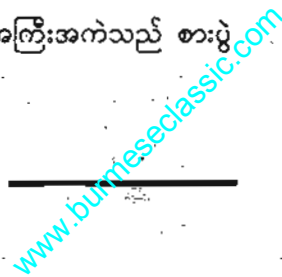
အကြွေးတွေ ဆပ်လို့မကုန်အောင်ရှိတယ်။ တစ်ရွာသားကို ဖူးစာဖက် မလုပ်သင့်ဘူး။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဒီရွာမှာ အဖေဘာကြံစာမှမရှိတဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု မြှောက်ပင့်ပေးလေရာ ကုလုံကလည်း ဝင်ရောက်

၍ ...

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အဘိုးကြီး ကူဖုန်းကိုယ်တိုင် ရွာရဲ့ ကျေးဇူးကို နားမလည်တာပါ။ သူဟာ တောလိုက်မဆိုး လုပ်ပြီး အရှာအဖွေကောင်းသူဆိုတော့ ရွာရဲ့ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူး၊ ဂန္ဓမာဟာ အဘိုးရဲ့မြှောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့် ဝမ်းယု ဆိုတဲ့ တစ်ရွာသားကို လက်ခံလိုက်တာပဲ။ ဂန္ဓမာဟာ အဖေဖျက်နှာကို မထောက်တော့ဘူး၊ ရွာမှာ အဖေရဲ့ ကြံစာအာဏာတွေ ကျဆင်းနေပြီလား။”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ရွာအကြီးအကဲသည် စားပွဲနဲ့ကို ဒေါသတကြီး ထု၍ ...

“ငါ့ရဲ့ဩဇာတွေ ဘယ်တော့မှ မကျဘူးကွ၊ အဘိုးကြီး ကူဖုန်း ဒီလိုလူပါးဝလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးတွေချည်းပဲ၊ ဒီမှာ ဂန္ဓမာဟာ တစ်ရွာသားနဲ့ လုံးဝမယူစေရဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကိုပဲ ယူရမယ်၊ မင်းတို့ အသင့်ပြင်ထားကြပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝမ်းယူနှင့် ကျင်ယုံတို့ ညီအစ်ကို အချင်းများခြင်းကို အဘိုးအိုကူဖုန်း သိရှိသွားလေ၏။ ကူဖုန်းက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့ မရပါလား၊ နောက်ဆုံး တော့ ကျုပ်ထင်ထားတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားပြီ၊ ငါတို့မိသားစု ဒီရွာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မိုက် ရူးရဲလုပ်ပြီး ဆက်နေရင် သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ် လိမ့်မယ်၊ ရွာအကြီးအကဲဟာ ဒီအချိန်မှာ လက်နက်လူသူ အင်အား တောင့်တင်းပြီး သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်လို ဩဇာ ကြီးနေတယ်၊ သူ့မှာ ငွေကြေး အင်အားတောင့်တော့ သူ

လုပ်သမျှ ဘာမှဆို တင့်တယ်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့မိသားစု ကို ကံကြမ္မာဆိုတွေ ပေးတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေး ဝမ်းယူ မင်းအမြန်ဆုံး ဂန္ဓမာကို လက်ထပ်ဖို့လုပ်ပါ၊ ဂန္ဓမာကို လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီရွာကဝေးရာကို ခေါ်သွားပါ၊ ကျုပ်ကတော့ အသက်ကြီးပါပြီ၊ ဒီထက်ဝေးတဲ့နေရာကို လည်း မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ဒီရွာမှာပဲ ခေါင်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းယူက ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် မြို့ကိုတက်ပြီး ဂန္ဓမာ နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင်နေဖို့ အိမ်တစ်လုံးကို အမြန်ဆောက် လိုက်မယ်၊ အိမ်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ ဂန္ဓမာကို လာခေါ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဝမ်းယူသည် ၎င်းနေထိုင်ရာမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မြို့ရှိ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ သိုင်းသင်တန်းကျောင်းဖွင့် ရာ မြေနေရာ၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်လုပ်ရန် ဖြိုင်ဆင်၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိ၏ချစ်သူ ဂန္ဓမာကို စိတ်ပူသဖြင့် လက်သမားဆရာတစ်စုကိုခေါ်ကာ အိမ်တစ်လုံးကို အမြန်ဆုံး ဆောက်ခိုင်းလေ၏။

အိမ်အတွက် လိုအပ်သော သစ်များကိုလည်း ဝယ်ယူ ဝေးလေ၏။

လက်သမားများသည် မြို့ပေါ်ရှိ အကျော်အမော် လက်သမားများ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းယု လိုချင်သောအိမ်ကို အကောင်းဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်လာကြ၏။

ဝမ်းယု၏အိမ် ရုပ်လုံးပေါ်သောအခါ အိမ်နီးချင်းများသည် ခြံဝင်းထဲသို့ လာရောက်၍ ဝမ်းယု မင်္ဂလာဆောင်မည့်အိမ်သည် အလွန်လှကြောင်း ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ဂန္ဓမာနှင့်အတူ နေထိုင်ရန် အိမ်တော်ရာ၌ သုံးလတိတိ ကြာညောင်းသွားလေ၏။ သူ၏အိမ်ကလေးပြီးဆုံးသောအခါ လက်သမားများကို လုပ်ခများရှင်းပေးပြီး ဂန္ဓမာကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ရန် အထုပ်အပိုး ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝမ်းယု၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ဟောဒီအိမ်မှာ ခိုးရာပါ ကျောက်စိမ်းတွေ ရှိတယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ”

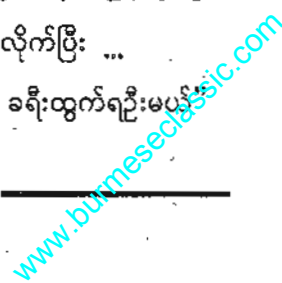
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းယုသည် ပုလိပ်များ၏စကားကြောင့် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး ...

“ဘာ ... ဤအိမ်မှာ ခိုးရာပါ ကျောက်စိမ်းတွေ ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာများ ကျုပ်အိမ်က မနေ့ကမှ ဆောက်ပြီးတာမျှ၊ လူတောင်မနေရသေးဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ပုလိပ်များက ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောက်စိမ်းပိုင်ရှင်မှာ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်သဖြင့် ထိုကျောက်စိမ်းများကို အမြန်ဆုံးပြန်တွေ့ရန် မိမိတို့မှာ တာဝန်ရှိကြောင်း ပုလိပ်များပြောလေ၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိ၏ချစ်သူ ဂန္ဓမာကို အမြန်ဆုံးသွားဖို့ ရန် အကြောင်းရှိသဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှာဖျား ကျုပ် ခရီးထွက်ရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏အိမ်သစ်လေးကို ရှာဖွေရန် ပုလိပ်များကို ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်များသည် ဝမ်းယု၏အိမ်ငယ်လေးကို တစ်အိမ်လုံး နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြပြီ။ သင်းတို့လိုချင်သော ကျောက်စိမ်းတုံးကို မတွေ့ရချေ။

ဝမ်းယုက ပုလိပ်များကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ် အိမ်သစ်ဆောက်တာ မနာလိုတဲ့သူတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ချောက်တွန်းလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်အိမ်မှာ ဘာကျောက်စိမ်းမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ငယ်လေးအစေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေနေသော ပုလိပ်များသည် အိမ်ရှေ့၌ စိုက်ထားသော ပန်းအိုးကို မွေနှောက်ရှာဖွေပြန်၏။

ထိုသို့ရှာဖွေပြီး ပုလိပ်သားတစ်ဦးက ...

“ဒီမှာတွေ့ပြီဗျို့၊ ပန်းအိုးမြေသားတွေ ကြားထဲမှာ၊ ကျောက်စိမ်းတုံးကိုတွေ့ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝမ်းယုသည် မိမိမျက်လုံးကို မိမိ မယုံနိုင်ပဲ ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ဟင် ... ကျုပ် စိုက်ထူစားတဲ့ ပန်းအိုးထဲကို ဘယ်သူက လာပြီး ကျောက်စိမ်းတုံး ထည့်ထားရတာလဲ၊ ဟေ့လူတွေ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ကျုပ် လုံးဝမသိဘူး၊ ဒါဟာ သူတစ်ပါး လာထည့်ထားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်များ၏အကြီးအကဲ

စာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရဲ့အိမ်က ပန်းအိုးထဲမှာ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့တယ်ဆိုတော့၊ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဝမ်းယုအား ဖမ်းဆီးရန် ပြင်ဆင်လေရာ ဝမ်းယုသည် ရွာ၌ မိမိနှင့်လက်ထပ်မည့် ဂန္ဓမာလေးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များကို မိမိ၌အပြစ် မရှိကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုသော်လည်း ပုလိပ်များသည် ဝမ်းယုကိုဖမ်းဆီးသွားလေ၏။

ပုလိပ်ဌာနသို့ ဝမ်းယု ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူ သိုင်းဆရာကြီး ရောက်လာပြီး ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ လုံတွေက မင်း အိမ်သစ်ဆောက် တာကို မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် တယ်လို့ ထင်နေကြပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်းယုက လက်ကာဖြဲ၍ ...

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး ဦးလေး၊ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ကျောက်စိမ်း တုံးကို ကျုပ် မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဦးလေး ကျုပ် ကို တစ်ခုကူညီပါဗျား၊ ကျုပ်ချစ်သူရှိတဲ့ရွာကို လိုက်သွား ပြီး သူ့ကို မြို့ကို ခေါ်လာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးလေးဖြစ်သူ သိုင်းဆရာကြီးက ဝမ်းယု ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးနဲ့ပတ် သက်ပြီး မင်းရင်ဆိုင်ရမှာ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်၊ မင်း ရဲ့ချစ်သူကို မြို့ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်မယ်၊ မင်း ဆေး

သေချာချာ စဉ်းစားပါကွာ၊ အခုလောလောဆယ် မင်းဘဝ မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကျောက်စိမ်းတုံးကို မင်းမခိုးဘူး ဆိုတာ သက်သေပြဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းယုသည် မိမိ၏အမှုအခြေ အနေကို သတိပြုမိသွားပြီး လွန်စွာစိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

ရွာ၌ကျန်နေရစ်သော ချစ်သူ ဂန္ဓမာအတွက်လည်း များစွာ စိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။

ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံသည် ရွာအကြီးအကဲ၏ ဩဇာ အာဏာကိုသုံး၍ ဂန္ဓမာကို သိမ်းပိုက်လိုက်လျှင် မိမိတို့ချစ်သူနှစ် ဦး သေကွဲကွဲရလိမ့်မည်။

ဂန္ဓမာကို လူယုတ်မာများ၏ လက်က လွတ်အောင် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လျှင်လည်း မြို့တော်ဝန်၏ ကျောက်စိမ်းတုံး ပြဿနာက ရှိသေး၏။ မြို့တော်ဝန်သည် ထိုကျောက်စိမ်းတုံးကို ဘုရားထုလုပ် ပူဇော်ပြီး ဘုရားကျောင်း၌ လှူဒါန်းရန် ကြံစည် ထားသဖြင့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခိုးယူသူမှာ ပိုမိုအပြစ်ကြီးလေး နေ၏။

ထိုအမှုကို ဦးဆောင်စစ်ဆေးသော စုံထောက်အရာရှိ လီသည် အရည်အချင်းရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ဝမ်းယုကို တစ်ကြိမ်စစ်မေးပြီးသည်နှင့် တည်ကြည်သော လေသံဖြင့် ...

“ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားဓားစာခံဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်ရိုက် မိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို ဓားစာခံဖြစ်အောင် ခုတုံးလုပ်သွားတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နှစ်စမ်းရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝမ်းယုက အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ကျွန်တော် လက်သမားဆရာနဲ့အဖွဲ့ကို မသင်္ကာဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်လီက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဒီအမှုမှာ လက်သမားအဖွဲ့ဟာ သံယသဖြစ်စရာအကောင်ဆုံးလို့ လူတိုင်းက ယူဆကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားဟာ ရိုးစွဲအေးဆေးတဲ့ လက်သမားတွေဗျ၊ သူတို့က မိဘအစဉ်အဆက် လက်သမားလုပ်စားလာတဲ့ မျိုးရိုးတွေ၊ ဒီအမှုမှာ လက်သမားတွေလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်းယုက ...

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်အိမ်က အလှဆင်ပန်းအိုးထဲကို မြို့တော်ဝန် ရဲ့ကျောက်စိမ်းတုံးက ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာလဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ပဲ ဓားစာခံဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရတော့မှာလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စုံထောက်လီက ...

“တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ လက်သမားအဖွဲ့နဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပတ်သက်မှာပဲ၊ သူဟာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခိုးယူပြီး အများမမျှော်လင့်တဲ့ နေရာမှာ ခဏဖွက်ထားတာဗျ၊ အချိန်တန်ရင် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျောက်စိမ်းတုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိတဲ့လူတစ်ယောက်က ပုလိပ်အဖွဲ့ကို သတင်းပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ဝမ်းယုက ...

“ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ဘယ်လိုသတင်းပေးတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

စုံထောက်လီက ...

“ပုလိပ်အဖွဲ့ကို စာတစ်စောင် ပေးပို့လိုက်တာဗျ၊ ဒီစာဟာ အရေးကြီးဆုံး သဲလွန်စံပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဝမ်းယုသည် အပြစ်မရှိစွာ ရက်ပေါင်းများစွာ အဖမ်းခံနေရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝမ်းယုသည် စုံထောက်လီ၏စကားများကို ကြားယောင်လာပြီး တာဝန်ရှိသူများအား စုံထောက်လီကို တွေ့ချင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်များက အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းယုက ဝန်ခံချက်ပေးတော့မည်ဟု ယူဆပြီး စုံထောက်လီကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

စုံထောက်လီ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝမ်းယုက ...

“ကျုပ်က လက်ရေးလှရေးတဲ့ သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်တဲ့စာကို ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်လီသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ...

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ်၊ ကျုပ် ဒါကို ဘာလို့သတိမထားမိတာပါလိမ့်”

ဟုဆိုကာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ရေးပို့လိုက်သောစာအား ဝမ်းယုထံသို့ ယူဆောင်လာလေ၏။

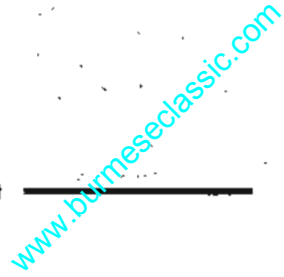
ဝမ်းယုသည် စက္ကူဖြူပေါ်၌ စုတ်တံဖြင့် ရေးခြစ်ထားသောစာကိုကြည့်၍ မျက်နှာ ဝင်လက်သွားပြီး ...

“ကျုပ် ဒီလက်ရေးကို ကောင်းကောင်းကြီး ရင်းနှီးပါတယ်၊ ကျုပ် လက်ရေးပိုင်ရှင်ကို စဉ်းစားပေးမယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ဒီစာရွက်ကို တစ်ညလောက် ပေးထားပါ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေရာ စုံထောက်လီသည် အတန်ကြာစဉ်းစား၍ ...

“ကောင်းပါပြီ ကျုပ် ဒီစာရွက်ကို ထားခဲ့မယ်၊ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက်၊ မပျက်စီးအောင် ခင်ဗျား ဂရုစိုက်ပေးပါ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ဝမ်းယုသည် စုတ်တံဖြင့် ရေးသေးထားသော တရုတ် စာလုံး၏ အရေးအသား အဆွဲအခင်များကို လွန်စွာရင်းနှီးနေသဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ပဲ အဖြေရှာလေ၏။

သို့သော် နံနက်မိုးသောက် အရုဏ်ရောက်သောအခါ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လာပြီး အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ မကြာမီ စုံထောက်လီ ရောက်လာပြီး အားတက်သရောဖြင့် သဲလွန်စရာမရ မေးမြန်းလေ၏။

ဝမ်းယုက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျုပ် ဒီစာရေးတဲ့သူကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖြေရှာမရဘူး၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ စာပေဟာ အရုပ်စာကနေ ဆင်းသက်လာပြီးတော့ စုတ်ချက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အတွက် စုတ်တံနဲ့ရေးပြီး ဖိသင့်တဲ့နေရာမှာဖိ၊ ဖော့သင့်တဲ့နေရာမှာဖော့၊ ပြားသင့်တဲ့နေရာပြား၊ သွယ်သင့်တဲ့နေရာမှာသွယ်မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ရှုနိုင်စဖွယ်ကောင်းတယ်ဗျ၊ စုတ်တံကိုင်တဲ့နေရာမှာလည်း လက်စလက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်ကို အသုံးပြုပြီး ရေးရတယ်။ ရှေး

ခေတ်က တရုတ်နန်းတွင်းအရာရှိ စာမေးပွဲတွေမှာဆိုရင် စုတ်တံကိုင်ပြီး လက်ရေးလှရေးတာကို ဖြေကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ရေးလှသင်တန်းကို ကျုပ်ဖွင့်ထားတာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ ယူနန်ပြည်နယ်ထဲက လက်ရေးလှပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပုလိပ်ဌာနကို ရေးပို့လိုက်တဲ့လူဟာ စုတ်တံနဲ့ လက်ရေးလှရေးတဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူပဲ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစားရခက်နေတယ်”

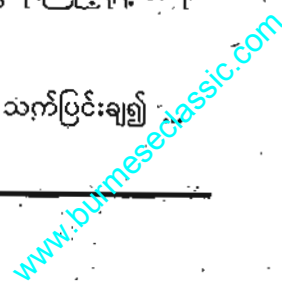
ဟု ပြောရင်း စုံထောက်လီကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ်ကို တစ်ခုတူညီပေးပါဦး၊ ကျုပ်တို့မြို့စွန့်က ဘုရားကျောင်းမှာ ဆုတောင်းစာတွေ ရေးထားတာရှိတယ်၊ ဘုရားကျောင်းစောင့်ကြီးဆီမှာ ဆုတောင်းစာတွေ ခဏယူပေးပါ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်လီသည် ဝမ်းယုကို သေယုဖြစ်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘုရားကျောင်းက ဆုတောင်းစာတွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ တရားခံကို ခင်ဗျား သိနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယုက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့လုပ်နိုင်တာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး မတရားအမှုဆင်ခံဖူးပြီး ထောင်ထဲမှာ အချိန်မကုန်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်လီက သက်ပြင်းချ၍
“တစ်ရက် နှစ်ရက် စောင့်ပါ၊ ကျုပ်ကြီးစားကြည့်မယ်”
“မစောင့်ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် အချိန်က အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ”

စုံထောက်လီသည် စိတ်အားထက်သန်နေသော ဝမ်းယုကို မငြင်းဆန်တော့ပဲ။ မြို့စွန်ရှိ ဘုရားကျောင်းသို့သွားသော်၏။

ထိုနောက် ကျောင်းစောင့်ကြီးနှင့်တွေ့ကာ ဆုတောင်းစာများကို ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိရှေ့သို့ ရောက်လာသော ဆုတောင်းစာများကို လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဤဆုတောင်းစာများထဲ၌ မိမိကိုယ်တိုင် ရေးထားသော စာများလည်းပါ၏။

ဝမ်းယုသည် ဆုတောင်းစာများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကြည့်၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပသွားပြီး ...

“ကျုပ်သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဒီစာကိုရေးတဲ့သူက ကျုပ်ရဲ့ရန်သူ ‘လိုဝေ’ပဲ”

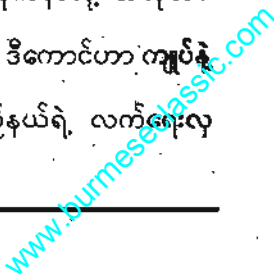
ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်လီသည် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ...

“သေချာလို့လားဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဝမ်းယုက ...

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်ဦးလေးရဲ့သိုင်းသင်တန်းကျောင်းက စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ အထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ကောင်ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်နဲ့ လက်ရေးလှပြိုင်ဘက်ပဲ၊ ယူနန်ပြည်နယ်ရဲ့ လက်ရေးလှ

ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်ကို ရှုံးနိုင်ဖူးတယ်။ ကျုပ်ဦးလေးရဲ့ သင်တန်းကျောင်းမှာ အလှူငွေတွေကိုခိုးတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ရဖမ်းပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်ဟာ ဦးလေးသမီးကို ပိုးပန်းနေတဲ့သူဆိုတော့ ကျုပ်ကြောင့် အရှက်ရတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးထားတယ်။ နောက်တော့ လက်ရေးလှပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်အနေနဲ့ အမြဲရှုံးနိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်အတိကျဆုံး ပြောနိုင်တာက ပုလိပ်ဌာနကို စာရေးလိုက်တာ ဒီကောင်ပဲ။ လိုဝေကို စုံစမ်းကြည့်ရင် မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့ကိစ္စ ပေါ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်လီသည် ဝမ်းယု၏ အနီးမှ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

တစ်ပန်ခန့်ကြာသောအခါ မြို့တော်ဝန်၏ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခိုးယူသော တရားအစစ်အမှန်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့က ပစ်ဆီးရမိလေ၏။

ထိုသူမှာ ဝမ်းယု ထင်မှတ်သလို “လိုဝေ” ပင်ဖြစ်၏။ လိုဝေသည် မြို့တော်ဝန်၏ ဘုရားခန်း၌ ဆုတောင်းစာများကို လက်ရေးလှဖြင့် ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ထိုသို့ရေးသားရင်း ဘုရားခန်းထဲ၌ရှိသော ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးကို ခိုးယူရန် အကြံဖြစ်သွားပြီး ကျောက်စိမ်းတုံးနှင့် အတူနှင့်အစစ်ကို လဲထားလိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းတုံးကို အတူနှင့်အစစ်လဲပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှပင် မြို့တော်ဝန်က ပျောက်ဆုံးကြောင်း သိသည်ဆို၏။

လိုဝေသည် မြို့တော်ဝန်၏ ကျောက်စိမ်းတုံးကို အလွယ်တကူ ခိုးယူပြီးနောက် ထိုကျောက်စိမ်းတုံးသည် ဘုရားထုရန် ရည်စူးထားသဖြင့် ထုခွဲရောင်းချရန် အလွန်ခက်ခဲနေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ၎င်းရန်ငြိုးထားသော ဝမ်းယုကို ဒုက္ခပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပန်းအိုးထဲ၌ လာရောက်ဖွက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

လိုဝေသည် ဝမ်းယု၏ ပန်းအိုးထဲသို့ ကျောက်စိမ်းတုံး ထည့်ရန် လက်သမားအဖွဲ့မှ လူငယ်တစ်ဦးကို အကူအညီတောင်းခဲ့သည်ဆို၏။

လက်သမားအဖွဲ့မှ လူငယ်ကလည်း ၎င်း၏လုပ်ရပ်ကို ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဝမ်ယုကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဝမ်ယုသည် မတရားချုပ်နှောင်ခံရခြင်းမှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် ဂန္ဓမာရှိရာသို့ အမြန်ဆုံးသွားရန်ပြင်လေသည်။

ဤနေရာ၌ ဝမ်ယု မြို့သို့ထွက်သွားပြီး ရွာ၌ကျန်ခဲ့သော ဂန္ဓမာတို့ မြေးအဘိုးအကြောင်းကို တင်ပြပေးပါဦးသည်။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ဝမ်ယု ပြန်လာမည့်နေ့ကို အာင့်မျှော်နေစဉ် အဘိုးကြီးကူဖုန်း၏ နေအိမ်သို့ အကြီးအကဲ၏ ဗျူဟာ ရောက်ရှိလာ၏။ ရွာအကြီးအကဲ၏ လက်ထောက်တစ်ဦးက အဘိုးအို၏ရှေ့၌ရပ်၍ ...

“အကြီးအကဲက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့ ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ညနေ အရောက်လာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုသည် မိမိမျှော်လင့်ထားသော အန္တရာယ် ကျရောက်ပြီဟု သိလိုက်ပြီး ရင်ထဲတွင် လေးသွားလေ၏။

ရွာအကြီးအကဲ၏လူများ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဂန္ဓမာသည် အဘိုးအို၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“အဘိုး... ညနေမသွားလို့ မရဘူးလား၊ အဘိုးမှာ အန္တရာယ် ရှိတယ်လို့ သမီးထင်တယ်၊ အကြီးအကဲရဲ့ တပည့်တွေက လူဆိုးလူမိုက်တွေ လက်မရွံ့လှူသတ်သမားတွေ”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက မြေးမလေး၏ခေါင်းကို ပုတ်၍ ...

“သူတို့က လူသတ်သမားတွေ၊ အဘိုးက တောနက်ကြီးထဲမှာ ကြမ်းပေဆိုတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလာတဲ့လူ၊ အဘိုးငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် သေနတ်မီးကူးတဲ့အတွက် ကျားနဲ့တောင် ပုဆိန်တစ်လက်နဲ့ နပန်းလုံးခွဲရတယ်”

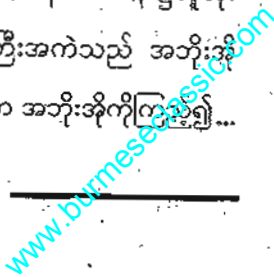
ဟု ပြောလေ၏။ ဂန္ဓမာက အဘိုး၏ပခုံးကိုဖက်၍ “အဲဒီတုန်းက အဘိုးအသက် ငယ်ယေလေးပါ၊ နောက်တော့ အများနဲ့တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ အဘိုးအတွက် သမီးစိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုသည် ခေါင်းခါယမ်း၍... “ဒီအချိန်မှာ စိုးရိမ်စရာ မလိုသေးဘူး၊ သူတို့အဘိုးကိုခေါ်ပြီး အရင်ဆုံး အကျပ်ကိုင်လိမ့်မယ်၊ ညနေကျရင် အဘိုးမသွားလို့မရဘူး၊ သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်”

ဟု ပြောကာ အဘိုးအို ကူဖုန်းသည် ညနေစောင်းလျှင် သေနတ်တစ်လက် သိုင်းလွယ်၍ အကြီးအကဲ၏ စံအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွာအကြီးအကဲ၏စံအိမ်ကြီးသည် ရွာမြောက်ပိုင်း၌ တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးပေါ်တွင်ရှိ၏။ အကြီးအကဲ၏စံအိမ်အနောက်၌ သစ်တောကြီးသာ ရှိတော့၏။

အဘိုးအိုသည် အကြီးအကဲ၏ အိမ်တံခါးဝရှိ သံကွင်းကြီးနှစ်ကွင်းကို တဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်ခါလိုက်ရာ အစောင့်များက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အကြီးအကဲရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အကြီးအကဲသည် စံအိမ်ကြီး၏အလယ်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ကုလားထိုင်ကြီး၌ ထိုင်နေ၏။ ၎င်း၏အနီး၌လူဆိုးတပည့်များ ဝိုင်းရံခစားနေ၏။ ရွာအကြီးအကဲသည် အဘိုးအိုအရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အကြီးအကဲက အဘိုးအိုကိုကြည့်၍...

“နှင်းတောထဲမှာ ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုး ဒုက္ခပင်လယ်ခေ
နေတုန်းက ကျုပ်တို့ ကယ်တင်ခဲ့တာကို အမှတ်ရသေးရဲ့
လား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချ၍...

“ကျုပ် မမေ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီရွာကို ကိုယ့်ရွာလို
သဘောထားပြီး ရွာသူရွာသားတွေကို ကိုယ့်ကျေးရှင်းတွေ၊
ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေလို သဘောထားပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကြီးအကဲက အဘိုးအို၏အဖြေ
ကို အလို့မကျဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုးရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့
တာ ရွာသူရွာသားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်
တစ်စုံတစ်ရာမရဘဲ ခင်ဗျားကို ဘယ်ရွာသားမှ အကူအညီ
မပေးခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နှင်းမုန်တိုင်း
ကြားက ကယ်တင်လာခဲ့တယ်။ ရွာကိုရောက်တော့လည်း
မြေယာတွေကို ခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။ စားနပ်ရိက္ခာတွေလည်း

ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ ရွာသားတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်
အာဏာကြောင့်သာ ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းချ

၍...

“အကြီးအကဲကိုလည်း ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူး
တရားကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အကြီးအကဲက မုတ်ဆိတ်

မွေးများကို လက်ဖြင့်သပ်၍ ...

“ကျေးဇူးတရားကို မမေ့ဘူးလို့သာဆိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
အပြုအမူတွေက ဒီရွာအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တဲ့အပြုအမူ
တွေ ကျူးလွန်နေပါလား။”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“ကျုပ်တို့ ရွာကိုသစ္စာဖောက်တဲ့ အပြုအမူတွေ တစ်ခုမှ
မလုပ်ပါဘူး။”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်၏။ အကြီးအကဲက နှုတ်ခမ်းကို

မဲ့လိုက်ပြီး ...

“ရွာကိုသစ္စာဖောက်တဲ့ အပြုအမူတွေ လုံးဝမလုပ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့မြေး ဂန္ဓမာကတော့ ရွာကိုသစ္စာ ဖောက်တဲ့ အပြုအမူတွေ ကျူးလွန်နေတယ်၊ တစ်ရွာသားနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကိုတော့ မတူမတန် သလို သဘောထားပြီး အဖက်မလုပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အမှန်ဆိုရင် ဂန္ဓမာဟာ ဒီရွာကို ကျေးဇူးသစ္စာစောင့်သိတယ် ဆိုရင် ဒီရွာသားကိုပဲ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရမယ်၊ တစ်ရွာ သားကို အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးတာ ကျုပ် လုံးဝသဘောမကျ ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက အဲကိုကြိုက်၍ ...

“ဒီရွာသူတွေဟာ ဒီရွာသားကိုပဲ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရမယ် လို့ အကြီးအကဲ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားတာ မရှိပါဘူး၊ အခြားရွာသူတွေလည်း သူတို့ဖူးစာဖက်ကို အဆင်ပြေသလို ရွေးချယ်နေကြတာပဲ၊ ကျုပ်မြေးမလေး ဂန္ဓမာအလှည့်ကျ မှု ဒီရွာသားကိုပဲ ယူရမယ်ဆိုတာ တရားမျှတမှုရှိပါသလား အကြီးအကဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ၊ အကြီးအကဲ၏မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဤရွာ၌ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့် ဖြစ်နေသော အကြီးအကဲကို နှုတ်လှန်ထိုးဝံ့သူ မရှိချေ။

ယခု အဘိုးအိုက အချက်ကျကျ ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်သောအခါ အကြီးအကဲသာမက ၎င်း၏အနီး၌ရှိသော တပည့် တပန်းများပင် မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။ အကြီးအကဲသည် ဤ ရွာ၌ မိမိကို နှုတ်လှန်ထိုးဝံ့သူ မရှိသဖြင့် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ...

“စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး၊ ဂန္ဓမာဟာ ဒီရွာရဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ဒီရွာရဲ့ကျေးဇူးရှိတဲ့လူဟာ ဒီရွာသားကိုပဲ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးရမယ်၊ သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်တွေကလည်း အခြားသူ တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ပဲ၊ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်စလုံး မယားသုံးယောက်စီရှိကြ တယ်၊ မယားသုံးယောက်ကနေ လေးယောက်ဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့မှာ မယားတွေကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနိုင်တဲ့ ဓနအင်အား ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့မြေး ဂန္ဓမာဟာ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူရ

မယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ယူရမလဲဆိုတာကတော့ ဂန္ဓမာကိုယ်
တိုင် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ တစ်ရွာသားနဲ့ လက်ထပ်တာကို
တော့ ကျုပ်သဘောမတူဘူး။ ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုးဟာ
ရွာရဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ရွာရဲ့ကျေးဇူးကိုဆပ်ပါ။”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် ရွာအကြီးအကဲ
စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

ရွာအကြီးအကဲကို အတိုက်အခံလုပ်ရန် အချိန်စော
သေးသည်ဟု ယူဆ၏။ ရွာအကြီးအကဲက အဘိုးအိုကူဖုန်း ငြိမ်
သက်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ...

“ဒီရွာမှာ ကျုပ်အမိန့်ဆိုရင် ဘယ်ရွာသားမှ မလိုက်နာဘဲ
မနေရဲဘူး။ တစ်ရွာလုံးအပေါ် ကျုပ်ဩဇာညောင်းတယ်။
ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုးဟာ တစ်ရပ်တစ်ရွာသားတွေ ဖြစ်တဲ့
အတွက် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်။ ဒီအခွင့်အရေး
ကတော့ ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုးအတွက် အချိန်ရက်ပေါင်း
(၃၀)တိတိ ပေးမယ်။ ရက်ပေါင်း(၃၀)ပြည့်လို့မှ ကျုပ်ရဲ့
အမိန့်ကို ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုး မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စ

မှာ ကျုပ်အလွန် မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုဆန့်ကျင်တဲ့ရွာသား
တွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် အံ့ကိုကြိတ်
၍ ...

“ကျုပ်မြေးမလေးမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ရွာအကြီးအကဲက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍ ...

“ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒါဟာ ကျုပ်အမိန့်ပဲ။ ကျုပ်အမိန့်
ဟာ တစ်ရွာလုံးကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ခင်ဗျားတို့မလိုက်
နာဘူး ဆိုရင်တော့ တစ်ရွာလုံးရဲ့ရန်သူ ဖြစ်သွားမယ်။
အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ကျုပ်ဘာမှကူညီလို့
မရဘူး။”

ဟု ပြောပြန်၏။

နောက်ဆုံး၌ အဘိုးအိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍
အကြီးအကဲအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အကြီးအကဲသည် အဘိုးအို၏
နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ...

“ဒီနေ့ကစပြီး ရက်ပေါင်း(၃၀)တိတိနော်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

အဘိုးအို အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာမကောင်း

သဖြင့် ဂန္ဓမာက ...

“ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဂန္ဓမာကို ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက အကြီးအကဲ၏စံအိမ်၌ ဖြစ်ပေါ်

ခဲ့သော အကြောင်းများကို အတိုချုံး၍ ပြောပြ၏။ ဂန္ဓမာသည်

ထိုအကြောင်းများကို ကြားသောအခါ ...

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် လူယုတ်မာနစ်ယောက်ကို သမီးက

ရက်(၃၀)ပြည့်တာနဲ့ ယူရတော့မယ်ပေါ့၊ လူယုတ်မာတွေကို

မယူချင်ဘူး၊ ကယ်ပါဦး ဘိုးဘိုးရယ်”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုကုဖုန်း

က ...

“ဒီလောက်လည်း ပူမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဝမ်းယု အချိန်မီ

ရောက်လာမှာပါ။ ဝမ်းယု ရောက်လာရင် သမီးကို ဝမ်းယု

နောက်ကို အဘိုးကိုယ်တိုင် ထည့်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုကစကားကြောင့် ဂန္ဓမာ

က ...

“သမီး ထွက်သွားရင် လူယုတ်မာတွေက အဘိုးကို ရန် ရှာမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက ရယ်မော၍...

“အဘိုး အသက်ကြီးပါပြီ သမီးရယ်၊ သေရမှာမကြောက်

ပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ပစ်လိုက်မယ်၊ သူ

တို့ကြောင့် အဘိုးကျဆုံးရင် ကျဆုံးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုး

တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သူတို့အသက်တွေ အများကြီးပေး

ရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂန္ဓမာသည်

နိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် တရုံးရုံး ငိုကြွေးနေလေ၏။

အဘိုးအိုက မြေးမလေး၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“မငိုပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်၊ အချိန်တစ်လတိတိ ကျန်ပါသေး

တယ်၊ ဝမ်းယု ပြန်လာရင် ဒီအရပ်က ထွက်ပြေးလို့ရပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂန္ဓမာက ...

“သမီးတို့ လွယ်လွယ်ပြေးလို့ ရမယ်မထင်ဘူး၊ သူတို့က သမီးတို့ကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်

၍ ...

“ဝမ်းယုက အစွမ်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဝမ်းယုရောက် လာရင် အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ အဘိုး တို့ရွာမှာ မနက်ဖြန် မြို့ကိုသွားမယ် ခရီးသည်တစ်စုနဲ့ တယ်။ သူတို့ဆီကိုသွားပြီး ဝမ်းယုအတွက် စာတစ်စောင် ပေးလိုက်မယ်။ ဝမ်းယု စာရရင် ရွာကို အမြန်ဆုံးရောက် လာမှာပဲ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်ရာ ဂန္ဓမာသည် ဝမ်းယု၏ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပုံကို သတိရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်အေး သွားလေ၏။

အဘိုးအိုသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ဝမ်းယု အတွက် စာတစ်စောင်ရေး၍ ကုန်သည်များထံသို့ ရောက်ခဲ့လေ ၏။

ကုန်သည်များသည် အဘိုးအို၏ စာကို လက်ခံယူ၍ ဝမ်းယုထံသို့ ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုသည် ဇိတ်သက်သာရာရပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အဘိုးအို အိမ်သို့ရောက်ပြီး ခဏကြာသည် သူ၏အိမ် သို့ အကြီးအကဲ၏သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံ သည် ဆောင်ကြွားကြွား အမူအရာနှင့် ရောက်ရှိလာကြ၏။

အဘိုးအိုသည် ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံကိုကြည့်၍ ... “မင်းတို့ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျင်ယုံက ... “ကျုပ်တို့ဟာ မကြာမီမှာ ခင်ဗျားမြေးရဲ့ လင်ယောက်ျား တွေ ဖြစ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ရောက်လာပေးတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် ကျင်ယုံတို့၏ နှိုင်းပျသောစကားကြောင့် မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ဟာ ငါ့သမီးနဲ့ ဘာမှမတော်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကို လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ဟု ငြင်းဆိုလိုက်ရာ ကျင်ယုံက မျက်မှောင်ကြုတ်

၍ ...

“ဒီမှာအဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေရဲ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်တဲ့ သဘောလား၊ အဖေ သိသွားရင် ခင်ဗျားတို့တစ်မျိုးလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်နော်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ တောလိုက်သမား အဘိုးအိုသည် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဒီမှာ မင်းတို့က ငါ့ကို သေမှာကြောက်တဲ့ အဘိုးကြီးများ ထင်နေသလား၊ တောထဲမှာ ကျားနဲ့နပန်းလုံးလာကောင်ကွ၊ မင်းတို့ ငါ့စကားနားမထောင်ရင် ငါ့ကိုအမဲဆိုနဲ့နော်”

အဘိုးအိုကုန်သည် ပြောရင်း နံရံ၌ချိတ်ထားသော ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံသည် အခြေအနေ မကောင်းမှန်း သိသဖြင့် အိမ်ထဲမှ ဆင်းသွားပြီး ကုလုံက ...

“အဘိုးကြီး ... ခင်ဗျား အသက်ကြီးပြီ၊ ထမင်းဝအောင်သာ စားထားစေတော့”

ဟုပြောကာ အိမ်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။ အဘိုးအိုသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ အကြီးအကဲ၏ သားနှစ်ယောက်သည် လူဆိုးလူမိုက်များ အားကိုးနှင့် မိုက်ရိုင်းလွန်းလှ၏။

ရွာအကြီးအကဲ ကိုယ်တိုင် ရွာသူရွာသားများကို သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများပမာ ဆက်ဆံနေ၏။

ဤရွာမျိုး၌ အမိုက်ခံ၍ ဆက်ပြီးနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

မြေးဖြစ်သူကိုလည်း ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံ၏စတုတ္ထမြောက်မယား အဖြစ်မခံနိုင်။ ဝမ်းယု ရောက်လာလျှင် ဤရွာနှင့် ဆေးရာသို့ ပြေးရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ရွာ၌ မိမိနှစ်ပေါင်းများစွာ ပျိုးထောင်လွှဲခဲ့သော လက်ဖက်ခင်းနှင့် တောင်ယာများ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအရာများကို စွန့်ခွာ၍ တစ်ရပ်တစ်မြေသို့ စွန့်ခွာရတော့မည်။

ရွာအကြီးအကဲသည် ဓားပြများ၏ ရန်ကို ကာကွယ်ရန် အကြောင်းပြပြီး လူဆိုးလူမိုက်များစွာကို မွေးမြူထား၏။

အကြီးအကဲကို ဆန့်ကျင်သူများသည် လူ့လောကထဲမှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

အဘိုးအိုသည် တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အတိအလင်းထွက်၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။ မည်သည့်အရပ်က လာမှန်းမသိသည့် ရန်သူက တိတ်တဆိတ် လှုပ်ကြိမှာ စိုးရွံ့၏။

သို့သော် အဘိုးအိုသည် မိမိ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချာခြင်းကို ဂန္ဓမာမသိအောင် ဟန်ဆောင်ထား၏။ အကြီးအကဲသားနှစ်ယောက်ကို နေအိမ်မှ မောင်းထုတ်သဖြင့် အကြီးအကဲမှ ပြင်းထန်သော ရာဇသံများ ထွက်ပေါ်လာနိုင်၏။

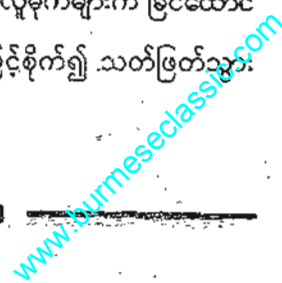
အဘိုးအို ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း လူမဆန်သော ရာဇသံတစ်ရပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုရာဇသံမှာ နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာနိုးလျှင် အဘိုးအို၏ခြင်ထောင်၌ တွယ်ချိတ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို မြင်ရ၏။ စာမှာ (၂၉-ရက်သာ ကျန်တော့သည်)ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အဘိုးအိုသည် မိမိအိပ်ရာမဝင်မီ အိမ်တံခါးချက်များကို သေချာစွာပိတ်ထားလျက်နှင့် အိမ်ထဲသို့ စာရောက်နေခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

အဘိုးအိုသည် (၂၉-ရက်သာ ကျန်တော့သည်)ဆိုသော စာရွက်ကို ဂန္ဓမာမြင်လျှင် ကြောက်ရွံ့မှာစိုး၍ စုတ်ဖြိပ်စ်လိုက်လေ၏။

ရန်သူသည် မိမိအိမ်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်မှန်း ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အကြီးအကဲ၏ လက်မရွံ့လူမိုက်များက ခြင်ထောင်၌ စာကိုမကပ်ဘဲ မိမိ၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့်စိုက်၍ သတ်ဖြတ်သွားနိုင်၏။

အဘိုးအိုသည် ရန်သူ၏ အစွမ်းကိုတွေ့ပြီး ရင်ထဲတွင်
လေးလံသွားလေ၏။

နောက်နေ့များတွင်လည်း ရန်သူ၏ ခြိမ်းခြောက်မှု
များကို ကြုံတွေ့ရပြန်၏။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နံနက်စာစားရန် ထမင်းစားပွဲ
ကို ယူလိုက်သောအခါ ထမင်းစားပွဲ၌ မင်္ဂလာဖြင့် ရေးသားထား
သော (၂၈)ဟူသည့် ဂဏန်းကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဂန္ဓမာသည် လည်ဝယ်သော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ၂၈-ဂဏန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုသိပြီး ထိတ်လန့်
ဘုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဂန္ဓမာက စားပွဲ၌ ရေးထားသောစာကို
ထိတ်လန့်စွာကြည့်၍ ...

“သူတို့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး (၂၈)ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်လို့
သတိပေးသွားတာပဲ၊ သမီး ကြောက်တယ် အဘိုး၊ သူတို့
ဘယ်လိုအိမ်ထဲဝင်လာတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အဘိုးအိုသည် ထိတ်လန့်နေသော မြေးမလေး၏ ခေါင်းကိုပွတ်၍ ...

“အဘိုးလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ သမီးရဲ့၊ ဒီကောင်တွေက သူခိုးစားပြတော့လေ၊ ဒါကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်ကို သိပ်လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့ပေးထားတဲ့ ရက်ပေါင်း(၃၀)မပြည့်သေးပဲနဲ့ အဘိုးတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဂန္ဓမာက ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ...

“ရက်ပေါင်း(၃၀)ပြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘိုး၊ သမီးကြောက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဝမ်းယု မြို့မှာအိမ်ဆောက်နေတာ ပြီးကာနီးပါပြီ၊ ရွာကို ပြန်လာတော့မှာပါ၊ ဝမ်းယုကို ကုန်သည်တွေကတစ်ဆင့် စာပေးလိုက်တယ်၊ ဝမ်းယု အမြန်ဆုံး လာမှာပါ”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။

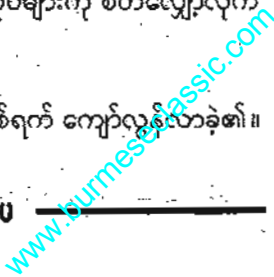
နောက်နေ့မှစ၍ အဘိုးအိုကုဖုန်းသည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကျည်အပြည့်ထိုး၍ မိမိအိမ်ထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်လာမည့်လူကို စောင့်လေ၏။

သို့သော် တစ်ညလုံး မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ မိုးလင်းသွားလေ၏။ နောက်နေ့နံနက် မိုးလင်းသောအခါ အဘိုးအိုသည် ခြံထဲသို့လှည့်ပြီး ရှာဖွေလေရာ ခြံတံခါးဝ၌ အနီရောင်ဖြင့် (၂၇)ဂဏန်းကို ရေးမှတ်သွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

အဘိုးအိုကုဖုန်းသည် ထိုနေ့ညမှစ၍ မိမိအိမ်ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူများကို တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ကျပ်နေခဲ့၏။ သို့သော် ကျူးကျော်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရပဲ နေ့စဉ် မိမိအိမ်၏ ထင်ရှားသောနေရာများ၌ ဂဏန်းများကို တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်လျှော့၍ ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ အဘိုးအိုသည် အိပ်ပျက်မခံတော့ပဲ ရန်သူများကို ချောင်းမြောင်းသည့် အလုပ်များကို စိတ်လျှော့လိုက်လေ၏။

ရက်များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျော်လွန်လာခဲ့၏။

အဘိုးအိုနှင့် မြေးအဘိုးသည် ဝမ်းယု ရောက်လာမည့်
နေ့ကို မျှော်နေလေ၏။

အဘိုးအို ပေးလိုက်သောစာ ဝမ်းယုလက်သို့ရောက်
လျှင် ရွာကို အမြန်ဆုံးရောက်လာမှာ သေချာ၏။ သို့သော် ရွာ
အကြီးအကဲ၏ ရာဇဝံပေးသောရက် နီးကပ်လာသည့်အထိ ဝမ်းယု
ရောက်မလာသေးချေ။

ဂန္ဓမာသည် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အချိန်တိုင်း
ငိုကြွေးနေလေတော့၏။

အဘိုးအိုသည် ဂန္ဓမာကို နှစ်သိမ့်နေသော်လည်း
မိမိကိုယ်တိုင် ဝမ်းယုအတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။

ရွာအကြီးအကဲပေးသော ရက်ပေါင်း(၃၀)မှ (၁၀)
ရက်သာ ကျန်တော့၏။

မြို့တက်ပြီး ဂန္ဓမာနှင့်အတူနေရန် အိမ်ဆောက်နေ
သည်ဆိုသော ဝမ်းယုထံမှ မည်သည့်အကြောင်းကိုမျှ မကြားရချေ။

ဝမ်းယုတစ်ယောက် ဂန္ဓမာအပေါ် သစ္စာဖောက်ဖျက်
သွားပြီလား။

သို့တည်းမဟုတ် အန္တရာယ်များပြားလွန်းသော ပန်း
လေးတစ်ပွင့်ကို ဆွတ်ခူးရန် သတ္တိကြောင်သွားလေမလား။

ဂန္ဓမာတို့ မြေးအဘိုးသည် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်
အဖြစ် ဝမ်းယု အလာလမ်းကို စောင့်ကြိုနေဆဲဖြစ်၏။

ဂန္ဓမာသည် ရွာထဲသို့ မြင်းများဝင်ရောက်လာပြီဆို
လျှင် ဝမ်းယုများ ဖြစ်လေမလားဟုဆိုကာ အပြေးအလွှား သွား
ကြည့်တတ်၏။

သို့သော် အကြီးအကဲ ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်မှာ
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး ဝမ်းယု ရောက်မလာနိုင်ခဲ့ချေ။
အကြီးအကဲ၏ လူများသည် အဘိုးအိုတို့မြေးအဘိုး ထွက်မပြေးနိုင်
ရန် တောလမ်း၌ လက်နက်လူသူအင်အား တောင့်တင်းစွာဖြင့်
အစောင့်များ ချထားလေ၏။

ထိုအစောင့်များအားလုံး သေဝံ့သတ်ဝံ့သော လက်
မရွံ့ လူဆိုးများဖြစ်သဖြင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတွက် အတောင်
ပေါက်မှသာ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည်။

ဂန္ဓမာသည် သူတို့အိမ်၏ ရေစည်ကြီး၌ (၂)ဂဏန်းကို မြင်သည့်နေ့မှစ၍ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုလေတော့၏။

ဝမ်းယူ မလာတော့ဟု ယူဆပြီး အားပါးတရ ငိုကြွေးနေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မိမိတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ရှင်ကွဲကွဲကြလေတော့မည်။ မချစ်မနှစ်သက်သူ လူဆိုးလူသွမ်းများ၏ လက်၌ မိမိဘဝကို ထိုးအပ်ပြီး သူတို့ပြုသမျှ နုရတော့မည်။

လူရမ်းကားများ၏ အနိုင်ကျင့် ဖော်ကားခြင်းကို ခံရတော့မည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ဘဝသည် အရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက်သကဲ့သို့ ခံစားရလေတော့မည်။

အဘိုးအို ကိုယ်တိုင် ဂန္ဓမာ ငိုရိုက်နေခြင်းကို တားဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ချေ။

အဘိုးအိုသည် တောလိုက်မဆိုးပီပီ ဤမျှအခက်အခဲများစွာနှင့် ကြုံတွေ့နေသော်လည်း အကြီးအကဲ၏ဆန္ဒအတိုင်း မြေးဖြစ်သူကို လိုက်နာစေရန် စိတ်ကူးခြင်းမရှိချေ။

ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကဲ့သို့ လူဆိုးလူညစ်များနှင့် ပေါင်းဖက်ရသည်ထက် သေရတာမှ မိုကောင်းသည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်များကို ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ခုခံ၍ မိမိမသေမီ ၎င်းတို့အား ငရဲပြည်သို့ ရသမျှ ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

www.burmeseclassic.com

ယနေ့ညသည် လမိုက်ည ဖြစ်သဖြင့် မှောင်မိုက် လွန်းလှ၏။

ယနေ့နံနက်က (၂)ဂဏန်းကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အဘိုးအိုသည် တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်ချေ။ ယနေ့ည(၁)ဂဏန်းကို ကျိန်းသေလာရေးကြဦးမည်။

(၁)ဂဏန်း ရေးပြီးလျှင် မိမိတို့ကကြမ္မာသည် မည်သို့ဖြစ်မည်မသိ။

အဘိုးအိုသည် မိမိ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ရန်သူများကို ငရဲသို့ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မိမိအသက်အရွယ်သည် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိရလေပြီ။ သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရမှာ မကြောက်တော့ချေ။ မြေးမလေးအတွက်သာ စိုးရိမ်သဖြင့် လူစွမ်းကောင်း ဝမ်ယုကို မျှော်နေမိ၏။

ဝမ်ယုတစ်ယောက် မိမိတို့မြေးအဘိုးအပေါ် သစ္စာဖောက်သွားလေပြီလား။ အန္တရာယ်နှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေသလား။

ယနေ့ည(၁)ဂဏန်းပေါ်လာပြီးလျှင် ရွာအကြီးအကဲ၏ ရာဇသံပေးသော နေ့ရက်တို့ ကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။

ဤနေ့သို့ရောက်လျှင် လူဆိုးလူမိုက်များသည် အုပ်စုလိုက်လာရောက်၍ မိမိကိုသတ်ဖြတ်ကာ မြေးမလေးကို ဆောင်ယူသွားလေမည်လား။

ဤသို့ဆိုလျှင် မြေးမလေးသည် မချစ်မနှစ်သက်သူများ၏ ရင်ခွင်၌ ဘဝငရဲကို ခံစားရတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောလိုက်မုဆိုး အဘိုးအို၏ နားထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကို ကြားလိုက်၏။

ထိုအသံသည် ခြံခါးဆီမှ လာသည်ထင်၏။ အဘိုးအိုသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်၍ ကျည်အပြည့်ထိုးထားသော သေနတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။

အကြီးအကဲ၏ လူများ မိမိအိမ်သို့ ချွတ်နင်းဝင်ရောက်
လာပုံရ၏။

အဘိုးအိုသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် အသက်ချင်းလဲရန်
ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

မိမိ၌ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ များစွာရှိ၏။ လူဆိုး
လူသွမ်းများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ခိုက်ရင်း မိမိအသက် ဆုံးစေရမည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးဝဆီမှ အသံရပ်သွား၏။

အဘိုးအိုသည် သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်
ကိုင်၍ ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်၏။

ခြံထဲ၌ လရောင်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိ
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း လူဆိုးလူမိုက်များအရိပ်
အယောင်ကို မမြင်ရ၊ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ။

ထိုစဉ်မှာပင် မြေပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေ
သော အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအရာသည် တောလိုက်မှဆိုးမျက်လုံးနှင့် တွားသွား
သတ္တဝါတစ်ဦးဟု ထင်မြင်မိ၏။

သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ
လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူသည် မိမိ၏အိမ်ရှိရာသို့ မြေပေါ်မှာ တွားတွား
သွား၍ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာ၏။

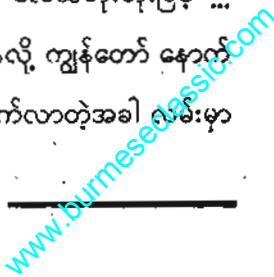
အဘိုးအိုသည် ထိုသူကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်နေ
စဉ် ထိုသူသည် အိမ်ထဲသို့ ခုန်လွှား၍ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို
ဆတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုသူကို
ကြည့်လိုက်ရာ “ဝမ်ယု”ဖြစ်နေသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး ...

“မင်း ရောက်လာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါတို့မြေး
အဘိုး တစ်ချိန်လုံး မင်းကိုမျှော်နေတာကွ”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်ယုက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မြို့ပေါ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေလို့ ကျွန်တော် နောက်
ကျနေတာအဘိုး၊ ကျုပ် ရွာကိုရောက်လာတဲ့အခါ လမ်းမှာ

အဘိုးတို့သတင်းကို ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်း မဝင်ဘဲ အခုလို ခိုးဝှက်ပြီး ဝင်လာရတာပေါ့။
ဒီကောင်တွေ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ အဘိုးရယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး။
ကျုပ်ဗိုက်ထဲမှာ အတော်ဆာနေပြီ၊ စားစရာရှိရင် အရင်
ကျွေးပါဦး၊ ကျုပ် ရန်သူရဲ့ အလစ်အငိုက်ကိုကြည့်ပြီး
တောထဲမှာ တစ်နေကုန် ပုန်းအောင်းနေရတာပျ၊ ဂန္ဓမာ
ကို မြန်မြန်ခေါ်ပေးပါဦး။ သူ စိတ်အားငယ်နေလောက်
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၍
“ငါ့မြေးလေး စိတ်အားငယ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ မောင်ရေ၊
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပါပဲ၊ သူ့ခမျာ မင်း
နဲ့ ရှင်ကွဲကွဲရမယ်ထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်
ဖို့တောင် ကြံစည်ထားပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂန္ဓမာသည်
အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး ချစ်သူဖြစ်သူကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအား
ပြေးဖက်၍ ...

“ညီမဆီ ရောက်လာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကို
ရယ်၊ အစ်ကို ညီမကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်းယုက ဂန္ဓမာ၏ ပခုံးကို ယုယ
ခွာပွေ့ဖက်၍ ...

“ညီမကို အယ်တော့မှ အိမ်ကို စွန့်မပြေးဘူး၊ အစ်ကို မြို့
ပေါ်မှာ ညီမနဲ့အတူနေမယ့် အိမ်လေးကိုဆောက်ပြီး မတရား
အဖမ်းခံရလို့”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လည်ပြော
ဆိုလေရာ ဂန္ဓမာစဉ်မြေးအဘိုးသည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတော့၏။
ထို့နောက် အဘိုးအိုက ဝမ်းယု စားသောက်ရန်
ပဲပေါက်စီများကို ထုတ်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် အစားအစာ အနည်းငယ်ကို စားသောက်
လိုက်သဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပြေပျောက်သွားသယောင်ရှိ၏။
ဝမ်းယုက စားသောက်ပြီးနောက် ...

“ဈာအကြီးအကဲရဲ့ လက်မရွံ့လူမိုက်တွေ တောလမ်းနဲ့
ရေလမ်း နှစ်လမ်းစလုံးမှာ စောင့်နေကြတယ်၊ အဘိုးအိုရဲ့

အိမ်ကလေးကိုလည်း လေးဖက်လေးတန်ကနေ အစောင့်
တွေ ချထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ညမှောင်မဲ့အချိန်
ကိုစောင့်ပြီး တိတ်တဆိတ် ဝင်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုက ...

“မောင်ရင့်သတ္တိကို ချီးကျူးပါတယ်။ အခုလို အန္တရာယ်
တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားတဲ့သူ
ကိုမှ သူ့ရဲကောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ တော်ရုံလူဆိုရင် အန္တရာယ်
များတဲ့လမ်းမှာ မစွန့်စားရဲပဲ နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးသွား
မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်ယုက ...

“ကျုပ်ချစ်သူရှိတဲ့နေရာကို အန္တရာယ်တွေ ဘယ်လောက်
များများ ကျုပ် အသက်စွန့်ပြီး လာရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစကားကို နားထောင်၍
ဂန္ဓမာသည် များစွာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်မိလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ၎င်းတို့လူစု ညမှောင်မှောင်ထဲ၌ စကား
ကောင်းနေစဉ် ရွာအကြီးအကဲ၏ လက်မရွံ့လူမိုက်တစ်ဦးသည်

နောက်ဆုံးနေ့ရက်ဖြစ်သော (၁)ဂဏန်းကို ရေးသားရန် ခြံစည်း
ရိုးသို့ ကပ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ခြံတိုင်တစ်နေရာ၌ မင်္ဂလာဖြင့်(၁)ဂဏန်း
ကို ရေးလိုက်၏။ ဤသို့ရေးသားပြီး နောက်ကြောင်းသို့ပြန်ရန်
ပြင်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသဖြင့် 'ခြံ
ခည်းရိုးနားသို့ကပ်ပြီး နားစွင့်လေ၏။ ဝမ်ယုက ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ညပဲ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်ယုတို့၏ စကားပြောသံများကို ကြား
နေပြီး၊ ၎င်းတို့ လေးဖက်လေးတန် စောင့်ကြပ်နေသော အိမ်ထဲသို့
ဝမ်ယု ရောက်နေကြောင်း အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် ထူးခြားသောသတင်းကို အကြီးအကဲ၏
လူများထံသို့ အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရန် တောလမ်းအတိုင်း ပြေး
လွှားခဲ့လေ၏။

အကြီးအကဲ၏ စံအိမ်ကြီး၌ လက်မရွံ့လူမိုက်များ
ခုဝေးရောက်ရှိနေကြ၏။

ထိုအခါ (၁)ဂဏန်းရေးလာသော လူဆိုးသည် အကြီးအကဲ၏စံအိမ်ကြီးရှေ့၌ ခြံတံခါးသံကွင်းကို အသံမကြားအောင် ခေါက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ညဘက် အစာရှာထွက်လာသော မြွေတစ်ကောင်သည် ခြံတံခါးအနီး၌ ရှိနေပြီး ထိုသူ၏ခြေထောက်ကို ပေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် အားခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး မျက်လုံးများပြာဝေလာလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာအကြီးအကဲ၏ခြံတံခါး ပွင့်သွားပြီး မီးပုံးကိုင်ထားသော အစောင့်များသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျနေသူနှင့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အစောင့်များသည် မြွေဟောက်ကို ဝိုင်းဝန်းရိုက်သတ်လိုက်ပြီး မြွေကိုက်ခံရသူအား ဆေးကုရန် ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ...

“ဝမ်ယု ရောက်နေပြီ ... ဝမ်ယု ရောက်နေပြီ”

ဟု သတင်းပေးလေ၏။ သို့သော် ထိုသူ မြွေကိုက်ခံရပြီး ကယောင်ကတမ်း ပြောနေသည်ထင်ကာ မည်သူမျှ နားမဝင်ကြချေ။

ဝမ်ယုတို့လူစုကို ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝမ်ယုက ဟန္တမာ၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“အစ်ကိုတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရွာ အကြီးအကဲ ပေးထားတဲ့ရက်က စေ့သွားပြီ၊ ဒီနေ့မှမပြေးရင် နောက်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အစ်ကို ရွာထဲကို ဝင်တုန်းက တောလမ်းနဲ့ မြစ်ကြောင်းလမ်း နှစ်လမ်းစလုံး မှာ လူဆိုးလူမိုက်တွေ စောင့်ကြပ်နေတာ တွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို တောလမ်းကနေ ဝင်လာတော့ လူဆိုးလူမိုက်တွေ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တောလမ်းကပဲ ပြန်သွားချင်တယ်”

ဝမ်ယု၏စကားကြောင့် အဘိုးအိုသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဤတော ဤတောင်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ မုဆိုးလုပ်လာသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်များ၏ လက်ကလွတ်အောင် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်နိုင်၏။ အဘိုးအိုက မြေပုံတစ်ခုကိုဆွဲ၍ ...

“တောလမ်းနဲ့ မြစ်ကြောင်းလမ်း နှစ်လမ်းစလုံးမှာ အန္တရာယ်တွေရှိနေတယ်၊ ငါတို့ မလွတ်နိုင်ဘူး”

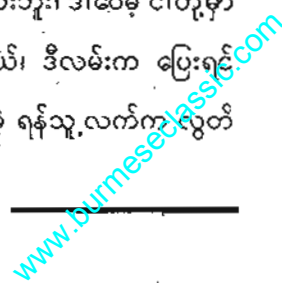
ဟု ပြောလေ၏။

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ဝမ်ယုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ရမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ဖို့ မလိုသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ပြေးစရာ တစ်လမ်းကျန်သေးတယ်၊ ဒီလမ်းက ပြေးရင်တော့ လုံးဝခရီးမတွင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူ့လက်ကလွတ်

မြောက်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တဲလမ်းတွေက ပြေးရင် ကျုပ်တို့ လွတ်လည်း ရှေ့မှာ ပြန်မိမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ သစ်တောထဲက ဖြတ်ပြေးမှု လွတ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝမ်းယုက သက်ပြင်းချ၍ ...

“သစ်တောကိုဖြတ်ရင် အကြီးအကဲရဲ့အိမ်ကို ဦးတည်ပြီး အရင်သွားရမယ်၊ သစ်တောဖြတ်လမ်းက အကြီးအကဲအိမ် အနောက်မှာပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စွန့်စားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ပြေးမယ်ဆိုရင် တောလမ်းက ပြေးမယ်လို့ ဘယ်သူမှစဉ်း စားမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောလမ်းကို ပြေးဖို့အတွက် ရန်သူ ရဲ့ဖိုင်နက်ထဲကို ဝင်ရမယ်လေကွာ၊ ရန်သူ့လက်ကပြေး တဲ့လူဟာ ရန်သူနဲ့ဝေးရာကိုပဲ ပြေးမှာပေါ့၊ ရန်သူရဲ့ပိုင် နက်ထဲကို ခေါင်းလျှိုပြီး ဘယ်သူဝင်လာမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းယုက ...

“သဘောပဲဗျာ၊ လူသွားလမ်းရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးအိုက ...

“တောလမ်းမှာ လူသွားလမ်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်တွေ ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ မြို့ကိုရောက်တဲ့အတွက် အင်မတန် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာ သေချာတယ်”

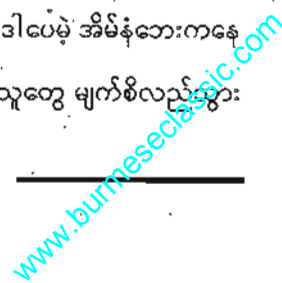
ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝမ်းယုက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိုးဟာ တောလိုက်မှဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုနှင့်

ဝမ်းယုသည် လမ်းခရီး၌ စားသောက်နိုင်ရန် အိမ်ရှိအစားအစာများ ကို အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ ဝမ်းယုက ...

“ကျုပ်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် ရှေ့နောက်တွေမှာ ရန်သူတွေ ကင်းပုန်းစောင့်နေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ပြေးရင် တန်းမိသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်နံဘေးကနေ ခြံစည်းရိုးကိုဖျက်ပြီး ပြေးရင် ရန်သူတွေ မျက်စိလည်အွှား

နိုင်တယ်၊ ပြောနေကြတာတယ်ဗျာ၊ အခုပဲ ခြံထဲကိုဆင်းကြ
မယ်”

ဟု ပြောကာ ၎င်းကိုယ်တိုင်ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခြံထဲ
သို့ ဆင်းလေ၏။

ခြံစည်းရိုးကို ကာရံထားသော သွပ်ဆူးကြီးများကို
ဖြတ်တောက်လေ၏။ ခြံစည်းရိုး ပြတ်သွားသောအခါ သူတို့အား
လုံး မှောင်ရိပ်ခို၍ ခြံထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ခြံထဲမှ ဝပ်တွား၍
တရွေ့ရွေ့ သွားလာကြ၏။

သူတို့အားလုံး ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လွတ်
ရာကျွတ်ရာအရပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဝမ်ယု ဦးဆောင်၍ အကြီးအကဲ၏စံအိမ်ကြီးရှိရာ
ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ အကြီးအကဲ၏စံအိမ်အနောက်၌
သစ်တောကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသစ်တောကို ဖြတ်သန်းပြီး အနီးဆုံး
မြို့သို့ရောက်အောင် ပြေးရမည်။

ဝမ်ယုတို့သည် လမ်းခရီး၌ လူဆိုးလူမိုက် အစောင့်
အကြပ်များကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် အစောင့်အကြပ်များအားလုံး
ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်ကြသဖြင့် အကြီးအကဲအိမ်အနောက်ရှိ
သစ်တောကြီးသို့ အလွယ်တကူ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဝမ်ယုက သစ်တောထဲ၌ အဘိုးအိုနှင့် ဂန္ဓမာကို
ခေါ်ကာ ...

“သစ်တောထဲကဖြတ်ပြီး ပြေးမယ်လို့ သူတို့ လုံးဝထင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သစ်တောက အကြီးအကဲအိမ် အနောက်မှာ
ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ သားရဲတွင်းထဲ ဝင်ဖြေးမှာမ
ဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေ မထင်မှတ်တဲ့
သားရဲတွင်းထဲကိုဝင်ပြီး စွန့်စွန့်စားစား ပြေးကြတာပဲ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခရီးလမ်းက ကြမ်းချင်ကြမ်းမယ်”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက ...

“သစ်တောကို ကျုပ်အရင်တုန်းက ဖြတ်သန်းဖူးပါတယ်၊
သစ်တောကြီးကို နှစ်ရက်လောက်ဖြတ်လိုက်ရင် မြို့ကိုရောက်
ပြီး ဒါပေမဲ့ သစ်တောနဲ့ မြစ်ကြောင်းက ကပ်လျှင်ရှိ

နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ သစ်တောထဲက ထွက်ပြေးကြောင်းသိရင် သူတို့ မြစ်ကြောင်းလမ်းနဲ့ လိုက်လာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သစ်တောကိုဖြတ်ပြေးတယ်ဆိုတာ မသိရင်တော့ လိုက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝမ်းယုတို့သည် သစ်တောထဲသို့ စတင်ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

ခရီးလမ်းသည် ကြမ်းတမ်းလှ၏။ လူသွားလမ်းပင် မရှိသဖြင့် ဓားတစ်လက်ဖြင့် လမ်းထွင်ပြီး သွားရ၏။

အဘိုးအိုသည် ငယ်စဉ်က တောလိုက်ခဲ့စဉ် ဤတောမနက်ဟုဆိုကာ တောလမ်းခရီးကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းအား နောင်တရဟန်ရှိ၏။

ဝမ်းယုသည် ရှေ့မှဓားတစ်လက်ဖြင့် လမ်းထွင်ပြီး သွားလာနေ၏။

ထိုသို့ သွားလာခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှုတစ်ခုဖြစ်ခြင်းကို သူတို့အားလုံး မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာသော ရွက်လှေတစ်စီးသည် သူတို့သုံးယောက်ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့၏။

ထိုရွက်လှေသည် အကြီးအကဲနှင့် သိကျွမ်းသော ကုန်သည်ကြီး၏ ရွက်လှေဖြစ်၏။

ကုန်သည်ကြီးသည် ရွာကိုရောက်သည်နှင့် အကြီးအကဲထံသို့ဝင်၍ ၎င်းမြင်တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ၏။

ရွာအကြီးအကဲသည် ထိုသတင်းကိုကြားသည်နှင့် သူ၏သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ သိပ်ညံ့တယ်၊ အဘိုးကြီးနဲ့ ကောင်မလေး ထွက်ပြေးပြီကွ”

ဟု ပြောလေရာ ကျင့်ယုံနှင့် ကုလုံသည် မယုံကြည်နိုင်ပဲ ကျင်ယုံက ...

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ အဖေရယ်၊ အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးပြီ၊ ကောင်မလေးက သစ်တောထဲကဖြတ်ပြီး ဘယ်ကိုခေါ်သွားနိုင်မှာလဲ”

ဟု စောဒကတက်လေ၏။ လှကုံကလည်း ဝင်ရောက်
၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ အကြီးအကဲသည် အရည်အချင်း
မရှိသော သားနှစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း၍
လူဆိုးလူမိုက်များအား အဘိုးအိုကုဖုန်းအိမ်ကိုလွှတ်၍ ကြည့်ခိုင်း
လေ၏။

ဒီအဘိုးအိုကုဖုန်း၏အိမ်၌ မည်သူမျှမရှိကြောင်း
သိရသောအခါ ကျင်ယုံက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ ...

“တောက် ... အဘိုးကြီး၊ သေကာနီးရောက်တော့မှ ငါတို့
ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတယ်၊ သင်းတို့ တွေ့ရင်အသေပဲ”

ဟု ကြိုးဝါးကာ လူဆိုးလူမိုက်များကိုခေါ်၍ လေ
လမ်းခရီးဖြင့် ဝမ်းယုတို့ အနောက်သို့လိုက်လေ၏။

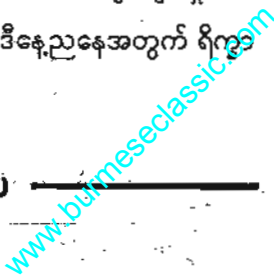
၎င်းတို့နှင့်အတူ လက်မရွံ့ လူဆိုးလူမိုက်များစွာ ပါ
ရှိ၏။

ဝမ်းယုသည် မြစ်ကြောင်းအနီးမှ တရွေ့ရွေ့ခရီး
ဆက်ခဲ့၏။ ခရီးလမ်းက ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် ခရီးမတွင်နိုင်ပဲ
ရှိလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တောလမ်းခရီးကို နှစ်ရက်မျှသာသွားရ
မည်ဟု မှန်းလေသော်လည်း လက်တွေ့၌ နှစ်ရက်နှင့် မရောက်
နိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

နောက်နေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ယူ
ဆောင်လာသော ရိက္ခာများ ကုန်စင်သွားလေ၏။ ထိုနေ့ညနေစာ
အတွက် စားစရာပင် မရှိတော့ချေ။ ဝမ်းယုသည် ၎င်းတို့၏ရိက္ခာ
အခြေအနေကိုကြည့်၍ တောလိုက်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုထံမှ သေနတ်တစ်လက်ကို တောင်းယူ၍ ...

“ဒီတောထဲမှာ တောဆိတ်တွေ အတော်များများရှိမယ်၊
ကျွန်တော် တောလိုက်လိုက်ရင် ဒီနေ့ညနေအတွက် ရိက္ခာ
ရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် တောလိုက်မုဆိုး

ပိပိ ...

“မင်း ဒီမှာနားနေစမ်းပါ။ တောလိုက်တဲ့ကိစ္စက ငါ့ကိစ္စပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဓမံယုက လက်ကာပြု၍ ...

“အဘိုး ပင်ပန်းနေပြီ၊ လူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်မှု ရှိပါစေ၊ အသက်အရွယ်က စကားပြောနေပြီ၊ ကျွန်တော် မှာ တောလိုက်တဲ့အတွေ့အကြုံ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုက ...

“ဒီတော့ ဒီတောင်ကို မင်း မကျွမ်းဘူး၊ မျက်စိလည်သွား မယ်”

ဟု တားဆီးလေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်ယုက ရယ်မော၍ ...

“ဒီအတွက် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဟောဒီပဲစိလေး တွေ ချသွားမယ်၊ ဒါဟာ အကောင်းဆုံး လမ်းမပျောက် အောင် လုပ်တဲ့နည်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးအိုသည် ဝမ်ယု၏စိတ်အား ထက်သန်မှုကို မတားလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် တောလိုက်မထွက်ပဲ ဂန္ဓမာနှင့်အတူ ချောင်းစပ်၌ နေခဲ့လေ၏။

ဝမ်ယုသည် သေနတ်တစ်လက်ကိုထမ်း၍ တော လိုက်ထွက်သွားလေ၏။ သူသည် တောင်ဆိပ်များ ကျက်စားရာ တောင်ထိပ်ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ ဦးတည်သွားလာနေ၏။ ယခင်က တောလိုက်ဖူးသော အတွေ့အကြုံရှိသဖြင့် တောင်ဆိတ် ကို အလွယ်တကူ ဖမ်းမိမည်ဟု ယုံကြည်၏။

သူ၏ခရီးလမ်း မှားယွင်းမှုမရှိစေရန် အိတ်ထဲရှိ ပဲစိလေးများကို တောလမ်းတစ်လျှောက် တစ်စီချင်းချသွားလေ၏။

ဝမ်ယုသည် အတန်ကြာအောင် လှည့်လည်ပြီးနောက် ပေသုံးရာကျော်မြင်သော ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု၌ အစာစား နေသော တောင်ဆိတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဝမ်ယုသည် တောင်ဆိတ်ကြီးကို သေနတ်ဖြင့်သေ ချာစွာချိန်တွယ်၍ ပစ်လိုက်ရာ တောင်ဆိတ်ကြီးသည် ကျောက်စွန်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ၎င်းတို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာ ဖူလှသွား ပြုဖြစ်သဖြင့် တောင်ဆိတ်ကြီးကိုထမ်း၍ အလာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဝမ်းယုသည် တောမကျွမ်းသောကြောင့် လမ်းမမှား စေရန် မိမိ၌ အသင့်ပါလာသော ပဲစိလေးများကိုချ၍ အမှတ် အသား ပြုထား၏။

ထို့ကြောင့် ခရီးလမ်း၏တစ်ဝက်ခန့်ကို အခက်အခဲ မရှိဘဲ ပြန်လာနိုင်၏။ သို့သော် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မိမိ အမှတ်အသားပြုထားသော ပဲစိလေးများကို မတွေ့ရတော့ သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိအသွားလမ်းတစ်လျှောက်လုံး အမှတ် အသားအဖြစ် ချထားသော ပဲစိလေးများကို မတွေ့တော့သဖြင့် တွေးမရအောင် ဖြစ်မိ၏။

ဝမ်းယုသည် တောလိုက်မှဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ် သဖြင့် မိမိ၏လာရာလမ်းကို ခြေရာကောက်၍ပြန်ရန် ခက်ခဲ့လေ ၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းယုသည် တောထဲ၌ တဝဲတလည်လည် ဖြစ်

နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ တောင်ဆိတ်ကြီးကိုပင် မြေပေါ်မှာ ထားခဲ့ ရ၏။ သူသည် တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုအတိုင်း တစ်မိုင်ခရီး လျှောက်ပြီးမှ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးကပ်၍ လျှောက်ပြန်၏။

ဝမ်းယုသည် စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် ဂန္ဓမာတို့ မြေးအဘိုးထံသို့ ပြန်ရောက်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

ဝမ်းယုသည် တောတွင်း၌ လမ်းပျောက်ပြီး ညနေ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဝမ်းယုသည် မိမိအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေမည့် မြေးအဘိုးနစ်ယောက်အကြောင်း တို့ တွေး၍ တောလိုက်ထွက်ခဲ့ခြင်းကိုပင် နောင်တရမိ၏။

တောမကျွမ်းသဖြင့် အမှတ်အသားအဖြစ် မိမိချထား ခဲ့သော ပဲစိလေးများ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိလွှားလေသနည်း။ အမှန်စင်စစ် ဝမ်းယု ချထားသော ပဲစေ့လေးများကို မျောက်အုပ် ကြီးတစ်အုပ်၏ခေါင်းဆောင် မျောက်တစ်ကောင်က တစ်စီချင်း ကောက်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမျောက်သည် ပဲစိများကို ဝမ်ယု ပစ်ချထားသော လမ်းအတိုင်း တစ်စီချင်း ကောက်စားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မျောက်အုပ်ကြီး၏ခေါင်းဆောင်သည် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ တောလိုက်မုဆိုးအဘိုးအိုကို သေချာစွာကြည့်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်သောမျောက်အုပ်ကြီးကလည်း ခေါင်းဆောင်မျောက်နည်းတူ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကြ၏။ ဂန္ဓမာသည် အဘိုးအိုကိုဖက်၍ ...

“အဘိုး ... မျောက်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အော်နေတာလဲ၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုသည် မျောက်အုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်မျောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုမျောက်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကျယ်လျနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

အဘိုးအိုသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက မိမိအဖဲလိုက်ခြင်းကို လိုက်လံနှောင့်ယှက်သော မျောက်တစ်ကောင်အား

သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်ရာ ထိုမျောက်၏မျက်လုံး၌ ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့ခြင်းကို သတိရ၏။

ထိုသို့ မှတ်မှတ်ရရ သတိရခြင်းမှာ အဘိုးအို၏ ပင်ကိုဗီဇစိတ်အရ မျောက်များကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ဘယ်သောအခါမျှ အမဲမပစ်သောကြောင့် သတိရနေခြင်းဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်မျောက်သည် အဘိုးအိုကို မှတ်မိဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေ၏။ ကျန်သောမျောက်များကလည်း ခေါင်းဆောင်မျောက်နည်းတူ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မျောက်အုပ်ကြီး၏အသံသည် လွန်စွာ ဆူညံလှလေ၏။ မျောက်အုပ်ကြီး ဆူညံစွာ ဟစ်အော်နေချိန်၌ ဝမ်ယုသည် တောင်ဆိတ်ကြီးကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ပစ်ချသော အချိန်ပင်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဝမ်ယုသည် စမ်းချောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာ ခဲ့ရာ မကြာမီ မိမိမှတ်ထားမိနေသော ကျောက်လုံးကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရသော် မိမိလမ်းမှန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ၏။

ဝမ်ယုသည် မိမိနိုင်သလောက် သယ်ယူလာသော တောင်ဆိတ်သားများကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်အား ကျွေးနိုင်မည်ဆိုကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်း၍ တောင် ကြီးအောက်သို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောင်ပေါ်မှ မြေး အဘိုးနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းတို့ရှိရာ၌ မီးရောင် ကို မမြင်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ ခိုအောင်းရာနေရာ ပြောင်း ဆွဲသွားလေသလား။ ဝမ်ယုသည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တောင်အောက် သို့ ပြေးဆင်းလာပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကို အသံပြုကြည့်လေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ထံမှ ပြန်ထူးသံ မကြားရချေ။

ဝမ်ယုသည် မှောင်ရီပျိုးစ ဖြစ်နေသဖြင့် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကိုထုတ်၍ ဟိုသည်ထိုးကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ရှိနေသောနေရာ၌ ခွပ်ယုက်ခတ်နေသော ခြေရာများစွာကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်ယုသည် ထိုခြေရာများကိုကြည့်၍ ခေါင်းထဲတွင် ခြိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နာကျင်ကြေကွဲစွာဖြင့် “ဂန္ဓမာ ... ဂန္ဓမာ”ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဝမ်ယုသည် ချစ်သူနှင့် ရှင်ကွဲ ကွဲရပြီဟု ရိပ်စားမိ သိုက်၏။

ဂန္ဓမာတို့မြေးအဘိုးကို ကျင်ယုံတို့လူစု ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်သွားချေပြီ။

ဝမ်းယုသည် အတန်ကြာသောအခါမှ မိမိစိတ်ကို မိမိထိန်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အသစ်စက်စက် မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ထိုမြေပုံ၌ (ဝရမ်းပြေး လူမိုက် ကူဖုန်း)ဟု ရေးသားထားလေရာ အဘိုးအိုကူဖုန်း သေဆုံး ပြီဟု သိလိုက်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားလေ၏။

မိမိတောလိုက်ထွက်သွားသောအချိန်၌ လူဆိုးလူမိုက် များ လိုက်လာပြီး အဘိုးအိုကို သတ်ဖြတ်ကာ ဂန္ဓမာကိုဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားလေပြီ။

ဂန္ဓမာတစ်ယောက် မချစ်မနှစ်သက်သူများနှင့် ပေါင်းဖက်ရသောဘဝငရဲကို ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ ဝမ်းယုသည် မိမိ ချစ်သူနှင့် ရှင်ကွဲကွဲရပြီဟု ယူဆကာ ကျင်ယုတို့လူစုကို လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤဘဝ၌ ဂန္ဓမာနှင့် ပေါင်းဖက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဝမ်းယုသည် အဘိုးအိုကူဖုန်း၏ မြေပုံအနီး၌ နထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍

“အဘိုးတို့မြေးအဘိုးအထွက် လူယုတ်မာတွေကို ကလဲ့စားချေပါမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ အဘိုးတမလွန်ဘဝကနေ ကျေနပ်ပါတော့”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဝမ်းယုသည် မိမိအမဲလိုက်ခဲ့သော ဆိတ်ကြီးကို ပြန်ထမ်း၍ ဓားဖြင့် အပိုင်းပိုင်းလှီး၍ ကင်ခြင်း၊ အခြောက်လှန်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထို့နောက် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတွက် ကလဲ့စားချေနိုင်ရန် အစာအဟာရများကို မှီဝဲလေ၏။

သူသည် အကြီးအကဲရွာနှင့် ဝေးရာသို့ မပြေးဘဲ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့လေ၏။

သစ်တောအတွင်း နှစ်ရက်မျှ ခရီးနှင့်သောအခါ အကြီးအကဲ၏ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူသည် တောင်ပေါ်မှ နေ၍ ရွာကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ဂန္ဓမာရှိရာ နေရာသို့ မှန်းဆကြည့်လေ၏။

ဂန္ဓမာသည် အဘိုးဖြစ်သူ သေဆုံးသည့်အပြင်
ချစ်သူ ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် များစွာပူဆွေးသောက ရောက်နေလိမ့်
မည်။

ထိုအပြင် ဂန္ဓမာ၏ဘဝသည် လူယုတ်မာများကြောင့်
ရှင်လျက်နှင့် သေနေသောဘဝကို ရောက်မှာသေချာ၏။

ဤနေရာ၌ ဂန္ဓမာတို့မြေးအဘိုး၏ ဘဝရေးကြုံတွေ့ရ
ပုံကို ရေးသားရပေဦးမည်။ ဂန္ဓမာတို့မြေးအဘိုးသည် ဝမ်းယုကို
စောင့်မျှော်နေရင်း အတန်ကြာသည်အထိ ဝမ်းယု ပြန်မလာသဖြင့်
အလွန်စိတ်ပူပန်ခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ ဂန္ဓမာတို့ရှိရာသို့ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်
မျောက်ကြီး ခေါင်းဆောင်သော မျောက်အုပ်တစ်အုပ် ရောက်လာ၏။

မျက်စိတစ်ဖက်လပ် မျောက်ကြီးသည် ဂန္ဓမာတို့ကို
ကြည့်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်မျောက်များကလည်း ဆူညံစွာဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကြ၏။

ဂန္ဓမာသည် မျောက်များ၏ အော်ဟစ်သံကြောင့်
အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခဲ့၏။

၂၄၀ မင်းမြတ်သူရ

အဘိုးအိုသည် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်မျောက်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ငါ သူ့ကို အရင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲမိတယ်၊ သူ အခု ငါ့ကို ပြန်ပြီးရန်ငြိုးဖွဲ့နေပြီ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဂန္ဓမာသည် အဘိုးအိုကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“မျောက်တွေက အဘိုးကို ရန်ငြိုးဖွဲ့နေပြီ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ အဘိုးရယ်၊ မျောက်ကလူကို မှတ်မိပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက ...

“သူ မှတ်မိလို့ အဘိုးကို မုန်းတီးရုံရှာတဲ့ အမူအရာနဲ့ အော်နေတာပေါ့၊ ဒီမျောက်ကို အရင်ကတည်းက အသေပစ်သတ်လိုက်ရင် ကောင်းသား”

ဟု နောင်တရဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေလမ်းခရီးနှင့် လိုက်လာသော ရန်သူများသည် မျောက်များ၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံကြောင့်

ခမြဲအဘိုးနှစ်ယောက် ရှိရာသို့ ရိပ်စားမိသွားပြီး ပမ်းဆီးရန် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလေ၏။

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုသည် လက်မရွံ့လူမိုက်များနှင့် အတူ ရေလမ်းခရီးမှ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျင်ယုံက အဘိုးအိုတို့မြေးအဘိုးကိုကြည့်၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်လက်က ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး၊ အဘိုးကြီး ... ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်ကြီးပဲ၊ ကျုပ်အဖေကို ကတိတွေ အတန်တန်ပေးပြီး ဂန္ဓမာကို ခေါ်ပြေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကုလုံကလည်း ဝင်ရောက်၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်တို့ရွာမှာ အရှင်မထားဘူး၊ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် သင်ခန်းစာဖြစ်အောင် ခင်ဗျားကြီးကို သေဒဏ်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုကုမုန်းက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးလှည့်၊ ငါမသေသရွေ့
ငါ့မြေးကို မင်းတို့လို လူယုတ်မာတွေ မရစေရဘူး”

ဟု ကြုံးဝါးကာ လက်ထဲရှိသေနတ်ကို ထုတ်၍
ရန်သူများကို ခုခံရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်သူများသည် အဘိုးအိုကို တုတ်တော်
လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဂန္ဓမာသည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ...

“ကျွန်မအဘိုးကို မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဝင်ရောက်တားဆီးလေ၏။

သို့သော် လူဆိုးလူမိုက်များသည် အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်လှသော အဘိုးအိုကို မထောက်မညှာပဲ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
ကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အဘိုးအိုသည် ကျင်ယုံ၏ သေနတ်ဒဏ်
ရာကြောင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျပြီး သေဆုံးသွားလေ၏။ ဂန္ဓမာသည်

“အဘိုး ... အဘိုး” ဟု အော်ဟစ်ခေါ်ကာ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့်
မေ့မြောသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ လူယုတ်မာများသည် အဘိုးအို၏အလောင်း
ကို မြေတွင်မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။ ဂန္ဓမာအားလည်း ပမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်သွားလေတော့၏။

လူယုတ်မာနှစ်ယောက်သည် ရွာသို့ပြန်ရောက်သော အခါ ဂန္ဓမာအား စံအိမ်ကြီးအနောက်ရှိအိမ်၌ ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။ ဂန္ဓမာသည် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ရှိုက်ငိုနေလေ၏။

သူမ၏မျက်စိရှေ့မှာပင် အဘိုးဖြစ်သူအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြစ်ပစ်ကြ၏။

အဘိုးသည် ရန်သူများကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ခုခံရင်း သေဆုံးသွားခဲ့၏။ အဘိုးသည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူမကို ကာကွယ်ပေးသွား၏။

တောလည်သွားသော သူမ၏ချစ်သူ ဝမ်းယုမှာ မည်သည်အရပ်သို့ ရောက်နေသနည်း။

ဝမ်းယုနှင့် မိမိ ရှင်ကွဲ၊ကွဲရလေတော့မည်။ မချစ်မနှစ်သက်သူတို့၏ ရင်ခွင်၌ မနေလိုဟု ဆုံးဖြတ်၏။

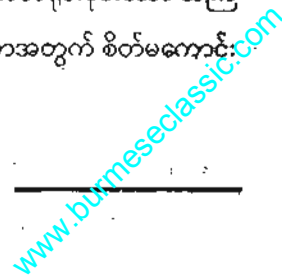
နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူဆိုးလူမိုက်များသည် ဂန္ဓမာအား ရွာစွန်ရှိ အကြီးအကဲပိုင် အိမ်တစ်လုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ထိုအိမ်၌ အစောင့်အကြပ် များစွာချထားလေ၏။

ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံသည် ဂန္ဓမာကို အန္တရာယ်ကြားထဲမှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လာသဖြင့် သူရသင့်သည် ငါရသင့်သည်ဟု ငြင်းခန်နေကြ၏။

ရွာအကြီးအကဲကိုယ်တိုင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိစ္စကို မဖြေရှင်းနိုင်ပဲ ရှိနေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သူရသင့်သည် ငါရသင့်သည် မဝေခွဲနိုင်သဖြင့် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပတ်ကျ ပေါင်းသင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကို၏ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းသော အကြံအစည်ကို တစ်ရွာလုံး သိရှိသောအခါ ဂန္ဓမာအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သို့သော် တစ်ရွာလုံး ရွာအကြီးအကဲကို ကြောက်ရွံ့
နေရသဖြင့် မည်သူမျှ သံတ္တိခဲမလုပ်ဝံ့ချေ။

ကျင်ယုံသည် ဂန္ဓမာကို အရင်ဆုံး သိမ်းပိုက်ရန်
အလှည့်ကျလေ၏။

ထို့ကြောင့် တရုတ်ရိုးရာဆေးမြစ်များနှင့် ဖော်စပ်
ထားသော အားဆေးကိုသောက်၍ ဂန္ဓမာရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကျင်ယုံ၏ မယားသုံးယောက်သည် မိန်းမသားချင်း
စာနာစိတ်မရှိဘဲ ဂန္ဓမာကို အတင်းအဓမ္မချုပ်ကိုင်၍ ရေချိုးစေ
၏။

ပြီးနောက် လင်တော်မောင် ကျင်ယုံ ခြေတော်တင်ရန်
အတွက် အလှပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ဂန္ဓမာသည် အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်၌ တရှုံ့ရှုံ့ငို
ယိုနေစဉ် တဏှာရှူးကျင်ယုံ ရောက်လာ၏။ ကျင်ယုံသည် ဂန္ဓမာ
၏ ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးကို သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“လှလိုက်တာကွာ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက် ဖြူဖွေးနုအိ
နေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မမြင်ဖူးဘူး၊ ခါးလေးက သေးသွယ်

ပြီး တင်လေးက စွင့်နေတာပဲ၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ဝမ်းယု
နဲ့ မတန်ဘူး၊ ငါနဲ့ပဲ တန်တယ်”

ဟု ပြောကာ ဂန္ဓမာအား အလိုမတူဘဲ သိမ်းပိုက်
သွိုက်လေ၏။

ဂန္ဓမာသည် ဘဝငရဲကို အရှင်လတ်လတ် ခံရ
လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဂန္ဓမာသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဘဝငရဲကို ခံစားပြီး
နောက် အိပ်ရာပေါ်၌ လဲ၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျင်ယုံသည် ထို
အခါမှပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ
၏။

အခန်းအပြင်၌ ကျင်ယုံ၏ မယားသုံးယောက် စောင့်
နေလေ၏။ ကျင်ယုံက မယားများကိုကြည့်၍ ...

“နင်တို့ သိပ်တော်တယ်၊ ငါဒီနေ့ အရမ်းကျေနပ်တယ်၊
အရမ်းပဲ ပျော်တယ်၊ နင်တို့ကို ဆုချီးမြှင့်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျင်ယုံ၏မယားများလည်း
ဖျော်ရွှင်သွားလေတော့၏။

ဂန္ဓမာသည် ညသို့ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်
စာ၍ သူမ၏ဘဝငရဲကို မိုးနတ်မင်းထံတွင် တိုင်တည်လေ၏။

ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးအောက်မှ အရောင်တလက်လက် တောက်ပ
နေသော မားတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုမားသည် တဏှာရူးကျင်ယုံထံမှ သူမနှိုက်ယူ
ထားသောမားဖြစ်၏။

ဂန္ဓမာသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ...

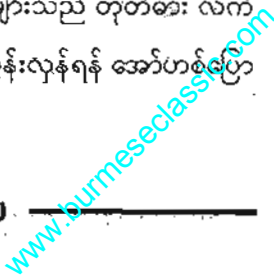
“အစ်ကိုရယ် ... ကျွန်မတို့ နောင်ဘဝမှာပဲ၊ ပြန်ဆုံကြ
တော့မယ်”

ဟု ကြီးဝါးကာ သူမ၏ရင်ဝကို မားဖြင့်ထိုးစိုက်၍
သေပွဲဝင်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂန္ဓမာ မိမိကိုယ်
မိမိ အဆုံးစိရင်သွားသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပျံ့သွားလေ၏။

တစ်ရွာလုံး ဂန္ဓမာတို့ မြေးအဘိုးအတွက် စိတ်မ
ကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြ၏။

အချို့သော ကာလသားများသည် တုတ်စား လက်
နက်များကိုကိုင်၍ ရွာအကြီးအကဲကို တွန်းလှန်ရန် အော်ဟစ်ပြော
ဆိုကြ၏။

ထို့နောက် သူရသတ္တိရှိ၍ မခံချင်စိတ်ရှိသော ကာလ
သားများစုဝေး၍ ယုတ်မာကောက်ကံကုန်သူများကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်
ခိုက်ရန် ကြံစည်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဝမ်းယုသည် အနီးရှိတောအုပ်သို့ ရောက်
သွားလေ၏။ တောအုပ်ထဲ၌ ရွာ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ
စဉ် ထင်းခုတ်ရန်လာသော ရွာသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဂန္ဓမာ
၏အဖြစ်ဆိုးကို ကြားသိရလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ဂန္ဓမာ၏သတင်းကို ကြားသည်နှင့်
ကျင်ယုံတို့လူစုကို မိုးအဆုံးမြေအဆုံး လက်စားချေ သတ်ဖြတ်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိ၏ချစ်သူ ဂန္ဓမာ၏ရုပ်အလောင်းကို
နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ရှုရန်အတွက် ညအချိန်၌ ရွာထဲသို့ ခိုး
ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂန္ဓမာ၏ရုပ်အလောင်းကို ရွာစွန်ရှိ အလောင်းထား
ရာနေရာ၌ ပြင်ဆင်ထား၏။

ဝမ်းယုသည် ဤနေရာသို့ မှောင်ရိပ်ခို၍ ရောက်အောင်
သွားပြီး အစောင့်အကြပ်များ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် အလောင်းစင်
အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ ရှိနေသော ဂန္ဓမာ၏
ရုပ်အလောင်းကို နမ်းရှုံ့၍ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အားရအောင်
ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဤသို့ကြည့်ရှုရင်း ဂန္ဓမာ၏လက်၌ ဝတ်ဆင်ထား
သော လက်ထပ်လက်စွပ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ထိုလက်စွပ်ကို
ဧွတ်ယူလိုက်၏။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံကို
လက်စားချေလိုက်နိုင်သည့် အချိန်၌ လက်ထပ်လက်စွပ်ကိုပြု၍
ငင်းတို၏ယုတ်မာမှုကို ပြန်လည်အမှတ်ရစေရန်ဖြစ်၏။

ဝမ်းယုသည် ဂန္ဓမာကို အားရအောင်ကြည့်ရှုပြီးနောက်
သူမအတွက် ပြန်လည်၍ ကလဲစားချေပေးရန် ကတိပြုပြီး ထိုနေ
ရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

ဝမ်ယုသည် တောတွင်းသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး တောအုပ်ကြီးထဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ရင်း ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို လက်စားချေနိုင်ရန် ကြံစည်နေခဲ့၏။

သူသည် တောအုပ်ကြီးထဲ၌ လှည့်လည်ရင်း ဂန္ဓမာကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတသော စိတ်များအား မေ့ပျောက်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရလေ၏။

ဝမ်ယုသည် တောတွင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်း အရိုင်းအစိုင်းကဲ့သို့ နေထိုင်သဖြင့် သူ၏ဆံပင်များ ရှည်လာ၏။ ကြာသောအခါ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ဖုံးလွှမ်းလာ၏။

ထို့ကြောင့် တောတွင်းသို့ ထင်းခုတ်ရန် လာသူများက တောတွင်း၌ လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက် လှည့်လည်သွားလာနေသည်ဟူသော ကောလာဟလ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဝမ်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း တောတွင်း၌နေထိုင်ရခြင်းမှာ ဂန္ဓမာနှင့် ပတ်သက်သော ပူဆွေးသောကများကို မေ့ပျောက်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။

အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သောအခါ ရင်ထဲ၌ တောက်လောင်နေသောမီးများ ငြိမ်းလှပြီဟု ယူဆကာ မိမိ၏ရန်သူများကို လက်စားချေ တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်၏။

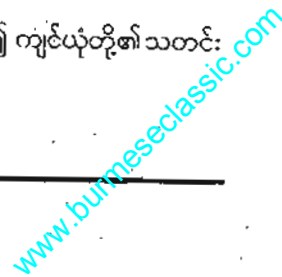
ဝမ်ယုသည် တောနက်ကြီးထဲမှထွက်၍ ရွာကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သတင်းစကားတစ်ခုကို ကြားသိရလေ၏။

ရွာ၌အကြီးအကဲ သေဆုံးသွားပြီးနောက် မခံမရပ်နိုင်သော ရွာသူရွာသားများက ပုန်ကန်ထကြွကြသည်ဆို၏။

ထိုပုန်ကန်ထကြွမှုကြောင့် ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ရွာ၌မနေဝံ့တော့ပဲ မြို့သို့ထွက်ပြေးသွားသည်ဆို၏။

ဝမ်ယုသည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ ကျင်ယုံတို့၏သတင်းကို စုံစမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ကျင်ယုံတို့ ညီအစ်ကိုသည် လောင်းကစားရုံ ဖွင့်ထားသည်ဆို၏။

ဝမ်းယုသည် လောင်းစကားရုံကို သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုကို ချက်ချင်းလက်စားမချေသေးပဲ ၎င်းတို့ညီအစ်ကိုအား စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် အရင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်၌ လောင်းကစားရုံသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး အသင့်ယူဆောင်လာသော ဓာတ်ဆီကို သွန်ချကာ မီးရှို့လိုက်လေ၏။ ထိုညက ဝမ်းယု၏ လက်စားချေကြောင့် လောင်းကစားရုံတစ်ရုံလုံး မီးလောင်ပြာကျသွားလေ၏။

လောင်းကစားရုံ မီးလောင်ခြင်းသည် ရှို့မီးဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ပုလိပ်ဘက်မှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလေ၏။ သို့သော် တရားခံကို ထောက်လှမ်းနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုသည် မီးလောင်သွားသော လောင်းကစားရုံလုပ်ငန်းကို မလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ မြင်းပြိုင်ပွဲနှင့် မြင်းလောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ပြန်၏။

ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုံတို့ မြင်းပြိုင်ပွဲကြည့်ရှုသည်နေ့၌ မြင်းပြိုင်ပွဲ၏ တစ်ဖက်သစ်ပင်ပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်လေ၏။ ထိုသို့ပစ်ခတ်သည့်အခါ ကျင်ယုံတို့ကို ထိမှန်အောင် မပစ်ဘဲ ထိတ်လန့်ရုံသာ ခြိမ်းခြောက်လေ၏။

ကျင်ယုံတို့သည် မိမိတို့ကို အငြိုးကြီးစွာဖြင့် လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသော ရန်သူတစ်ဦး ရှိနေကြောင်း ကောင်းစွာရိပ်စားမိသွား၏။

ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ သတိပြုပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့၏အသက်အန္တရာယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် ကိုယ်ရံတော်များကိုလည်း ဈေးကြီးပေး၍ ငှားရမ်းလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံတို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်စေရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် ကိုယ်ရံတော်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လွှတ်လေ၏။

တို့အခါ ကိုယ်ရံတော်များသည် မိမိအသက်ကို ဘန်ဖိုးထားသူများဖြစ်သဖြင့် ကျင်ယုံတို့ ညီအစ်ကိုထံတွင် အလုပ်မလုပ်ဝံ့တော့ကြောင်း ပြောပေး၏။

တစ်ခါက ဝမ်းယုသည် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားစောင့်နေလေ၏။

ကျင်ယုတို့၏ ကိုယ်ရံတော်သည် ၎င်း၏မယားငယ် အိမ်မှ ပြန်လာစဉ် နောက်ဖေးလမ်းကြား၌ ကြိုစောင့်နေသော ဝမ်းယုနှင့် တွေ့ရ၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိရုပ်ကို အဘိုးကြီးတစ်ဦးအသွင် ပြုပြင်ကာ ကိုယ်ရံတော်ဆိုသူကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လေ၏။ ထိုသို့ အားရအောင် ထိုးကြိတ်ပြီးမှ ...

“မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ကျင်ယုတို့ကိုယ်ရံတော်လုပ်ရင် ဒီထက် နာမည်၊ အသတ်ခံရမယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ထိုသူသည် တစ်သက်လုံး ကိုယ်ရံတော်မလုပ်တော့ပါဟု ကတိပြုလေ၏။

ထို့နောက် ကျင်ယုတို့ထံသို့ ပြန်သွားပြီး ၎င်းယု ထားသော ပိုက်ဆံများကို ပြန်ပေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုသည် ဝမ်းယု၏ သက်စားချေခြင်းကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေရလေ၏။

ကျင်ယုတို့သည် မိမိတို့အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ် လှသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း သွားလာခြင်း၊ ညဉ့်အခါ လောင်း ကစားဝိုင်းများသို့သွားခြင်း စသည်တို့ကို ရှောင်ကျဉ်လေ၏။

၎င်းတို့၏ နေအိမ်များကိုလည်း လူဆိုးလူမိုက်များ ငှား၍ စောင့်ကြပ်ခိုင်းလေ၏။ သို့သော် ဝမ်းယုသည် အခွင့်အရေး ရတိုင်း ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုကို အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးပေး ၍ ထိတ်လန့်အောင် ကြံစည်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျင်ယုတို့သည် မြို့ပေါ်၌ ဆက်၍ မနေဝံ့တော့ဘဲ ဝမ်းယုကို မျက်ခြည်ပြတ်ရန်အတွက် တရုတ်ပြည် သို့ ခရီးထွက်၍ ရှောင်ပုန်းရန်ကြံလေ၏။

၎င်းတို့ညီအစ်ကိုသည် ရွာသူရွာသားများထံမှ အမြတ် ထုတ် သွေးစုပ်ခဲ့သော ငွေကြေးခန များစွာရှိ၏။ ခရီးထွက်ရန် များစွာအဆင်ပြေ၏။

ဝမ်းယုသည် အငြိုးကြီးလှသူ ဖြစ်သဖြင့် ကျင်ယုတို့ ညီအစ်ကို၏ သတင်းအစအနကို မှရ၍အောင် ရှာဖွေ၍ တရုတ် ပြည်အနံ့ တကောက်ကောက် လိုက်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုအား ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသကဲ့သို့ ကစားပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် ဖြ လုပ်ခဲ့လေ၏။ ဧည့်ခန်း၌ ကျင်ယုတို့ ညီအစ်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပြီး ယိုးဒယားပြည် ဗန်ကောက်သို့ ပြေးပြန်၏။

ဝမ်းယုသည် အလုပ်မျိုးစုံလုပ်၍ ဝင်ငွေရှာပြီး ကျင်ယု တို့ရှိရာ ဗန်ကောက်သို့ လိုက်ပြန်၏။ ကျင်ယုတို့ ညီအစ်ကိုသည် ဗန်ကောက်၌ လောင်းကစားရုံထောင်ပြီး စီးပွားရှာရန် ပြင်ဆင်နေ စဉ် ၎င်းတို့ညီအစ်ကိုအား သေနတ်ဖြင့် ရောင်းမြောင်းပစ်ခံရသဖြင့် ထိတ်လန့်ပြီး ဗန်ကောက်မှ ပြေးပြန်၏။

၎င်းတို့သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ရှောင်တိမ်းပြေးပြန်၏။

ဝမ်းယုကလည်း တကောက်ကောက်လိုက်၍ စိတ် ဒုက္ခရောက်ရန် ကြံစည်လိုသဖြင့် ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုကို အမိ မျိုး ဒုက္ခပေးခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျင်ယုနှင့် ကုလုံသည် မြန်မာပြည် ထဲသို့ ဝင်ပြေးပြီး ဝမ်းယုကို မျက်ခြည်ပြတ်ရန် ကြံစည်၏။

ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုတို့နောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်၍ စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်ပြီးကာမှ မြန်မာ ပြည်ထဲ၌ ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုအား လက်စားချေ သတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဤမူခင်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

လူယုတ်မာ ကျင်ယုံနှင့် ကုလုံတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မြန်မာပြည်ထဲသို့ဝင်၍ ခြေရာဖျောက်ရန် ကြံစည်ပြန်၏။

ဝမ်ယုသည်လည်း မြန်မာပြည်ဘက် လိုက်ရပြန်၏။

သူသည် လူယုတ်မာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ဒုက္ခပေးပြီး ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ရောက်လျှင် ရန်သူနှစ်ဦးကို လက်စတုံး စီရင်ရန် ကြံစည်ထားလေ၏။

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုသည် ငွေအင်အား တောင့်တင်းသူများဖြစ်သဖြင့် တစ်နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ အလွယ်တကူ ရှောင်တိမ်းနိုင်၏။

ဝမ်ယုသည် ၎င်းတို့အနောက်သို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ငွေရအောင် ရှာဖွေပြီးလိုက်ရ၏။

သူသည် လူယုတ်မာနှစ်ယောက် အနောက်သို့လိုက်ရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်၏။

၎င်းတို့ကို ခြေရာကောက်မိလျှင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ သူ၏လက်စားချေ စီမံကိန်းကို အဆုံးသတ်ချင်၏။

ဝမ်ယုသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဦးစွာ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ရှာဖွေရ၏။

ကျင်ယုံတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့၌ ရှိမည်ထင်သဖြင့် မြို့အနှံ့ သွားလာရေး လွယ်ကူသော ရထားလုံးသမားအလုပ်ကို ရအောင်ကြိုးစား၏။

ထိုအခါ ဘောက်ထော်ဘက်ရှိ နှင်းဆီခြံလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သော တရုတ်မကြီးတစ်ယောက်၌ မြင်းရထားပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သိရ၏။ ဝမ်ယုသည် တရုတ်မကြီးအား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေရေလည်လည် ပြောဆို၍ အလုပ်တောင်းသောအခါ တရုတ်မကြီးသည် အမျိုးသားအချင်းချင်းဖြစ်၍ ရထားမောင်းကုလားကို အလုပ်ဖြုတ်ကာ ဝမ်ယုကို အလုပ်ခန့်၏။ ဝမ်ယု နေထိုင်ရန်အတွက်လည်း နှင်းဆီခြံအတွင်းရှိ တဲအိမ်လေး၌ နေရာချပေးလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်း သွားလာသည့်အခါ
ကျင်းဘောင်းဘီနှင့် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းကာ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါး
မြိုင်းမွေးများ ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းယု၏ အသွင်သဏ္ဍာန်
မှာ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် မတူချေ။

ဝမ်းယုကို ရထားလုံးငှားသော တရုတ်မကြီးက ...

“မင်းကြီးကြည့်ရတာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့
တရုတ်တစ်ယောက်နဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ပန်ချာပီနဲ့ တူနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယုသည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့
လှည့်လည်ရင်း ရန်သူတော်များကို ရှာဖွေလေ၏။

ကျင်ယုနှင့် ကုလုံသည် ရန်ကုန်မြို့၌ တရုတ်သူဌေး
များကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး သွားလာနေသဖြင့် ၎င်းတို့အကြောင်း
ကို စုံစမ်းရန် လွယ်ကူ၏။

မကြာမီ လူယုတ်မာနှစ်ဦး၏ သတင်းကို အတိအကျ
ရရှိလေ၏။ ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုသည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းရှိ
ဒေါ်ဂူရီဆိုသော တရုတ်အမျိုးသမီးကြီး၏ အိမ်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်
ကြောင်း သိရ၏။

ဒေါ်ဂူရီသည် မှုဆိုးမကြီးဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်
နှင့် သမီးတစ်ယောက်လည်း ရှိကြောင်း သိရ၏။ ဝမ်းယုသည်
ဒေါ်ဂူရီ၏အိမ်သို့ တစ်စေ့တစ်စောင်း ကြည့်လေရာ ဒေါ်ဂူရီ၏သမီး
မကျင်စမ်းသည် လွန်စွာချောမောလှပသော တရုတ်မလေးဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝမ်းယုသည် ရန်သူတော်နှစ်ဦးကို လက်
စားချေ သတ်ဖြတ်နိုင်မည်နေ့ကို စောင့်နေလေ၏။

ကျင်ယုတို့ညီအစ်ကိုသည် ၎င်းတို့၏ ရန်သူရှိကြောင်း
သိသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ သတိကြီးစွာထား၍ နေထိုင်ကြောင်းသိရ
၏။

ကျင်ယုတို့သည် ဘယ်သွားသွား နှစ်ယောက်သား
မခွဲတမ်း သွားလာ၏။

ညအချိန်သို့ရောက်လျှင် အပြင်သို့မထွက်ပဲ အိမ်
တွင်းအောင်း၍ တရုတ်သရုပ်ဝတ္ထုများကိုသာ ဖတ်ရှုနေလေ၏။
ထို့ကြောင့် ဝမ်းယုသည် လူယုတ်မာနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံရန်
အတွက် ခက်ခဲနေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် လူယုတ်မာနှစ်ယောက်သည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းရှိ တရုတ်မကြီးနေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့မည့်ဟန်ဖြင့် ခရီးဆောင်အိတ်များ အိမ်ဆီမှ ချလေတော့၏။

ဝမ်းယုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်ပြီး ရန်သူများကို အမြန်ဆုံး လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝမ်းယုသည် လူယုတ်မာနှစ်ယောက် ငှားရမ်းထားသော ရထားလုံးနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့၏ရထားလုံးသည် ရန်ကုန် ကွမ်းခြံဘူတာကြီး (ရန်ကုန်ဘူတာကြီး) ရှေ့၌ရပ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ရထားလက်မှတ်သွားဝယ်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် မနီးမဝေးမှ နောက်ယောင်ခံလိုက်၍ မသိမသာ နားစွင့်လေ၏။

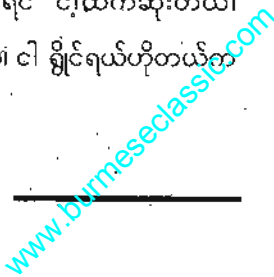
ကျင်ယုတို့သည် မန္တလေးရထားလက်မှတ် မရသဖြင့် ယနေ့ည ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်၌ တည်းခိုရန် ကြံစည်နေကြောင်း ကြားရ၏။ ကျင်ယုက ကုလုံကိုကြည့်၍ ...

“ငါတော့ မကျင်စမ်းကို လက်မလျှော့ချင်သေးဘူး၊ အိမ်ကို တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကုလုံက ခေါင်းခါယမ်း၍ ... “တော်ပါတော့ကွာ၊ ဒီကောင်မက ငါတို့ဘာကောင်တွေဆိုတာ မသိတော့ အမူလွန်နေတယ်၊ သူ့အတွက် အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့၊ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ပဲ သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ဘူတာမှာ လက်မှတ်လာဝယ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျင်ယုက ... “ငါတော့ မကျင်စမ်းကို စိတ်မလျှော့သေးဘူးကွာ၊ ဒီကောင်မကို ငါကြံရင် ရနိုင်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာမို့လို့ ငါ ငြိမ်နေတာကွ၊ ယူနန်မှာဆိုရင် ဒီကောင်မမျိုး ငါလက်ထဲရောက်တာကြာပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကုလုံက ... “မင်းကတော့ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါထက်ဆိုးတယ်၊ တားလို့မရရင်လည်း သွားပေတော့၊ ငါ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်က စောင့်နေမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျင့်ယုံက သဘောကျစွာဖြင့် ...

“ငါနဲ့ မကျင့်စမ်း အဆင်ပြေရင်တော့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် ကို မလာတော့ဘူး၊ မင်း ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက် တည်း နေပေတော့”

ဟု ပြောကာ လမ်းခွဲ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျင့်ယုံသည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းရှိ တရုတ်မကြီးအိမ်သို့ ပြန် သွားလေ၏။

စမ်းယုသည် ရထားလုံးဖြင့် အနောက်မှ လိုက်ခဲ့ လေ၏။

ထိုသို့ အနောက်မှလိုက်ရင်း ခါးကြားမှ ဓားမြှောင် ကိုစမ်းကာ အခွင့်သာလျှင် ကျင့်ယုံကို ယနေ့ညပင် လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျင့်ယုံသည် စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းရှိ ၎င်းတို့ငှား ရမ်းနေထိုင်သော တရုတ်မကြီး ဒေါ်ဂူရီ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်တက် သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရပြီး ကျင့်ယုံ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းပြေးလာ၏။

ကျင့်ယုံ၏ အနောက်မှ တရုတ်လူငယ်တစ်ဦးသည် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကိုင့်၍ ဒေါသတကြီး လိုက်လာပြီး ...

“ငါ့နမကို မခော်ကားနဲ့၊ ငါတို့မိသားစုကို ငွေမက်တယ် များ အောက်မေ့လို့လား၊ သတ္တိရှိရင် လာလေ၊ ဟောကောင် လာခဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ကြွေးဝါးပြီး လိုက်လာလေ၏။ ကျင့်ယုံ သည် အိမ်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းလာပြီး မလှမ်းမကမ်း၌ ဝမ်းယု၏ ရထားလုံးကို မြင်သဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို အမြန်မောင်းစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် မိမိ၏ ရထားလုံးပေါ်သို့ ရန်သူတော် ကြီး ရောက်လာသဖြင့် ၎င်းကိုလုပ်ကြံရန် ရေကန်အသင့် ကြာ အသင့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ မမောင်းဘဲ တာမွေ ရုပ်ကွက် ဖိုးစိန်လမ်းသို့ မောင်းလေ၏။ သူသည် ရထားလုံးမောင်း သမားအဖြစ် အသက်မွေးရင်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူမနေသော အိမ်အို အိမ်ပျက်များကို သတိထားမိ၏။

ငင်းတို၏ရထားလုံး ဘိုးစိန်လမ်းသို့ ရောက်သော အခါ ညကန်နာရီကျော်နေပြီ။ လူခြေတိတ်ဆိတ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝမ်းယုသည် ဖိုးစိန်လမ်းခြံကြီးရှေ့၌ ရထားလုံးကို ရပ်၍ ကျင်ယုံရှိရာသို့သွားပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ...

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ရောက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်ယုံသည် မိမိကို လိမ်လည်၍ ခေါ်ဆောင်မှန်း သိလျှင် တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု ယူဆပြီး အသင့်ပြင်ထားလေ၏။ သို့သော် ကျင်ယုံသည် ရထားလုံးပေါ်မှ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ကိုင်၍ ဆင်းလာပြီး ...

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်က မှောင်လှချည်လား၊ ငါ သိပ်မူးနေပြီ။

ဟိုတယ်ထဲကို တွဲဖို့ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုံ အမူးလွန်နေကြောင်း သိသဖြင့် အိမ်ပျက်ကြီးထဲသို့ တွဲခေါ်သွားလေ၏။

အိမ်ပျက်ကြီးထဲသို့ရောက်လျှင် ဝမ်းယုသည် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာ ပြတင်းပေါက်ပေါင်၌ စိုက်ထားလိုက်၏။ ကျင်ယုံသည် အမူးလွန်နေပြီး ...

“ဟိုတယ်က မှောင်လှချည်လား၊ ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဝမ်းယုက ကျင်ယုံကိုကြည့်၍ မုန်းတီးစိတ်ကြောင့် သွေးများဆူလာပြီး ဂန္ဓမာ၏လက်မှချွတ်ယူထားသော လက်ထပ်လက်စွပ်ကိုယူ၍ ကျင်ယုံကို ပြသကာ ...

“လူယုတ်မာ ဒီလက်စွပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ဘယ်သူ့လက်စွပ်လဲ”

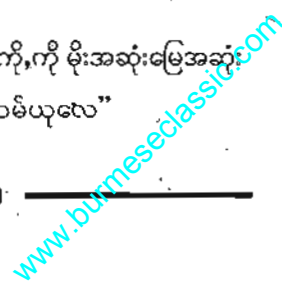
ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျင်ယုံသည် မီးရောင်ဖြင့် လက်စွပ်ကိုကြည့်ပြီး ဂန္ဓမာကို သတိရကာ ...

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

ဟု ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် မေးပြန်၏။

ဝမ်းယုက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောကာ ...

“ငါ့ချစ်သူအတွက် မင်းတို့ညီအစ်ကို့ကို မိုးအဆုံးမြေအဆုံး လိုက်ရှာမယ့် ရန်သူတော်ကြီး ဝမ်းယုလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျင်ယုံသည် မိမိ၏သေမင်း
ရောက်ရှိနေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး ...

“မင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာကြာပြီကွ၊ ငါတို့ညီအစ်ကို့ကို
စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် အမျိုးမျိုးလုပ်တဲ့ကောင်၊ တကယ်
ဆိုရင် ဒါမျိုးလုပ်စရာလား၊ မလိုဘူးကွ၊ ယောက်ျားချင်းပဲ
ကွာ၊ မင်းမကျေနပ်ရင် အချိန်မရွေး လာသတ်လို့ရတယ်”

ဟု ကြီးဝါးလေ၏။ ဝမ်းယုက သက်ပြင်းချ၍ ...

“မင်းတို့အပြစ်တွေက ကြီးလွန်းတယ်၊ ချက်ချင်းသတ်ဖို့
မသင့်သေးဘူး၊ စိတ်ဒုက္ခတွေ အများကြီး ပေးရဦးမယ်၊
မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတွက် မင်းတို့မှာ အပြစ်တွေသိပ်
များတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေရာ ကျင်ယုံသည် ဝမ်းယုကိုဝင်၍ လုံး
ထွေးသတ်ပုတ်လေ၏။ သို့သော် ဝမ်းယုသည် တိုက်ခိုက်ရေးပညာ
ကို အလွန်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သဖြင့် ကျင်ယုံကို အလွယ်တကူ
အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ပြီး နောက်ဆုံး၌ အသင့်ဆောင်ထားသောစားတို့
လေးဖြင့် ကျင်ယုံကို လက်စတုံး စီရင်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့စီရင်ပြီး ကျင်ယုံ၏ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးများ
မိမိလက်ကို ပေးသွားသဖြင့် နံရံ၌သုတ်ရန် ကြံပြီးကာမှ တစ်စုံ
တစ်ရာကို တွေးမိပြီး တရုတ်စာဖြင့် အောက်အတိုင်း ...

( )

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောစာကို
ရေးလိုက်လေ၏။ ထိုစာကိုဖတ်ရှုပြီး ဤအမှုကိုလိုက်သော ပုလိပ်
များ မျက်စိလည်သွားနိုင်၏။

ဝမ်းယုသည် ကျင်ယုံကို သတ်ဖြတ်ပြီး ရင်ထဲ၌
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ရထားလုံးကို အေးအေးတေးတေး
ပြန်လည်မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

မြေနီကုန်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဂန္ဓမာ၏လက်
ထပ်လက်စွပ်ကလေး ကျပျောက်သွားကြောင်း သိရသဖြင့် ခေါင်း
နပန်းကြီးသွားလေ၏။

ထိုလက်စွပ်ကလေးကို သူတစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်း
ထားရန် ရည်ရွယ်၏။

www.burmeseclassic.com

၂၇၂ မင်းမြတ်သူရ

• ဝမ်းယုသည် ရထားလုံးကို နောက်ကြောင်းသို့ပြန် လှည့်ပြီး ဖိုးစိန်လမ်းအိမ်၌ ပြန်လည်ရှာဖွေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေရာ၌ ပတ္တရောင်လှည့်လာသော ပုလိပ်တစ်ဦး၏ အသံ ကို ကြားရသဖြင့် အိမ်ကြီးထဲမှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

ပတ္တရောင်လှည့်လာသော ပုလိပ်သည် အိမ်ကြီးထဲ၌ မီးရောင်ကိုမြင်၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကာ ကျင်ယု၏အလောင်းကို မြင်သဖြင့် အထိတ်တလန့် ပြန်လည်ပြေးထွက်လာ၏။

ပုလိပ်သည် ဖိုးစိန်လမ်းပေါ်၌ ဝမ်းယုနှင့် တည့်တည့် တိုးသဖြင့် ဝမ်းယုသည် အမူးသမားဟန်ဆောင်လိုက်ရ၏။ ပါးရည် နပ်ရည်မရှိသောပုလိပ်သည် ဝမ်းယုကို အမူးသမားထင်၍ ရထား လုံးရှိရာသို့ တွဲ၍ပင်ပို့ပေးလေ၏။

ထိုညက ဝမ်းယုသည် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ ရန်သူတော်တစ်ဦးကို လက်စားချေလိုက်နိုင်သဖြင့် ရင်ထဲရှိ ဆူး တစ်ချောင်း လျော့ပါးသွားယောင် ထင်မြင်ရ၏။

ဝမ်းယု၏ ရင်ထဲ၌ ကုလုံ ဆိုသော ဆူးသာကျန်တော့ ၏။

ကုလုံသည် ရှိုင်ရယ်ပုတီးတယ်၌ တည်းခိုကြောင်းသိရ ၏။ ထို့ကြောင့် ကုလုံဆိုသောဆူးကို မိမိ၏ရင်ထဲမှ မကြာမီ ဆုတ်ပယ်နိုင်မည်ထင်၏။

ဝမ်းယုသည် နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဖိုးစိန်လမ်း လူသတ်မှုကို စည်ကာပတ်ကုံးရေးသား ထားလေ၏။ ထိုသတင်းများ၏ တစ်နေရာ၌ ဖိုးစိန်လမ်း၌ လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကောက်ရထားကြောင်း ကြော်ငြာ တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ဝမ်းယုသည် ထိုကြော်ငြာကိုဖတ်လျက် လက်ထပ် လက်စွပ်လေးကို ပြန်ရတော့မည်ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ သို့သော် ထိုကြော်ငြာသည် ပုလိပ်ဘက်ရှိ စုံထောက်များက ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော ကြော်ငြာဖြစ်နိုင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝမ်းယုသည် လက်ထပ်လက်စွပ် ကလေးကို အဆုံးမခံနိုင်သဖြင့် မရ၊ရအောင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိမိ၏ ရထားလုံးကိုဆွဲသော မြင်း နက်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ရှင်တရုတ်မကြီးထံ၌ မြင်း နက်ကြီးကို အနားယူခိုင်းလေ၏။

ဝမ်းယုသည် တရုတ်အတိုးကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး အမှတ်(၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ် သို့သွားကာ လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးကို ရယူခဲ့၏။ လက်ထပ် လက်စွပ်ကို မိမိလက်သို့ ပြန်အပ်သူများမှာ စုံထောက်များဖြစ် ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်လက်စွပ်ကို ရယူပြီး ရထား လုံးတစ်စီးပေါ်သို့တက်ကာ ခြေရာဖျောက်ခဲ့၏။

ဝမ်းယုသည် ရထားလုံးမောင်းသော အတွေ့အကြုံ နည်းသဖြင့် ရထားလုံးပေါ်မှ နောက်ယောင်ခံသူများ မသိအောင် ခြေရာဖျောက်နိုင်သော နည်းလမ်းကိုသိ၏။

ရထားလုံးကုလားကို ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ မောင်း ခိုင်းပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးများရှိရာ နေရာသို့ရောက်လျှင် ရထားလုံး ပြောင်းပေါက်မှ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် ကျွမ်းဘားပညာ တတ်ကျွမ်းသဖြင့်
လျင်မြန်စွာ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းသွားရှာ မိမိအနောက်မှ နောက်ယောင်
ခံလိုက်သော စုံထောက်အား လှည့်စားလိုက်နိုင်၏။

ထိုစုံထောက်သည် လူမပါသော ရထားလုံးအနောက်
သို့ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ပါသွားလေရာ ဝမ်းယုသည် သဘောကျ
စွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် ရွှင်ရယ်တိုတယ်သို့သွားပြီး ကုလုံနေ
ထိုင်သောအခန်းကို စုံစမ်းလေရာ ဧည့်ကြိုဌာနမှ ကုလုံနေထိုင်
သောအခန်းကို ပြောလေ၏။ ကုလုံသည် အပေါ်ထပ်ရှိ အနောက်
ဘက် ထောင့်ဆုံးအခန်း၌ နေထိုင်လေ၏။

ဝမ်းယုသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်၌ ဟိုတယ်
အုတ်တံတိုင်းကို ခိုခွဲတက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ပြီးနောက်
မိမိကြိုတင်ပြင်ထားသည့်အတိုင်း ဟိုတယ်အနောက်ရှိ မန်ကျည်း
ပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

မန်ကျည်းပင်၏ သစ်ကိုင်းပေါ်မှ တိုက်ရေချိုးခန်း
ပြတင်းပေါက်ကိုခန့်၍ ခိုခွဲလိုက်၏။ ထိုအခါ ကံကောင်းထောက်မ
စွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေပြီး ဟိုတယ်ရေချိုးခန်းထဲသို့ အလွယ်
တကူ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်၌ ကုလုံသည် အိပ်မပျော်သေးပဲ တရုတ်သရဲစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ၏။

ကုလုံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်းယုကို မြင်လိုက်သော အခါ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ဝမ်းယုက လက်ထပ် လက်စွပ်ကလေးကို ထောင်ပြု၍ ...

“ဒါလေးကို သိပါတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကုလုံက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သတိရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်မကို ငါ့အစ်ကို့ လက်ဦးသွား တယ်၊ ငါတောင် မသိမ်းပိုက်လိုက်ရဘူး၊ အဘိုးကြီးကုန်ကို လည်း ငါ မသတ်လိုက်ရဘူး၊ မင်း ငါ့အစ်ကိုကျင်ယုကို ရှင်းလိုက်ပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်းယုက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အခု မင်းအလှည့်ပဲ၊ အလှည့်ကျ ရင် မနွဲ့စတမ်းနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကုလုံက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ငါ မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်တာ ကြားပြီကွ၊ ကျင်ယုက ကြောက်လို့ပြေးရင်း လိုက်ပြေးနေရတာ”

ဟု ပြောကာ ဝမ်းယုကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဝမ်းယုက ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကုလုံသည် သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းယုကို မယှဉ်သာဖြင့် နောက်ပြန်လန်လဲသွားလေ၏။ ဝမ်းယုက တီးတိုးရယ်မော၍ အနီးသို့ကပ်လာပြီး ...

“မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတွက် ကာလုစားချေရမယ့်အလှည့် ရောက်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဝမ်းယုကို အဆုံးစီရင်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝမ်းယု၏ ရင်ထဲရှိ နောက်ဆုံးကျန်နေ သော ဆူးတစ်ချောင်း ထွက်သွားလေ၏။

ဂန္ဓမာတို့ မြေးအဘိုးကို လက်စားချေလိုက်နိုင်ပြီး ချေပြီ။ မိမိတာဝန် ကျေပွန်ပြီဟု ယူဆလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ဂန္ဓမာ၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို ချက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လာပြီး လွမ်းဆွတ်သတိရစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဝမ်ယုသည် လူသတ်မှုများ ကျူးလွန်ပြီး သတင်းစာများကို နေ့စဉ်စောင့်ဖတ်လေရာ သတင်းစာများက လူသတ်မှုအကြောင်းကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် ရေးသားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဝမ်ယုသည် မြန်မာလိုထုတ်သော သတင်းစာများကို မဖတ်နိုင်ဘဲ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများကိုသာ ရှာဖတ်ရလေ၏။ သူသည် မြန်မာစကားကို အတော်အသင့် ပြောတတ်သော်လည်း မြန်မာစာကို မဖတ်တတ်ချေ။

ဝမ်ယုသည် သူ၏မြင်းကြီး နေမကောင်းသဖြင့် ရထားလုံးမောင်းသော အလုပ်ကို ရပ်တန့်ထားရာမှ မြင်းကြီးနေပြန်ကောင်းသဖြင့် ရထားလုံးကို ပြန်လည်မောင်းနှင်ရန် ကြံစည်၏။

သူသည် ရထားလုံးမောင်း၍ရသောငွေများကိုစုပြီး မကြာမီ ယူနန်ပြည်နယ်ဘက်သို့ပြန်ရန် ကြံစည်ထား၏။

မြန်မာပြည်၌ နေထိုင်ပြီး စီးပွားရှာဖွေစားသောက်ရန် အလွန်လွယ်ကူကြောင်းလည်း သတိပြုမိ၏။ ဝမ်ယုသည် မိမိ မြင်းလှည်းဂိတ်ထိုးရာ စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်း၌ ရထားလုံးကို ရပ်၍ ပြန်လည်အလုပ်စတင်လေ၏။

ထိုနေ့မှာပင် လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ ခရီးသည်ခေါ်လိုကြောင်း ပြောဆိုပြီး ရထားလုံးကို ငှားလေ၏။ စဉ်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာသောသူသည် သံသေတ္တာကို မနိုင်တန်နိုင်ဖြင့် မနေပြီး မိမိကို အကူအညီတောင်းသဖြင့် ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ခရီးသည်၏ သံသေတ္တာကို မယူလိုက်စဉ် ခရီးသည်သည် ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ သေနတ်ကိုထုတ်၍ ချိန်လိုက်ပြီး တရုတ်ဘာသာဖြင့် ...

“တာမွေ ဖိုးစိန်လမ်းနဲ့ ရှိုင်ရယ်ဟိုတယ် လူသတ်မှုအတွက် တရုတ်အမျိုးသား ဝမ်ယုကို မြန်မာနိုင်ငံစုံထောက်အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ၊ ကျုပ်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်ယုသည် မျှော်လင့်မထားသဖြင့် အလွန်အံ့သြပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုသူကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ခင်ဗျားက မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့က ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတာလား၊ နာမည်ကျော်သလောက်လည်း တော်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးသေးတယ်နော်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့လက်စွပ်ကလေး လာယူတုန်းကလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“မိတ်ဆွေရဲ့ ရုပ်ဖျက်ပညာ အတော်ကောင်းပါတယ်၊ ချီးမွမ်းပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်ယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုသူ၏လက်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ အဖမ်းခံရခြင်းသည် အိပ်မက်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို အလွယ်တကူ မခံချင်သလို ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စိန်ခေါ်သလိုကြည့်၍ ...

“နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က နှလုံးရည်နဲ့ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံသလားဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ သူ၏စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလေ၏။

ဝမ်ယုသည် လက်ထဲရှိ သံဆွေတ္တာဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဆွေနတ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီး ပြန်လည်ခုခံလေ၏။

ဝမ်ယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း လွန်စွာအံ့သြထိတ်လန့်မိလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ခံပညာအဆင့်အတန်းသည် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

မိမိကဲ့သို့ ကွန်ပျူစာတစ်ဦးကိုပင် ဆားပုလင်း မင်းအောင်က အေးချမ်းစွာ ပြန်လည်ခုခံနိုင်၏။

ဝမ်းယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ခုခံမှုများကို ကြည့်၍ ဘုရားတ၊လိုက်မိ၏။

မြန်မာပြည် စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ဤသို့ကိုယ်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်သူ ရှိနိုင်ပါမည်လား။

ဝမ်းယုသည် တိုက်ခိုက်ရင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင် ၏ ကိုယ်ခံပညာကို လေးစားလာ၏။

ဤမျှထူးချွန်ထက်မြက်သော စုံထောက်တစ်ယောက် လက်၌ မိမိအဖမ်းခံရခြင်းသည် ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။

တစ်ချီတွင် ဝမ်းယုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ခြေကန်ချက်မိပြီး အနောက်သို့ လန်ကျသွားစဉ် ဆားပုလင်းမင်း အောင်၏ လျင်မြန်စွာ လက်ထိတ်ခတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“မိတ်ဆွေ ကျေနပ်ပါတယ်နော်”

ဟု တီးတိုးပြောလေရာ ဝမ်းယုက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ

ပြုံး၍ ...

“သိပ်ဖြိုး ကျေနပ်ပါတယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ခင်ဗျား ဟာ နာမည်ကျော်သလောက်လည်း တော်တဲ့စုံထောက် တစ်ဦးပါ။ ခင်ဗျားလို စုံထောက်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ မှာ အဖမ်းခံရတာ ကျုပ် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

တရားခံတရုတ်အမျိုးသား ဝမ်ယုသည် ထိုအမှု အတွက် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချမှတ်ခြင်း ခံရလေ၏။

တရားခံသည် သူ၏အပြစ်ဒဏ်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိဘဲကျေနပ်စွာ ခံယူခဲ့လေ၏။

ဝမ်ယုကို တစ်ကျွန်းသို့ပို့မည့်နေ့တွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။

တရားခံဝမ်ယုက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ပခုံးကို ဖက်၍ ...

“ကျုပ်တို့ တစ်နေ့နေ့မှာ အခါအခွင့်သင့်ရင် အတူတူ သိုင်းကစားရအောင်ဗျာ၊ သိုင်းပညာနဲ့ လက်ရေးလှရေးခြင်းဟာ ကျုပ်ဘဝ၊ ကျုပ်ကမ္ဘာပဲ၊ ကျုပ်နှလုံးသားကတော့

မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ သူ့ကို ကျုပ် သိပ်သတိရတာပဲ၊ တမလွန်မှာ ပြန်ဆုံနိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဇိုဗလဲယားသို့ထွက်မည့် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရင်ကိုကော့ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝမ်ယု၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားက နူးညံ့တယ်ဗျ၊ ကဗျာဆန်ဆန် တင်စားပြီး ပြောရရင်ဖြင့် ကြာဖြူပန်းလေး တစ်ပွင့်လိုပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့် ...

“ကျုပ် တစ်နေ့နေ့ ဒီအမှုကို ဝတ္ထုပြန်ရေးရင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖိုးစိန်လမ်းလူသတ်မှုလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မယ် ကြံထားတာဗျ၊ အခုတော့ ကျုပ် စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီ၊ ကိုမင်းအောင် ပြောတဲ့စကားကိုပဲ ဝတ္ထုအမည် တပ်တော့မယ်၊ ဘာတဲ့ ...

၂၈၈ မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး ...

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး ...

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး ...

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာဖြူပန်းကလေး ...

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်

ကမူ ကောင်းသည် ဆိုးသည် မဆိုတော့ပဲ ရန်ကုန်မြစ်ထဲသို့
ရောက်ရှိနေသော တစ်ကျွန်းသို့သွားမည့် သင်္ဘောကြီးကိုသာ
ငေး မောကြည့်နေလေ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ဘာကိုမှမသိသော

မင်းမြတ်သူရ